

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A row of white peonies with green leaves is positioned at the top of the cover, partially overlapping the teal background.

A feel-good story about marriage, making up, and miracles.

The *Wedding Box* **TONI BLAKE**

USA Today Bestselling Author

**"No one does it like Toni Blake."
– NYT Bestselling Author Robyn Carr**

The Wedding Box

TONI BLAKE

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, hem yayıncı Oliver Heber Books'un hem de yazar Toni Blake'in önceden yazılı izni olmaksızın satılamaz, kopyalanamaz, dağıtılamaz, çoğaltılamaz veya fotokopi ve kayıt dahil olmak üzere mekanik veya dijital herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

YAYINCI NOTU: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2023 Toni Herzog Kapak

tasarımı: Dar Albert

Tüm hakları saklıdır.

Oliver-Heber Books tarafından

yayımlanmıştır 0 9 8 7 6 5 4 3

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Also by Toni Blake](#)

[Yazar Hakkında](#)

*Jacquie, Marcie ve Renee'ye, tüm
teşvik ve destekleri için*

Sevgili okuyucu,

Covid ve anne babamın ölümünden sonra bir süre yazmadım. Evet, kızlık evimden kırk yıllık eşyaları temizlemekle meşguldüm, ama bunun ötesinde, dünya bana ağır geliyordu ve yas tutmak için zaman ayırmam gerekiyordu. Sonunda yazı havuzuna tekrar dalmak için oturduğumda, hafif ve iç açıcı bir şeyler yazmam gerektiğini biliyordum, beni neşelendirecek ve umarım başkalarını da neşelendirecek bir şeyler. İçimden çıkan şey *Düğün Kutusu* oldu.

Yazdığım öfke dolu, ağır ve bazen karanlık romanslardan çok daha farklı bir hikaye. Ve ancak bitirdiğimde merak etmeye başladım: Okuyucularım bunu beğenecek mi? Benden bir tür kitaba alıştıklarında, başka bir kitaba açık olacaklar mı? Bu yüzden bu kitabı bir süre daha beklettim, kafamda evirip çevirdim ve sonunda güvendiğim bazı meslektaşlarımın tavsiyesine başvurdum.

Bu meslektaşlarım bana bu kitabı yayınlamam *gerektiğini* söylemekle kalmadı, aynı zamanda dünyanın şu anki durumu, belki de hafif ve canlandırıcı bir şey için *mükemmel bir zaman* olduğunu, belki de şu anda *hepimizin* iyi hissettiren bir hikayeye en az *benim* yazdığım zamanki kadar ihtiyacımız olduğunu hissettirdi.

Bu yüzden en büyük dileğim, *Düğün Kutusu*'nun size neşe ve sıcaklık getirmesi, şu anda sizi ağırlaştıran her şeyden kaçmanıza yardımcı olması ve hayatta iyi olana inanmanızı sağlamasıdır!

Saygılarımla,

Toni Blake

Düğün

Haley

A Büyükanнем her zaman, bazen ne istediğimizi, o bizi bulana kadar bilemeyeceğimizi söylerdi.

Böyle bir düşünce çocukken benim için tamamen yararsızdı - tabii ki

ne istediğimi biliyordum: çikolatalı dondurma, bir kedi yavrusu, karlı günler. O zamanlar hayat daha basitti.

Bu fikir yıllar sonra lavanta rengi bir balo elbisesi almak için alışverişe çıktığımda biraz daha anlam kazandı - lavanta olmalıydı, benim hayalimde lavanta rengiydi - ama annem kesinlikle iğrenç olduğunu düşündüğüm kırmızı elbiseyi denemem için ısrar ettiğinde, sürpriz bir şekilde harika görünüyordu ve bir geceliğine Beechwood Lisesi'nin kadehini kaldırdım.

Ve bilmeden istediğim şey, kariyerim söz konusu olduğunda beni çok daha büyük bir şekilde buldu. Bir modacı olmak için doğduğumdan emindim ama kıyafetleri sevmenin otomatik olarak bir işe dönüşmediği ortaya çıktı. Ayrıca kendimi Cincinnati şehir merkezinde, büyüdüğüm Lakeside Park banliyösünden arabayla sadece on dakika uzaklıkta, kurumsal bir ortamda yüksek güçlü bir iş kadını olarak hayal ediyordum. Ama bunun tek nedeni, rehber öğretmenlerin özel bir tutkunuz yoksa bunu yapmanızı söylemesiydi: İşletme okumak. Ancak yakınlardaki bir mahalle fırını satışa çıktığında ve kız kardeşim Hannah burayı birlikte işletmemizi önerdiğinde *bunun* mükemmel kariyerim olduğunu anladım. Bunu nasıl kaçırdığımdan bile emin değilim. Dünyadaki en mantıklı şeydi. İkimiz de yemek yapmayı seviyoruz. İkimizin de işletme diploması var. (Tamam, teşekkürler rehber öğretmen.) Annemiz ve onun ablası Nan Teyze ile birlikte yemek yaparak büyüdük. Gençken pasta süsleme dersleri bile aldık - diğer kızlar futbol toplarını çimenli sahalarda tekmelerken veya ponpon kız seçmelerine katılırken, Hannah ve ben mükemmel tereyağlı gülü şekillendirmekle meşguldük. Hayatımı Two Sisters Bakery'nin tezgâhının arkasında geçirmek kesinlikle kaderimde vardı.

Ama istediğim şeyin beni bulması için gerçekten çok çalışmam gerektiğinde Ben hayatıma girdi. Aradığımı hiç bilmediğim her şey onda var. Nan Teyze de ilk buluşmamızdan beri düzenli olarak bana bunu söylüyordu. Çünkü o biliyordu. O böyledir.

Ve şimdi, işte buradayım, güzel mavi bir yaz gününde, ikimizin de sevdiği tüm insanların önünde onun ellerini ellerimde tutuyorum. Evleniyoruz!

"Hoş geldiniz, dostlar. Bugün burada Ben ve Haley'nin kutsal birlikteliğine tanıklık ediyoruz."

Düğün ailemin arka bahçesinde gerçekleşiyor - ki bunu istediğimi *her zaman* biliyordum - ve Papaz Tom'un önünde, Mavi Ay Kentucky salkımlarından damlayan bir çardağın altında duruyoruz. En hafif Haziran esintilerinde çiçeklerin dalgalandığı çardağın ötesinde, küçük bir kızken buz pateni yaptığım ve yüzdüğüm sakin bir gölet uzanıyor.

Yan dairede yaşayan, otuzlu yaşlarında, iyi huylu bir adam olan Papaz Tom, aşkımızı kutlamakla ilgili pastoral sözlerle devam ediyor. Hannah soluk leylak rengiyle büyüleyici bir şekilde yanımda, Ben'in en iyi arkadaşı ve meslektaşı Terrence ise onun yanında duruyor. Hannah'nın altı ve dört yaşlarındaki çocukları Cora ve Cole, çiçekçi kız ve yüzük taşıyıcısı olarak küçük düğün partimizi tamamlıyor. Ben'in gözlerinin içine bakıyorum ve bir gelinin hissetmesi gereken her şeyi hissediyorum: mutlu, güvende, hazır ve aşkla yıkanmış.

Papaz Tom birbirimize karşı hissettiklerimiz hakkında konuşmamızı istediğinde kalbim daha hızlı atmaya başladı. Bunun olacağını biliyordum ama kalabalık önünde konuşmayı pek sevmem. Ben güven verici bir şekilde ellerimi sıkıyor ve bakışlarıyla bana her şeyin yolunda olduğunu hatırlatıyor.

"Sen," diye başlıyorum, gözlerimiz hâlâ kilitli, "bana hiç benzemiyorsun." Önümüzdeki beyaz sandalyelerde oturan herkes ben açıklarken hafifçe kıkırdıyor. "Ve seni benim için mükemmel erkek yapan da bu. Beni dengeliyorsun. Ben düşüncesiz olduğumda, sen planı olan adamsın. Ben sakar olduğumda, sen bana destek oluyorsun. Üzüldüğümde ya da korktuğumda, beni ayakta tutuyorsun. Yaslandığım kaya, kendimi güvende hissetmemi sağlayan kişi oldun. Şakalarım gülüyor. Hayallerimi destekliyorsun. Benim olduğumdan *çok* daha havalı olduğumu düşünüyorsun." Daha hafif kahkahalar, geri kalanı için beni destekliyor. "Her sabah uyanmak için sabırsızlanıyorum çünkü günümün bir parçası olacağını biliyorum. Ve bazı açılardan ne kadar farklı olsak da, hayattan aynı şeyleri istiyoruz. Seninle yeni bir sayfa açmak için sabırsızlanıyorum."

İşim bittiğinde, gözleri benimkilere gülümsüyor ve ona sahip olabileceğimi bir kez daha anlıyorum.

"Haley," diyor Ben, "geçen yıl tanıştığımızda bir hayat arkadaşı aramıyordum. Çok şey kaybetmişim -annemi, babamı, büyükbabamı- ve gerçekten de yalnız olmam gerektiğini düşünüyordum. Ve bu benim için

sorun değildi. İşimi seviyorum ve yeterince iyi bir hayatım vardı-büyürken beklediğimden daha iyi. Fakat

Bana her şeyi verdin. Kahkahaların ve şakacılığın beni daha neşeli bir adam yapıyor. Sevgin ve nezaketin bana daha yumuşak bir kalp veriyor. Senin macera anlayışın beni sıkıcı biri olmaktan alıkoyuyor." Kalabalık bu sözler üzerine hafifçe kıkırdarken, ön sıradaki aileme doğru bakıyor. "Tam da bir daha asla bir ailenin parçası olamayacağımı düşündüğüm anda aileniz benim ailem oldu."

Sözleri göğsümü ağrıttı. Konu kişisel meselelere geldiğinde içine kapanık biri olan Ben, Papaz Tom'un kendi yeminini kendin yaz isteğine biraz homurdandı ve ondan güzel bir şeyler söylemesini bekledim ama hiç bu kadar... açık ve *gerçek olmamıştı*. Ona daha yumuşak bir kalp veriyorum. Ve o artık ailemin bir parçası. Tüm bunları zaten biliyordum ama bunu duymak ve *onun da* bildiğini bilmek kalbimi coşturuyor.

"Hayatımın geri kalanını seninle geçireceğim için çok minnettarım," diye devam ediyor.

Papaz Tom daha güzel sözler söylüyor ve yüzüklerimizi takıyoruz, Ben'in yüzü mavi gökyüzü ve mor salkımlarla çerçeveleniyor ve biz 'evet' diyoruz.

Papaz Tom bir süre sonra bizi Bay ve Bayan Benjamin Page olarak kalabalığa takdim ettiğinde, bir an için en yakın sevdiklerimi bulmak için kalabalığı tarıyorum: annem ve babam ve tabii ki bugün abartılı bir Cezayir menekşesi şapkası takmış olan ve mutlu bir şekilde ağlamaklı görünen Nan Teyze. En iyi arkadaşım Sienna'yı görüyorum - profesyonel bir fotoğrafçı olduğu ve günümüzü çekmesi için başka kimseye güvenmediği için düğünde yoktu - Ben ve ben el ele, karı koca ona doğru ilerlerken, yapraklarla kaplı çim koridorun sonunda Nikon'unun arkasında fotoğraf çekiyordu. Sessiz bir dua ediyorum: *Birlikte varoluşumuz bu günkü gibi olsun: mavi gökyüzünden başka bir şey olmasın.*

Ben

Terrence'la birlikte bir çift beyaz ahşap katlanır sandalyede oturuyorum, spot ışıklarından uzakta olmaktan mutluyum, Haley'i yeğenleriyle birlikte bahçede ailesinin tüylü gri kedisiyle oynarken izlemekten mutluyum. Koyu sarı saçları yüzüne dökülürken Sienna'nın çaktırmadan onların fotoğraflarını çektiğini fark etmiyor.

"Cora ve Cole, ha?" Terrence yeğenlerinin isimlerinden emin değilmiş gibi soruyor ama ben emin olduğunu biliyorum.

"Evet, ne olmuş onlara?" Bakışlarımı ona doğru kaydırarak soruyorum. Bana yan gözle bakıyor. "Ve Haley'nin kız kardeşi Hannah. Ve anneleri Nina'nın da Nan adında bir kız kardeşi mi var?"

Tamam, şimdi anladım. "Bu bir aile geleneği sanırım." Hafifçe gülümsüyorum. "Sanırım bugünlerde küçük bir Jack ve Jill Page bekleyebiliriz?"

Ya da Becky ve Bobby? Susie ve Sam?" Belli ki kendisiyle eğleniyor.

Ona sert bir bakış attım ve cevap verdim: "Tüm aile gelenekleri kalıcı değildir. Bizim için Jack ve Jill yok." Beni yanlış anlamayın, tüm çocuklarına aynı harfle isim koyan insanlarla aram iyidir ama aile ağacının her bir dalında bu biraz fazla olabilir.

"Haley bunu biliyor mu?"

Ona dönüp bakıyorum, çocuklarla birlikte diz çökerken beyaz elbisesi etrafını sarıyor, sonra tekrar Terrence'a odaklanıyorum. "Aslında bunu hiç tartışmadık. Ama çoğu konuda hemfikiriz." Anlaşamadığımız pek bir şey olduğunu *sanmıyorum*. Elbette, ilişkimizin başlarında birkaç sarsıntılı an yaşadık ve yemininde de söylediği gibi, çok farklı yönlerimiz var ama yapboz parçaları gibi birbirimize uyuyoruz.

Terrence ve ben de öyleydik, sayılır. Cincinnati Üniversitesi'nde birinci sınıf öğrencisiyken oda arkadaşı olarak bir araya getirilmiş, aynı bölüm olan mimarlık dışında hiçbir ortak noktası olmayan iki adamdık. Terrence şehir merkezinde büyümüştü; ben ise Kentucky'nin tepelerinden kuzeye gelmiştim. O siyahtı; ben beyaz. Onun omzunda bir çip vardı; ve ben, sadece alçakgönüllü ve kendime s a k l a d ı m .

Yani hiçbir ortak noktamız yoktu ama *her şeyimiz* ortaktı. İkimiz de fakir büyüdük, yol boyunca bazı zor kayıplar yaşadık. Bu konuda pek konuşmayız.

On yıl sonra şimdi bile çok şey var ama hepsi o ilk smestrde bir gece geç saatlerde su yüzüne ıktı. Hava cehennem gibi soğuktu, kar her zamankinden daha erken yağıyordu ve kaygan yollar ikimizi de hafta sonu eve gitmek yerine yurttta tuttu. Terrence bana bir bira ikram etti, sonra bir tane daha ve bir tane daha ve sonunda birbirimize iimizi döktük. İşte o zaman oda arkadaşlığından en iyi arkadaşlığına geçtik.

"Yukarıda oldukça ciddi şeyler söyledin," diyor şimdi, ses tonu daha az şakacı ve daha ihtiyatlı. Çok açık bir adam olmadığım gerçeğinden de bahsetmiyoruz ama neden şaşırdığını anlıyorum. Yıllar içinde o bu konuda benden daha fazla evrim geçirdi. Belki düğün sırasında ben de kendime şaşırdım ama...

"Onun hakkında ne hissettiğimi söylemem istendi, ben de söyledim. Ve şimdi öngörülebilir gelecekte ruhumu bir daha amamaktan son derece mutlu olacağım," diye hızlı bir sırtışla bitiriyorum, beni anlayan bir dostum olduğı için mutluyum. Ve şimdi tamamen farklı şekillerde de olsa beni anlayan bir karım var. Yapboz parçaları.

Terrence elindeki şarap bardağını kaldırarak, "Kadeh kaldıralım," diyor.

"Bunu zaten yaptın." Tüm kadeh kaldırma ve pasta kesme işleri çoktan bitti ve ben balayına hazırım.

"Bu sadece seninle benim aramda," diye yanıtlıyor. "Senin ve Haley'nin şerefine. Çünkü ben de senin birini bulmanı beklemiyordum." Bana ukala ukala sırtıyor.

Bu da beni bir kahkaha attırdı. "Hayatımızın geri kalanında her aile toplantına dahil etmek zorunda kalacağın, ömür boyu yalnız bir adam olacağımdan endişeleniyordun, değıl mi Ben Amca?"

Omuz silkiyor ve şimdi *ikimiz de* gülüyoruz.

Tam o sırada Papaz Tom'un kpeğı Lulu'yu görüyorum, güzel bir golden-doodle, yakın mesafede, bize doğıru dörtnala koşuyor.

"Hey kızım," diyorum, bize ulaştığında boynunu kaşımak için uzanıyorum. "Dışarıda tek başına koşturman mı gerekiyor?" Köpeklerle birlikte büyüdüm - büyükbabamın bir köpek kulübesi vardı. Bu yüzden Lulu'yla tesadüfen karşılaşmayı hiç umursamıyorum ama tasma yasaları var ve eminim ki dğnmz Tom'un onu aniden serbest bırakmaya karar vereceğı son fırsat.

Yine de bizden sıkılıp başka bir yöne doğıru kaçmadan önce konuyu düşünmek için fazla zamanım yok. Kötü bir yöne.

Ben harekete geçmeden, bir ortanca çalısının altına dalan bir kedinin korkmuş çığlığını duyuyorum, hemen ardından geliminin aynı derecede paniklemiş çığlığı geliyor, köpek avluyu boydan boya geçmeden hemen önce, gıdılarından sarkan beyaz bir duvak rüzgârda arkasından sürükleniyor.

İçgüdüsel olarak şarap kadehimi Terrence'ın eline tutuşturuyorum ve Haley'e doğru yöneliyorum. Şimdi ayağa kalkmış, dehşete düşmüş görünüyor ama saçlarının eskisinden biraz daha dağınık olması dışında hiçbir şeyi yok. "İyi misin?" Yine de sordum.

Başını sallıyor ama gözleri farklı şeyler söylüyor.

Omzunu ovuyorum ve burnunu öpüyorum. "Bu sadece bir örtü," diyorum ona. "Ve benim onu kovalamam harika fotoğraflar çekmemi sağlayacak."

Bu fikir onu gülümsetiyor. Haklı, onu dengeliyorum. Ve tahminime sadık kalarak, Sienna'yı çevresel görüşümde fark ediyorum, sadece komedinin başlamasını bekliyorum.

"Yani bu sefer köpeği kovalayan *sen* mi olacaksın?" Haley yumuşak bir sesle soruyor, sesi aynı anda hem hüzünlü hem de alaycı.

Nan Teyze ve bir zamanlar tanıdığım başka bir köpek tarafından düzenlenen ilk buluşmamızı hatırlayınca ben de gülümsüyorum.

Bu arada, Papaz Tom olanları fark etmiş ve nadir görülen öfkeli sesiyle, "Lulu! Lulu, hemen buraya gel! Kötü kız. Çok kötü kız."

Lulu gölete doğru süzülürken, Haley'nin peçesi arkasında rüzgârda savrulurken, sert ses tonuna cevap vermeyeceğinden şüphelenerek ona doğru ilerlemesini engellemek için elimi kaldırıyorum - Lulu oldukça genç bir köpek ve bahse girerim ona nadiren bu kadar kızgın görünüyordur. Belki de kibirli bir şekilde, daha iyi bir şansım olduğunu düşünüyorum - ayrıca Haley'e fotoğraf peşinde koşma sözü verdim.

Arkama uzanıp yemek masasından bir parça ızgara tavuk alıyorum ve Lulu'nun su kenarındaki bir çalının yanına çömeldiği yere doğru sakince yürüyorum. "Hey Lulu," diye sesleniyorum usulca, "gel kızım. Gel de biraz tavuk al. Eminim tavuk seviyorsundur, değil mi?"

Yakınlardaki bir kameranın sesini duymama rağmen görevime odaklanıyorum: beyaz tüllere sarılmış bir köpeği cezbetmek. Tüm çocukluğum köpekleri cezbetmekle geçti - dolayısıyla durumu kendimden emin bir şekilde ele alıyorum. Yaklaşıyorum, mırıldanıyorum ve bebek gibi konuşuyorum. "Kimmiş iyi kız? Lulu iyi bir kızdır. Gel buraya, uslu kız."

İşe yarıyor. Kızgın olmadığımı, sadece ona bir şeyler atıştırmak isteyen bir adam olduğumu anlıyor. Şimdi dizlerimin üstündeyim, kendimi

Tehditkâr görünmemek için onun seviyesine iniyorum. "Buraya gel kızım. Bana peçeyi getir ve kimse zarar görmesin." Hâlâ ona karşı bebek sesi kullanıyorum, tülün etrafını öyle bir sardığını fark ediyorum ki, güneş gözlüğü takmış olsaydı üstü açık bir arabadaki Audrey Hepburn'ün köpek versiyonu gibi görünürdü. Uysal görünüyor - sadece kabarık, beyaz bir kumaşla koşuya çıkmış bir kız.

Smokinli dizlerimin üzerinde yaklaşıp tavuğu uzatıyorum. "Takas yapalım, Lulu. Kızların sadece eğlenmek istediğini biliyorum ama bence senin damak tadın kazanacak."

Yavaşça, peçesini hala özenli bir eşarp gibi takarak, tavuğu görüyor - ya da belki kokusunu alıyor - ve bana doğru geliyor.

"Doğru," diye mırıldandım. "İyi kız. Aferin kızıma."

Ve sonra diğer elim sıkıca ama nazikçe yakasını tutarken, uzattığım avucumdaki tavuğu yalayıp yutuyor. Hafif bir alkış sesi duyunca geriye dönüp baktığımda kalan tüm konukların köpek dramını izlediğini görüyorum.

"Benim parlak zırhlı şövalyem!" Lulu'nun tüylü bedeninin etrafındaki örtüyü açarken Haley sesleniyor.

Haley

Gelin duvağınız hain bir köpek tarafından başınızdan koparıldığında, onu kurtarmanız ve tekrar takmanız *gerektiğini* düşünmek içgüdüsel bir şey, değil mi? Yine de Ben'in yetenekli kahramanlığından sonra bile duvağı çıkarmadım. Konuklar çoğunlukla gitmişti ve bir an için sarsıcı gelse de duvak hırsızlığı güne biraz heyecan kattı. Sienna bana, "Ve harika fotoğraflar çektim," diyor. Bir düğünde böyle dramatik bir dönüşü seviyor.

"Kediyi gören oldu mu?" Etrafa bakınarak soruyorum. Çoğunlukla ev kedisi olan Puff, dışarı çıkmasına izin verildiğinde genellikle yakınında kalır, bu yüzden belki de yaşadığı korku burada daha büyük bir sorundur.

"Onu yakaladım!" Cora sesleniyor, kediyi onun için rahatsız edici görünen bir pozisyonda çekiyor - ama bilinmeyen yerlere gitmediğini gördüğüme sevindim. Papaz Tom Lulu'yu evine geri kilitledi, yani ortalık temiz.

"İyi iş Cora," diyorum ona. "Onu bana getirecek misin?"

Puffı ben on beş yaşındayken yavru bir kedi olarak almıştık, şimdi on yaşında ve ben gençken benimle nasıl uyuduğunu ve yavruyken yumuşak, nazik patileriyle vücudumda yürüyerek beni nasıl uyandırdığını hatırlayarak aniden duygusal hissediyorum. Birkaç yıldır kendi dairem var ama ailemin evi her zaman *evim* oldu. Ve şimdi bir kocam olduğu için, bu konuda bir şeyler biraz farklı hissettiriyor. Sanki gerçekten taşındığımdan daha çok taşınyormuşum gibi - her ne kadar bir mil ötede aynı dairede, sadece Ben'le birlikte olacak olsam da. Ve zaten bir *ev* almak için para biriktiriyoruz, bu yüzden benim için *evin* anlamı değişmekten başka bir seçeneğe sahip değil.

Cora kediyi oturduğum masanın üzerine çıkardıktan sonra eğilip burnumu onunkine değdiriyorum, o da bana izin veriyor. Bu şekilde oyalanıyoruz - belki de o anın ciddiyetini hissediyor.

Parmaklarımı kürkünde gezdirerek fısıldıyorum, "Seni özleyeceğim dostum. Yani seni yine sık sık göreceğim ama eskisi gibi olmayabilir." Bazen ailem seyahate çıktığında onlara bakıcılık yapıyorum ve eğer hastaysam eve gelip birkaç günlüğüne annemin bana bakmasına izin verdiğim de oluyor.

günler. Ve artık böyle şeyler olmayacak, benimle ilgilenecek yeni biri var.

Ancak kız kardeşim bunu anlamıyor. "Yıllardır burada yaşamadığının farkındasın, değil mi?" diyor arkamdan.

Gözlerimi kediden ayırmıyorum. "Biliyorum, ama yine de..." Ona bakıyorum. Ve

o zaman anlar.

Bir elini omzuma koyuyor. "Hayat bazen hızlı ilerliyor, değil mi? Bu mu?"

"Tam da öyle olmadığının düşündüğün anda," diyorum, Ben öncesi dönemin kederini hatırlayarak

sonsuz dek üzüleceğimden emin olduğum kalp kırıklıkları, "sonra öyle oldu. İyi yollarla. Harika yollarla. Ama artık resmen küçük bir kız olmadığımı fark ediyorum."

"Bir zamanlar ben de böyle hissediyordum. Ama sonra kendi küçük kızım oldu ve bu da yolculuğun sadece yeni bir parçası. Düşünsene, günün birinde bir sabah fırına girip Ben'le hamile olduğunuzu söyleyeceksin! Cora ve Cole'un da küçük bir kuzeni olacak!"

Gözleri parlıyor ama ben yine de "Yavaş ol, Quickdraw. Bırak da bugün gelin olmanın ve kediye törenle veda etmenin tadını çıkarayım."

Gülüyoruz ve sanki bir işaretmiş gibi Ben babamla konuşmayı bırakıp yanıma geliyor ve "Gitmeye hazır mısın?" diye soruyor.

Bir yanım muhteşem düğün günümüzün sona ermesinden nefret ediyor ama aynı zamanda yemin sırasında bahsettiğim bir sonraki bölüme başlamaya da hazırım. Hannah haklı - önümüzde çok daha harika şeyler var. Bu yüzden başımı sallıyorum, elini tutuyorum ve yeni hayatıma adım atmaya hazır bir şekilde ayağa kalkıyorum.

"Oh, işte buradasınız!"

İkimiz de dönüp Nan Teyze'yi buluyoruz, düğün kıyafetlerini giymiş, deniz salyangozu şapkasının altından gümüş saçlarının uçları görünüyor. İçgüdüsel olarak ona sarılmak istiyorum ama ellerinin dolu olduğunu fark ediyorum; elinde güzelce paketlenmiş bir hediye tutuyor.

"Gitmeden önce sana düğün hediyesi vermek istedim."

Gülümsüyorum, sonra arka kapının yanındaki hediye yığına bakıyorum, annem ve babam biz Hawaii'de balayındayken evimize teslim edecekler. "Ah, şu masanın üzerinde duruyorlar," diyorum ona, "döndüğümüzde onları açacağız."

"Biliyorum canım, ama bunu sana şahsen vermem gerekiyor. Döndüğünde açmayacaksın çünkü özel talimatlarla birlikte geliyor.

Bu yüzden onu diğerlerinden ayrı bir yere koymanız gerekecek."

Ben ve ben bakışlarımızı değiştiriyoruz. "Bize açamayacağımız bir hediye mi veriyorsun?" diye soruyor.

"Kesinlikle." Kısa ve öz bir baş sallama hareketi ekliyor.

Şaşkınlıkla dudaklarımı büzüyorum. "Eğer açamayacaksak, o zaman neden... ya da ne... anlamı var?"

Küçümsemek için söylemiyorum ve kahkahasının zengin sesi bana bunu bildiğine dair güvence veriyor. "Eninde *sonunda* açabilirsin," diye açıklıyor. "Ama ilk büyük anlaşmazlığınızı yaşayana kadar saklamalısınız."

Ben ve benim aramda hızlı bir bakış alışverişi daha gerçekleşiyor, onun sözleri bir düşünce seli yaratıyor. *Belki de anlaşmazlık yaşamayacağız. Olsa bile -herkes olur, değil mi?- şimdi, özel günümüzde bunu düşünmek istemiyorum. Ve Nan Teyze'nin bize, bir şeyler ters gidene kadar açamayacağımız en eşsiz hediye vermeye izin verin.*

Tüm bunları kendime saklasam da yüzümden okunuyor olmalı ki yine de bana cevap veriyor. "Hiçbir evlilik sorunsuz değildir. Eğer öyleyse, birileri bir şeyleri saklıyor demektir. İki insan dünyayı tamamen aynı şekilde görmez ama evliliğin mükemmel olması *gerekmez*. Çatışma ve zorluklarla büyürüz."

Bunun üzerine gözlerim daha da açıldı. "Çatışma ve zorluk mu? Bu benim düğün günüm, Nan Teyze!" Benim mükemmel mavi gökyüzü gününe çatışma ve sıkıntı yağdırdığına inanamıyorum! "Philip Amca'yla hep mutlu olduğunuzu düşünmüştüm," diye devam ediyorum inanamayarak.

"Oh, öyleydik, canım, öyleydik," diyor kaygısız bir kahkaha atarak. Her ne kadar ben bunları pek komik bulmasam da. "Ama yine de hiçbir evlilik sorunsuz değildir. Ve bu kutu zamanı geldiğinde bunu kolaylaştıracak."

Ve sonra hediye ellerimde. Yaklaşık bir metre karelik, hoş, desenli, krem rengi bir kâğıda sarılmış ve özenli bir dantel kurdeleyle bağlanmış, fiyonkun etrafına beyazımsı ipek güllerden dallar sıkıştırılmış. "Bu... çok güzel, Nan Teyze," diye itiraf etmek zorundayım, ama nedense birdenbire ihtiyatlı davranmaya başladım.

"Şey, bir süre sarılı kalabileceğini düşündüm," diyor göz kırparak, "bakması hoş olmalı."

Sonra bize ikimizi de sevdiğini söyledi ve dünyadaki tüm mutlulukları diledi. "Döndükten sonra görüşürüz. İlk iş beni arayacaksın, değil mi?"

Sörf yapmaya gittiğini ve hula dansı öğrendiğini duymak istiyorum."

Ama hepimiz onun son sözlerine gülerken bile aklım hâlâ elimde tuttuğum duygusal açıdan ağır hediye. Sohbeta odaklanmaya çalışarak, "Daha basit bir şey yapacağımızdan eminim," diyorum, "günlerimizi sahilde ya da adayı keşfederek, gecelerimizi de... yani balayı yaparak geçireceğiz." Havayı daha hafif kahkahalar dolduruyor, ama tam o sırada aklıma geliyor ki, Nan Teyze Hawaii'ye gitmiş olsaydı, kesinlikle sörf ve hula dersleri alırdı.

O gitmek için döndükten sonra bile düşüncelerim dönmeye devam ediyor. Bir süre sonra Ben kutuyu benden alıp yine de hediye masasına doğru taşıdığında koluna dokunuyorum. "Bunu saklamamız, diğerlerinden ayrı tutmamız gerekmez mi?"

Durdu, kararsız görünüyor. "Arabanın bagajına koyabilirim, böylece açmamayı hatırlarız." Sonra aşağıya spekülâtif bir bakış atıyor. "Ya da... şimdi açabiliriz."

Kaşlarımı kaldırdım, dehşete düştüm. "Bunu neden yapalım ki?"

"İçinde ne olduğunu merak etmiyor musun? Yani, aramızda çıkabilecek olası bir sorunu çözeceğini düşündüğü şey ne olabilir ki?"

Melankolik bir iç geçiriyorum. "İyi niyetli olduğunu biliyorum ama düğün günümüzde bunu düşünmek zorunda kalmak korkunç."

"Doğru. Ve eğer şimdi açmazsak, sence de başımızın üzerinde asılı kalmayacak mı? Açmaya karar vereceğimiz o büyük, korkunç anı bekleyecek miyiz?"

Neden baştan çıktığını anlıyorum ama yine de... "Ya bu kutudaki gizemli hediye, o ilk büyük kavgayı ettiğimizde her şeyi daha iyi hale getirecek mükemmel şeyse? Ve eğer onu açamazsak, sorun her neyse onu çözemez."

Başını öne eğiyor, sonra da açmayı haklı göstermeye çalışıyor. "Ne olduğunu gördükten sonra onu bir kenara koyabilir ve o an için saklayabiliriz."

Yine de başımı sallıyorum. "Ya bu şekilde çalışmıyorsa? Ya sadece olay olduğunda açarsan sorunu çözüyorsa? Aksi takdirde bize beklememizi söylemezdi."

"Bunun mantıklı olduğundan emin değilim" diyor. "Bunun bir sorunu çözen bir şey olduğunu görürsek, gerçekten bir sorunumuz olduğunda da aynı şekilde çözmeyecek mi?"

Bu konu şu an için biraz fazla karmaşık bir hal almaya başladı, bu yüzden ısrar ediyorum: "Hediyenin niyetini onurlandırmalı ve beklemeliyiz."

Ama Ben ikna olmadı. "Açılmadan orada durduğunu bilmek bile bizi çıldırtabilir." Yine de kaşlarını kaldırarak bana meydan okuyor. "Beklentinin, gizemin seni şimdiden öldürmediğini mi söylüyorsun?"

Elindeki kutuya bakıyorum. Haklı, öyle. "Ama yine de yapamayız."

Yakışıklı yüzünde sevimli, kurnaz bir gülümseme beliriyor ve ardından, "Hey, belki de bu ilk anlaşmazlığımız olarak nitelendirilebilir. Açmak için anında izin."

Belki de pes etmeliyim, belirsizliğe son vermeliyim. Ama yine de, şimdi biraz korkuyorum.

Nan Teyze hediyesi hakkında böyle hissetmemden nefret ederdi, ama ikimiz de ona bakarken bile merak etmekten kendimi alamıyorum: Evlilik Nan Teyze'nin söylediği kadar zor mu olacak? Bu kutu kötü günlerin geleceğine dair bir uyarı mı?

Bakışlarımı ona dikiyorum ve yumruklarımı kalçalarımaya yerleştiriyorum. "Ben, Nan Teyze'den bahsediyoruz. Eğer bizden istediği tek şey buysa, bunu yapmak zorundayız. Nan Teyze olmasaydı asla tanışamazdık."

Önce...

Haley

A Nan ve ben Philip Amca'nın mezar taşının yanında durmuş, el emeğimize hayranlıkla bakıyoruz. Bahar geldi -günlerce çiseleyen yağmurun ardından güneş ilk kez parlıyor- ve mezar taşının dibine diktiğimiz pembe sümbül soğanları

geçen sonbaharda çiçek açtı. Henüz orada olmasa da her ikisinin de adını taşıyan taşın iki yanındaki vazolarda bulunan ipek çiçeklere ek olarak, her iki uca da küçük saksılar içinde laleler yerleştirdik.

Çiçekler çok güzel ama asıl parti, hiç kuşkusuz, yukarıdaki dost karaağacın dallarında gerçekleşiyor; bu dallardan birkaçı mezarın üzerinde, göz hizasında uzanıyor.

Nan Teyze üç yıl önce kocasının vefatından sonra bu yeri seçtiğinde kuş pisliğinden korkmuştum ama o ağaçları sevdiği ve bir rüzgâr çanı asabileceğini düşündüğü için seçmişti. Şimdi *üç* set rüzgâr çanı esintide ahenkle tıngırıyor ama bir şekilde ağacın kullanımını daha da geliştirdi. Her şey bir yıl Noel'de dalların arasına kırmızı kurdeleler bağlayıp süsler asma fikrini bulmasıyla başladı. O kadar güzel görünüyordu ki, şimdi ağacı her mevsim için "yeniden kurdeleliyor" ve diğer asılı mevsimlik süsleri de ekliyoruz. Bugün dalları bahar pastelleri ve dantellerle süsledik.

İnsanların bunu neden yaptığının sorgulandığını duymuş olsam da, aşırı derecede süslenmiş bir mezar, oraya gömülen kişiden çok süslemeyi yapan kişi hakkında daha çok şey söyler. Nan Teyze için bu, kaybından uzaklaşmak için başlamıştı. Philip Amca uzun süredir koroner sorunlar yaşıyordu ama bu, öldüğünde daha az yürek parçalayıcı olmasını sağlamadı. Mezarın şenlikli görünmesini sağlamak onun anısını onurlandırdı ve ona bir hobi kazandırdı. Benim içinse, yas tutmasına yardımcı olmanın bir yolu.

Elbette ben de üzüldüm, her ikisiyle de her zaman yakındım. Kendi çocukları yoktu ve biz çocukken Hannah ve bana bakmayı çok severlerdi. Hannah birkaç yaş daha büyüdü ve o büyüyüp başka şeylerle ilgilenmeye başladığında, karlı bir hafta sonunu ya da tembel bir Cumartesi gecesini Nan Teyze ve Philip Amca'da geçirmeye, masa oyunları oynamaya ya da kükreyen bir ateşin başında yapboz yapmaya hala bayılıyordum.

Yine de benim yasım teyzeminkinden çok daha hızlı geçti elbette. Başlangıçta yalnız olmadığını, desteklendiğini hissetmesine yardımcı olmak için onunla birlikte geldim. Şimdi ben de geliyorum... Sanırım aynı nedenlerle. Ama bu bir alışkanlık haline geldi, birlikte yaptığımız bir şey.

Bazen mezar bakımından önce ya da sonra mezarlıkta yürüyüşe çıkıyoruz ve açıkçası ölümle bu kadar iç içe olmayı biraz hüzünlü buluyorum. Ama bu Nan Teyze'nin Philip Amca'ya daha yakın hissetmesine yardımcı oluyor - her ne kadar aynı zamanda bana onun ruhunun gerçekten burada olmadığını bildiğini söylese de. Bir keresinde bana göz kırparak, "Yine de uğrayacak olsaydı, buranın kesinlikle güzel görünmesini isterdim," demişti. Gerçi bugün gündemimizde yürüyüş yapmak yok; güneş ortalığı kurutmaya başladı ama havada hâlâ nemli bir serinlik var.

Mezarın yanında, kıvrımlı, dolambaçlı mezarlık yollarından birinin hemen yanında dururken şık, parlak siyah bir sedan yanımızdan süzülerek geçiyor. Araba yaklaşık otuz metre ötede yavaşlayıp durduğunda yukarı bakıyorum, sonra dikkatimi bir dala bağlanmış ve biraz düzeltilmeye ihtiyacı olan sarı pötikareli kurdeleye veriyorum.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor Nan Teyze usulca.

Yay ayarına hayran olmadığından emin bir şekilde ona bakıyorum, sonra gözlerini durmuş arabaya doğru takip ediyorum. Ya da daha doğrusu, az önce arabadan inen adama. Koyu renk saçları ve keskin çene hattıyla dikkat çekici derecede yakışıklı ve bakımlı olduğu belli, ama bana sade biri gibi geldi. Arabası kadar şık siyah bir takım elbise giyiyor ve bu mesafeden bile onu korkutucu derecede çekici buluyorum. Onunla ilgili tek yumuşak şey, ona sıcak pembe - kesinlikle sade *olmayan* - bir tasma üzerinde sevimli küçük bir Yorkie'nin eşlik ettiği gerçeğidir. Sevimli köpek onun yanında eğreti duruyor.

Bakışlarımı Nan Teyze'ye

kaydırıyorum. "Ne?" "O yakışıklı biri."

Evet, bunu fark ettim. Ama ne olmuş yani?

"Sanırım." "Gidip onunla konuşmalısın."

Çenemi indirerek ona doğru sivri bir bakış fırlatıyorum. "Şaka yapıyorsun herhalde."

"Hiç de değil. Yakışıklı ve ne yaptığını bilen bir adama benziyor."

Daha önce Nan Teyze'nin birini bu şekilde tanımladığını hiç duymamıştım ama sonra meşhur ampul kafamın üzerinde yandı. "Oh. Oh, şimdi anladım." Son erkek arkadaşım ile ilgili. Hatta belki de son *iki*.

Kirby, Nan Teyze'nin başından beri benim gibi bir kız için kafasının çok bulutlarda olduğunu söylediği şarkıcı-söz yazarı özentisiydi. Aynı fikirde değildim, çünkü benim de kafam bazen bulutların üzerinde oluyordu ama sonuçta haklıydı. Ben ondan çok daha yerleşik ve sorumluluk sahibiydim ve o hayallerinin peşinden New York'a giderek kalbimi kırdı, ayrılırken de şöyle dedi: "Sen havalı bir kızsın ve benimle gelmeni isterdim, ama şu fırıncılık işine çok düşkün görünüyorsun, bu yüzden burada kaldığını anladım." Evet. Sıkışmadım. Ben bir girişimci ve iş sahibiyim, çok şükür.

Sonra yerel bir üniversitede sanat profesörü olan Austin geldi. Aynı şeyleri seviyorduk ve ikimiz de yaratıcı tiplerdik. Birlikte müzelere ve kitapçılara gider, sanat filmleri izlerdik. Yağmurlu bir günde kanepenin iki ucunda oturup ikimiz de kitap okurken aynı rahat battaniyeyi paylaşabileceğim, ayrı bir şeyle meşgul olsak bile birlikte hissedebileceğim bir adamdı. Kirby'den çok daha ayakları yere basan biriydi ve hemen aşık oldum. Ve her şey harikaydı... ta ki erkek arkadaşımın bir kız arkadaşı olduğunu öğrenene kadar - ki o ben değildim. Bu da aslında onun kız arkadaşı olmadığım anlamına geliyordu.

Bir yıl içinde ikinci kez yıkıldım ve hepimiz -Nine Teyze de dahil olmak üzere tüm ailem- flört etmeye ara verip başka şeylere odaklanmam gerektiğine karar verdik. Ve aylardır yaptığım da bu. Fırına odaklanıyorum - çok güzel bir dekorasyon yaptık - ve sadece kim olduğumu anlamaya odaklanıyorum. Kendime itiraf etmek zorunda kaldığım gerçek şu ki, gösterişli filmlerden o kadar da hoşlanmıyorum, sadece *fikirlerini seviyorum*. Ve muhtemelen yıldızımı başka yerlerde hedefleri olan birine bağlamamalıyım çünkü kız kardeşimle birlikte hızla toplumumuzun canlı bir parçası haline getirdiğimiz işi seviyorum.

Her şey düşünüldüğünde, Nan Teyze'nin birdenbire kendimi bir yabancının kollarına atmamı önermesine biraz şaşırdım. "Neyin var senin?" diye sordum. "Hatırlarsan şu anda mutlu bir şekilde bekâr olmayı seçiyorum. Bu ana kadar senin de çok desteklediğin bir karardır."

Nan Teyze gibi omuz silkiyor. "Zaman geçer, her şey değişir."

Bakışlarımı şüpheli bir şekilde ona dikiyorum. Bu adam -her ne kadar ona sadece bir saniye kadar bakmış olsam da- benim tipim değil. O kadar kurumsal ve derli toplu görünüyor ki, tarzı ve ciddi yapısı da en az yakışıklılığı kadar gözümü korkutuyor. İlk izlenimim hiç gülümsemeyen biri olduğu. Ve o köpeğin neden pembe tasmalı olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama ben

Neredeyse ödünç alındığından şüpheleniyorum çünkü bu adam pembe bir tasma seçen biri *değil*.

"Benim için hiçbir şey değişmedi," dedim ona. "Sanırım bir süreliğine flört havuzundan uzak durmak benim için akıllıca olacak. Orada boğuluyordum ve bir değişiklik olsun diye kalp kırıklığının pençesinde olmamak güzel." Sade Adam'a yan gözle bakıyorum. Bir mezar taşının önünde durmuş, kasvetli bir şekilde aşağıya bakıyor. Yorkie daha az ilgili görünüyor, tasmağını işe yaramaz bir şekilde çekiyor. "Ve şu anda biriyle çıkmakla ilgilensem bile, bu adam? Onun nesi sana yaklaşılabılır geliyor? Çünkü ben tam tersi bir his alıyorum."

Tartışmalarımdan yılmamış görünüyor. "Bence yargılamakta acele ediyorsun. Ve her şeyin bir zamanı vardır. Biriyle çıkmamanın da bir zamanı vardır, yoluna devam etmenin, risk almanın ve cesur olmanın da. Hayat kısa."

Sadece ona bakıyorum. Bu tamamen bir yüz değiştirme. Ama son sözleri beni vurdu, nerede ve neden olduğumuzu hatırlattı. Belki de bu Philip Amca'yla ilgilidir ve onunla daha uzun yıllar geçirmeyi diliyordu. Ve *her ne* hakkında olursa olsun, aşkı bulmamı istediği içindir. Bu da benim duruşumu biraz yumuşatıyor. Yine de bu adama yaklaşıp bir konuşma başlatmaya niyetim yok.

"Yine de," diyorum biraz daha yumuşak bir sesle, "mezarlığın bir insana yaklaşıp flört etmeye çalışılacak en son yer olduğuna eminim. İnsanlar buraya özel duygularını tatmin etmek için gelir ve bunu yaparken de yalnız bırakılmayı beklerler."

Yine de, tartışıyor. "Biri benimle burada konuşsa umurumda olmazdı. Aslında, insanlar konuştu. İnsanlar bazen ağaca hayranlıkla bakmak için duruyorlar." Nazik bir gurur ifadesi takınıyor. Sonra tekrar Huysuz Adam'a bakıyor. "Aslında, bu onun gününü güzelleştirebilir. İnsan etkileşimi harika bir şey; çoğu insanın içindeki en iyiyi ortaya çıkarıyor."

Bir şey demiyorum. Açıkçası beni yıpratıyor. Böyle bir konuda bu kadar ısrarcı olması onun yapacağı bir şey değil. Genel bir kural olarak, biz erkek peşinde koşan kadınlardan oluşan bir aile değiliz. Aramızda erkek peşinde koşan biri varsa, o da benim - yani eğer bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorsam, o zaman kötü bir fikirdir. "Bu kötü bir fikir," diyorum ona.

"Hayır, bu çok hoş bir fikir. Sadece basit bir merhaba."

"Sonra ne olacak? Ona ne söylemem gerektiğini düşünüyorsun? Hem de sevdiği birinin mezarının yanında dururken." "Ona bunun ne tür bir köpek olduğunu sorun."

Gözlerimi deviriyorum. "O bir Yorkie."

Sanki yavaş anlıyormuşum gibi iç geçiriyor. "*Sen onun* bir Yorkie olduğunu biliyorsun, *ben de biliyorum* ama *o* bizim onun bir Yorkie olduğunu bildiğimizi bilmiyor. Beni suçla. Ona teyzenin bilmek istediğini söyle." Sonra sanki piknik yemeğinin üzerindeki bir sinekmişim gibi bana kışkışlar gibi bir hareket yaptı. "Git hadi," diyor. Sonra gülümsüyor. "Sadece yap. Eğlenceli olacak."

Aslında şüphe ve küçümseme dolu bakışlar atarken bile, kışkışlamadan dolayı onun genel yönüne doğru birkaç adım geri gidiyorum. Ama şüphe ve küçümsemenin ona mı yoksa bana mı olduğundan emin değilim, çünkü nedense ona doğru ilerliyor gibiyim.

Gülümsemesi genişliyor ve başarı olarak gördüğü şey karşısında başını sallıyor. "İşte şimdi, devam et." Adam duymasın diye sesini alçaltmış.

Onun yolunda yürümek için dönüyorum, aklımda tek bir düşünce var. *Bunu gerçekten yapıyor muyum?*

Ama sonra mezarlıktan ayrılıp arabasına doğru gittiğini görüyorum.

Nan Teyze'ye doğru döndüm. "Gidiyor," diyorum yüksek sesle fısıldayarak. "O zaman acele etsen iyi olur," diye yüksek sesle fısıldıyor.

Benden bir göz devirme daha. Yine, romantizmi bulmamı istemesinin tatlı olduğunu düşünmekten başka bir nedeni olmadan böyle bir çılgınlığa yönlendirildiğim için ona olduğu kadar kendime de.

Şimdi daha hızlı yürümeye başlıyorum, Sade Adam'la aramdaki hafif yokuşu tırmanıyorum, çünkü bunu yapıyorsam, yapmak zorundayım - ve o benim geldiğimi görünce, ben oraya varırken aramızdaki boşluk daha da garipleşiyor.

Yolcu kapısını açıyor ve köpeği arabaya geri koymadan önce tasmaıyla oynuyor gibi görünüyor. Kafasını kaldırıp bakmamış olsa da, yaklaştıkça beni fark ettiğini varsayıyorum. Yine de bir tür onaylama iyi olurdu - böylece kendimi başladığım kadar aptal hissetmem.

Yine de kimse gelmedi ve işte oradayım, neredeyse arabasının arka tamponundayım. Ben de "Merhaba. Teyzem merak ediyor-" dedim.

İrkildi, çünkü onu tamamen hazırlıksız yakalamıştım ve aynı anda iki korkunç şey oldu: Etrafında dönerek pahalı görünen bir ayakkabıyı gülünç derinlikteki çamur birikintisine düşürdü ve tasmaı çözülen köpek fırladı.

"Bella!" diye sesleniyor köpeğin ardından. "Bella, buraya gel!" Ve kovalamaya hazırlanırken, çamurda kalan ayakkabısının tamamen dışına çıkıyor.

Ben de kovaladım. Kalbimde korku, dehşet ve tutkuyla o köpeği kovalıyorum. Çünkü başıboş olması benim hatamdı ve eğer kaybolur ve yolunu bulamazsa bunun sorumlusu ben olacaktım. Bu adam sadece kendi işine bakıyor, Yorkie'siyle mezarlığı ziyaret ediyordu ve ben gelip kaos yarattım.

Kovalamaca aynı zamanda *ondan* kaçma ihtiyacını da beraberinde getirir. Ve çamurdaki o ayakkabı.

Ve mükemmel yüzündeki şaşkınlık ifadesi.

Ve sadece yarım bir cümleyle yarattığım tüm bu karmaşa.

Bir mezar taşından diğerine, çalıların arkasına ve çalılıklara doğru koşan Bella'nın bakışlarını yakalayarak tepeden aşağıya doğru koşuyorum - gerçekten de beceriksizce-. Philip Amca'yı neden böyle yeşilliklerle dolu bir mezarlığa gömmek zorundaydık ki? Ara sıra ıslak çimenlerde kayıp düşünüyorum ama devam ediyorum. Bir keresinde düşünüyorum ve kot pantolonumdaki çim lekesini görüyorum ama yine de devam ediyorum. "Bella-burada, Bella," diye sesleniyorum nazikçe.

Austere Man'in onu takip edip etmediğini ya da hala ayakkabı sorunuyla mı uğraştığını bilmiyorum - Tanrım, tek başıma köpeğini kaybettim ve ayakkabılarını mahvettim - ve aslında ikincisini umuyorum. Belki *ona* gelme olasılığı daha yüksektir, ama kendimi aptal gibi hissediyorum ve şimdi ondan mümkün olduğunca uzak durmayı tercih ediyorum.

Çok geçmeden Bella'nın oyun oynadığımızı sandığını fark ediyorum - defalarca birkaç metre yakınına gelmeme izin veriyor ve sonra tekrar uzaklaşıyor. Bazen de tamamen ortadan kayboluyor, beni ölesiye korkutuyor, gittiğini, ciddi bir adamın köpeğinin kaçmasına izin verdiğimi, onun korkmuş, yalnız ve kaybolmuş olacağını ve bir daha asla iyi bir gece uykusu uyuyamayacağımı düşündürüyor.

"Bella, lütfen," diye yalvarıyorum tanımadığım bu köpeğe. "Lütfen seni yakalamama izin ver. Lütfen seni sahibine geri vermeme izin ver." Sadece birkaç adım ötede ve ben ona her zamankinden daha nazikçe yaklaşıyorum, tasmaı tam elimin altında - ama o yine yarışlara gidiyor.

Onu tamamen gözden kaybettiğimde, kendimi bir o yana bir bu yana koşarken, ne yapacağımı şaşırmış, gözyaşlarına boğulmuş halde buluyorum. Bu köpeği kaybedemem. Kaybedemem. Onu bulmak zorundayım. İşte tam o sırada onun dörtlü benden uzaklaşıp mezarlığın bir ucundan... Austere

Man'e doğru koştuğunu görüyorum. O ve ben bir şekilde büyük bir daire çizmiştik ve şimdi onun mırıldandığını duyuyorum, "İşte kızım. Evet, işte buradasın. Aferin kızıma. Ne kadar iyi bir kız." Köpek kollarına atlayabilsin diye eğiliyor ve tabii ki kız şimdi ıslak ve çamurlu ve bu yüzden pahalı görünen takım elbisesi ve kravatı da şimdi ıslak ve

çamurlu. Sonra ben

Hâlâ tek ayakkabılı olduğunu fark ettim. Ama fark ettiğim en önemli şey - süregelen dehşetim ve aşağılanmamın yanı sıra - ona karşı kullandığı sevimli, sevecen ses tonu. "Ne kadar iyi bir kız. Islak bir kız ama iyi bir kız. Beni çok korkuttun." Onu okşuyor, kucaklıyor ve burnuna sokuyor. Bu çok sevimli ve kalbim kabarıyor. Her zaman daha az sert görünüyor.

Bu da benim için berbat bir şey. Çünkü onun hayalindeki kız olmadığımın eminim. Özellikle de ellerim ve kot pantolonum kir içinde, nefes nefese arabaya doğru yürürken ve üzerimdeki bir zamanların şirin tişörtüne bulaşmış, soluk sarı ve papatya desenli çim lekesi gözüme çarparken. Bu olay başladığında saçlarım eğlenceli, dağınık bir topuz halindeydi ve şimdi çoğu gelişigüzel bir şekilde yüzüme ve muhtemelen diğer her yöne doğru savruluyor.

"Çok özür dilerim," diyorum. Onun üzerinde makul bir izlenim bırakma umudunu geride bırakmıştım - sadece içten özrümü ifade etmem gerekiyordu. "Sana gizlice yaklaşmak istememiştin. Ya da köpeğini korkutup kaçırmak. Ya da çamura basmana neden olmak." İçimi çektim, sonra gözlerimi indirdim. Bu çok fazla.

"Onu bulduğuna sevindim."

Tamam, tam olarak onu bulduğumu söyleyemem - büyük bir daire içinde koştuğu için şanslı olduğumu söyleyebilirim. Ve bu tam olarak bağışlanma ya da af değil. Ama kabul ediyorum. Benimle konuşurken sesi köpekle konuştuğundan biraz daha sert çıksa da.

"Gerçekten çok tatlı," diyorum. Elimden gelen tek şey bu. "Ve hızlı bir koşucu." Şaka yapmaya çalışıyorum ama tutmuyor; gülümseme yok. Sanırım haklıydım, o gülümseyen bir adam değil.

"O benim kız arkadaşına ait. Onu kaybetseydim beni öldürürdü." Ah, tamam. Ama bu noktada büyük bir sürpriz değil. Sadece çürük bir pastanın üzerine biraz daha acı krema. "Eminim." Sanırım konuyu değiştireceğim. Ama aramızdaki tüm konular tatsız olduğu için bunun pek faydası olmuyor.

"Um, ayakkabın hakkında." Şimdi çamurdan çıktı, ama kahverengiye bulandı.

balçık. "Size... geri ödeme yapabilir miyim?"

Başını sallar. "Oh-hayır. Bu *benim* hatamdı. Çamuru oraya sen koymadın." Benim duyduğum şu: *Geri kalan her şeyi sen yaptın ama çamuru sen değil.*

Kendimi çok garip hissediyorum ve beceriksizce "Yapabileceğim... bir şey var mı?" derken garip suratlar ve garip hareketler yaptığımdan şüpheleniyorum. Yardım etmek için? Tekrar çok özür dilerim."

Başını sallıyor. Hâlâ gülümsemiyor ama cevap veriyor: "Üzülecek bir şey yok. Daha dikkatli olmalıydım." Yine suçlama yok, o bir centilmen.

Sadece mutlu ve gülümseyen biri değil. Ama onu suçlayamam. O bir korku geçirdi

ve muhtemelen pahalı bir çift ayakkabıyı mahvetti. Gaz pedalındaki ayağına sadece bir çorap giyerek araba kullanmak zorunda kalacak. Ve o takım elbisenin de doğruca temizleyiciye gitmesi gerekecek.

"Umarım önemli bir yere gitmiyoursundur." Dudağıını ısıırıyorum, bunun için dua ediyorum - çünkü zaten onun için yeterince berbat ettim.

Bella'yı tekrar arabaya bindirirken başını sallıyor ve bu kez kapıyı hızla arkasından kapatıyor. "Hayır, sadece işten eve dönüyordum. Köpeğı kuaförden aldım ve mezarlıkta kısa bir mola vermeyi düşündüm."

Oh, daha da iyi haber-Bella az önce kuaförden geldi. Şimdi düşünüyorum da, her şey başladığında kafasında küçük, parlak pembe bir fiyonk vardı belki ama artık olmadığına eminim. Arabanın etrafında topallayarak sürücü tarafına doğru ilerliyor, ayakkabısı elinde, ben "Umarım akşamınız bundan sonra daha iyi olur" diye teklif ederken.

"Daha kötüsü olamazdı," diye mırıldanıyor ve kapıyı açmadan önce duraksıyor. "Köpek kaçtığında... teyzen ya da onun gibi bir şey hakkında ne diyordun?"

"Oh." Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Belli belirsiz Nan Teyze'nin tüm olanlardan sonra hâlâ Philip Amca'nın mezarının yanında durduğu yeri işaret ediyorum ve "Bella'nın nasıl bir köpek olduğunu merak ediyordu" diyorum.

"Bir Yorkie," diye cevaplıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyorum ona zayıf bir gülümseme çabasıyla.

"Kendine iyi bak," diyor - o hızlı *ben gidiyorum tarzında*, ve sonra direksiyona geçiyor, kapıları çarparak uzaklara doğru gidiyor. Mezarlıktaki şeritler etrafında dönüyor, böylece yanımdan geçmek zorunda kalmıyor - bunu küçük bir lütuf olarak kabul edeceğim.

Nan Teyze'ye doğru geri dönerken biraz sarsılmış durumdayım. Her şey normal bir öğleden sonra gibi başlamıştı. "Şey," diyorum yaklaşırken, "cesur olmak gerçekten iyi gitti, değil mi?"

Dudağıını ısıırıyor ve yüz ifadesinde suçluluk ve eğlencenin bir karışımını görüyorum. "Neşelen," diyor bana. "Bugün fazladan küçük bir macera yaşadık. Ve yarın fırında Hannah'ya anlatacağın komik bir hikâyen var."

"Evet, çok komik," diyorum kuru bir sesle. "Bu arada yardımınıza koştuğın için teşekkür ederim."

"Ne yapabilirdim ki?" diyor omuz silkerek. "Ben yaşlı bir kadınıam." Gözlerimi deviriyorum.

"Gel buraya, saçında bir dal var," diyor, çıkarmak için uzanarak.

"Tabii ki var," diye mırıldanıyorum. "Neden daha azını bekleyeyim ki?" "Kıvılcım var mı?" diye soruyor.

Ve buna gülmekten kırıldım. Çünkü bu gerçekten bütün gün duyduğum en komik şeydi. Ve sanırım bu noktada rahatlamaya ihtiyacım var. "Saçı dallı, elbisesi çimen lekeli bir tip olduğunu sanmıyorum. Bu arada bir kız arkadaşı var." O zaman haklı olduğumu anladım, pembe bir tasma seçmemişti.

Nan Teyze bir kez daha omuz silkiyor. "Denemeye değerdi. Biraz kazanırsın, biraz kaybedersin. *Que sera sera*."

Onun için söylemesi kolay. Çünkü bir şekilde aklımda kalan şey, köpek sonunda ona geri döndüğünde onunla ne kadar tatlı olduğuydu. Ve benimle ne kadar tatlı *olmadığı* -yine, onu suçlayabileceğimden değil. Ve kız arkadaşını biraz kıskanıyorum. Çünkü muhtemelen *ona karşı da tatlıdır*. Bu tam da Nan Teyze beni o tepeye itmeden önce sahip olmadığım türden bir duyguydu. Bu yüzden gitmek istemedim. Ona sahip olamazsam istediğim her şey olabileceğini bilmek istemedim. Ve o çok yıkıcı bir şekilde yakışıklıydı. Uzaktan fark ettiğimden bile daha yakışıklıydı. Keşke fark etmeseydim dediğim bir şey daha.

Hiçbirinin önemi yok. O benim tipim değil. Ve o zaten alındı. Ve onu bir daha asla görmeyeceğim. Sadece aklımda kalmamasını umuyorum. Çünkü bazen bu kadar basittir - küçük bir karşılaşma aklınızda kalır ve sahip olmadığınız bir şeyi istediğinizi düşünmenize neden olur.

Ben

J Son zamanlarda büyükbabamın mezarını ziyaret etmek için mezarlığa her gittiğimde olduğu gibi, yanından geçerken kurdeleler ve çiçeklerle süslenmiş dinlenme yerine göz atıyorum. Eylül ayındayız ve dallardaki yapraklar mezarın üzerine dökülüyor.

soluk bir sarıya dönüşmüş olsa da hanımlar turuncu ve bordo renkli fiyonklar kullanarak süslemelerini sonbahar altın renginin ortasında gösteriyorlar. Küçük el sanatları mağazası korkulukları da en alttaki ağaç dalından sallanıyor ve bir dizi balkabağı mezar taşının dibinde gruplanıyor.

Genç mezar dekoratörüyle tanıştığım ve Bella'nın kaçtığı o çılgın günden bu yana beş ay geçti. Biliyorum çünkü mezar o zaman Paskalya renkleriyle süslenmişti ve çünkü o gün Taryn'den ayrılmaya karar verdiğim gündü.

Bu kararın olayla bir bağlantısı yoktu ama bir bakıma belki de vardı. Köpeği yanıma almamalıydım ama Taryn son dakika mesajlarıyla sorumluluklarını üzerime yıkmasıyla meşhurdu.

O gün öyleydi: *Bella'yı saat 5'te kuaförden alman gerekiyor. İşten çıkamıyorum.*

Teşekkür, özür, lütfen ya da işten çıkıp çıkamayacağımı düşünmek yok.

Bu ilk kez olmuyordu ve belki de çok abartmıştım, ama her şey söylenip bittiğinde, kaçan yavruyla geçirdiğim o çılgın dakikaların onun suçu olduğunu, yeni Cole Haans ayakkabımın üç kez giyildikten sonra tozlanmasının onun suçu olduğunu ve yanlış zamanda bana yaklaşan bir kadına karşı pek nazik olmamamın onun suçu olduğunu düşünmeden edemedim.

Birbirimiz için doğru kişi değildik ve üzücü gerçek şu ki Bella'yı Taryn'den çok daha fazla özlüyorum ve birlikte yaşamamız için bana baskı yapmasına izin vermediğim için mutluyum.

Mezar dekoratörüne gelince, tüm yaz boyunca gözüm onun üzerindeydi. -Ama programlarımız farklı olmalı. O gün en iyi halimde değildim ve o zamandan beri bu konuda kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

Hiç düşünmeden, hiçbir bağlantısı olmayan bir köpeğin peşinden mezarlığa doğru koşan bir kadın hafifçe ilgimi çekmeye devam etti. Ondan özür dilemek ve teşekkür etmek istedim. Ben bir köpek değilim diye açıklamak istedim.

prima donna ahbap köpeği kendim kovalamak için çok iyi- ama ayakkabı olayı beni gerçekten şaşırttı. Kahretsin, *her şey* beni şaşırttı. Onu görsem tanır mıydım, o n u bile bilmiyorum. Bütün olay çok çabuk oldu.

"N'aber dede?" Arabadan inip mezara yaklaşırken söylüyorum. Buraya geldiğimde bazen Ed Dede'yle konuşurum, bazen de konuşmam. Aslında doğam gereği mezarla çok konuşan biri değilimdir ama bu dedemin eskiden yaptığı bir şeydi. Ben çocukken, her hafta taşrada yaşadığım kasabanın mezarlığını ziyaret ederdik. İlk durak, büyükannem. İkinci durak, annem ve babam.

Büyükbaba hepsiyle mektup yazar ya da telefon mesajı bırakır gibi büyük konuşmalar yaptı. "Pikabın şanzımanı bozuldu. Tamirhanedeki ufaklık parça bulmanın iki hafta süreceğini söyledi, bu yüzden Ben ve ben bugün Ford'dayız. Karnesindeki tüm A'ları yine aldı - onu endişelendiren fen dersinden bile. Hepimizi gururlandırıyor. Akşam yemeği için domuz pirzolası hazırlıyorum. Ben patates püresi yaparken onları kızartıp ekmek yapacağım. Bu gece biraz da kuru fasulye ıslatacağım, bir tencere fasulye bize bir hafta yetecek kadar yemek yapar."

Sonra omzumu dürter ve devam etmemi ve kendim bir şeyler söylememi söylerdi. Ben de aynı şeyleri söylemeyi öğrendim. "Bisikletimi mahvettim, büyükbabamı kızdırdım ama bunu bilerek yapmadım. Bu yıl matematikteki Bayan Sebree hariç tüm öğretmenlerimi seviyorum. Şu anda tarih dersinde Bay Veigel'den batıya göçü öğreniyoruz."

Mezardaki kişinin gerçekten ruhen orada olduğunu düşünmeme konusunda oldukça kararlıyım. Ama gidiyorum ve biraz konuşuyorum, çünkü ölümden sonra yaşam olsun ya da olmasın, bu büyükbabam için önemliydi.

Ve bugün oldukça iyi bir ruh halindeyim. Mezar taşına "Terrence'la bir gökdelen planını bir müteahhide sunmak için buluşacağız," diyorum. "Hemen sokağın başında." Firmamın bulunduğu Cincinnati şehir merkezinden Ohio Nehri'nin tam karşısında yer alan eski bir şehir olan Covington'da tepenin aşağısında yaşıyorum, ancak geliştiricinin ofisi mezarlıktan çok uzak olmayan Lakeside Park'ta. "Bu kadar çabuk bir fırsat beklemiyordum ama patron bizim tasarımlarımızı herkesten daha çok beğendi ve bu yüzden teklif için bizi seçti." Bu bizim için bir ilk - bir sahada kilit sesler olmak, özellikle de bu kadar büyük bir sahada. "Eğer istediğimiz gibi giderse, çok *büyük* olacak. Seninle konuştuğumuz türden bir büyüklük. Hayalleri yaşamak gibi büyük. Gökyüzünü değiştirecek kadar büyük."

İşte o zaman biraz gergin olduğumu fark ettim. Şimdiye kadar sadece heyecanlıydım ama lanet olsun, bunu mahvetmek istemiyorum.

Büyükbabam Ed'i gururlandıracağımı bilmek istiyorum. Her zaman hayalini kurduğum şeyi yapma şansı istiyorum.

Şehrin silüetini değiştirmek. Mimar olmak istediğimi fark ettiğim ilk günlerden beri başarı ölçütüm hep bu oldu. Ufuk çizgisine bir şeyler eklemek, dünya üzerinde bırakmayı umabileceğim en kalıcı iz.

Çoğu insan Cincinnati'yi sıradan bir Orta Batı şehri olarak görebilir ama Kentucky'li yetim bir çiftçi çocuğu için... benim için orası benim New York'um. Benim Los Angeles'ım. Benim Chicago'm. Büyükbabam gençliğinde orada yaşadı ve ben çocukken çiftlik evimizdeki kanepenin üzerinde, Ohio'yu boydan boya geçen Roebling Asma Köprüsü'nün çerçevesi bir resmi asılı dururdu. Cincinnati benim "tepedeki şehir" oldu ve üniversiteden sonra büyükbabamın benimle birlikte yaşamaya gelmesiyle nehrin hemen karşısında bir daire tutmam, onu sahiplenmem için ilk adımdı. Birkaç ay sonra orada bir iş bulmam da bir sonraki adımım oldu. Bugünkü bu buluşma ise her şey için bir şans; orada uzun bir süre boyunca kimsenin benden alamayacağı bir parçayı bırakmanın bir yolu.

Güzel bir sonbahar sabahı -10'u biraz geçtiği için ılık- ve mezarlıkta durdum çünkü erkenciyim ve yolumun üzerinde. Ama büyükbabamın taştaki adına bir kez daha bakarken, onun da benimle birlikte olduğunu, beni desteklediğini, bunu yapabileceğimi söylediğini hissediyorum - tıpkı kariyerimde şimdiye kadar hedeflediğim her şeyi yaptığım gibi. "Bu sadece bir sonraki adım büyükbaba. Tek üzüntüm o binanın gökyüzüne yükseldiğini görmek için burada olamayacak olman."

Birkaç dakika sonra mezarlıktan çıkarken, geri dönerken ağır bir şekilde dekore edilmiş mezara bir kez daha bakıyorum. Hatta ilk kez durup camımı indiriyorum ve daha yakından bakıyorum. Çift kalpli mermer mezar taşında iki isim var ama sadece birinin ölüm tarihi yazılmış: Philip Fitzsimmons.

"Çok iyi bir adam olmalısın," diyorum - çünkü anlaşılan bugün mezar taşlarıyla konuşmaktan başka bir şey yapmıyorum. Ama esas olarak hâlâ mezarla özenle ilgilenen genç kadınla -belki de torunuyla- karşılaşmayı diliyorum. Hayır, durun - yaşlı kadının teyzesi olduğunu söylemişti - yeğeni olmalı. Ne olursa olsun, o mezara bakıp da orada büyük bir sevgi hissetmemek çok zor.

Sola dönüp yola çıkıyorum ve bir kilometre sonra, sadece birkaç blok uzunluğundaki şirin bir perakende ve restoran bölgesinde, çoğunlukla konutlardan oluşan bir toplulukta cadde üzerinde park yeri buluyorum. Geliştiricinin ofisi, bir mikro bira fabrikası, moda butiği ve sandviç dükkanına ev sahipliği yapan bir grup yenilenmiş vitrinin içine sıkışmış durumda.

Hâlâ erkenciyim ve biraz kafeine ihtiyacım var, bu yüzden çantamı alıp park etmeden önce gördüğüm bir kafeye doğru ilerliyorum. Butiği geçtikten sonra köşede, karşıdan karşıya geçmek için *yürüme lambasının* düğmesine basıyorum.

Işıkların değişmesini beklerken arabalar *vızır vızır* geçerken, biri yüksek sesle "Olamaz! Ne sakarlık!" diye bağırmadan hemen önce arkamdaki kaldırımda bir takırtı duyuyorum.

Arkamı döndüğümde yaşlı, gümüş saçlı bir kadının kaldırımda duran ve içindekiler dağılmış erik rengi el çantasına baktığını görüyorum. İç çekerek bakışlarımı karşılıyor. "Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim ama bana yardım edebilir misiniz? Dizlerim eskisi gibi değil."

"Elbette," diyorum, çantamı betona indiriyorum, sonra da eğilip eşyalarını topluyorum.

"Lanet şey elimden kaçtı," diyor. "Neredeyse ellerimden fırlayacaktı."

Eşyalarını deri çantasına yerleştirmeye devam ederken küçük bir gülümsemeyle başımı kaldırıyorum. "Bana bunu yapabilecekleri söylendi." Bununla ne demek istediğimi bile bilmiyorum ama sadece nazik davranıyorum. Yabancılar karşı genellikle böyle davranıyorum - Mezarını Süsleyen Kız'a davrandığının aksine. Kendimi, onun benim iyi bir adam olduğumu görmesini dilerken buluyorum.

Çantayı beceriksizce doldurduktan sonra ayağa kalkıyorum ve gümüş saçlı kadına uzatıyorum. "Al bakalım."

"Çok teşekkür ederim, genç adam."

"Sorun değil." Evrak çantamı alıp caddeye doğru geri dönüyorum - tam da *yürümeyin* tabelası kırmızıya dönüp arabalar tekrar *vızır vızır* geçmeye başladığında.

"Ah canım, sana ışığını özlettim," diyor. Ben de gülüyorum. "Endişelenme, tekrar değişecek."

"Karşıdan karşıya nereden geçiyorsun?" diye soruyor dostça bir tavırla.

Kahve dükkanını işaret ediyorum. "Toplantıdan önce bir fincan kahve içeceğim."

Yüz ifadesi bir sırrı olan birinin yüz ifadesine dönüşüyor. "Kahveni *oradan* almak istemezsin."

Bu beni hazırlıksız yakaladı. "Bilmiyor muyum?" Başını sallıyor.

"Neden olmasın?"

"Kahvelerinde bir sorun olduğundan değil," diyor bana sır verir gibi, "ama mahalledeki en iyi kahve bu tarafta."

Arkasındaki sokağı işaret ediyor. "Fırında."

Ben bir yanıt veremedim, kolunu benimkine doladı ve "İşte, sana göstereceğim" dedi ve beni sokağın aşağısına doğru götürmeye başladı.

"Çok nazıksınız ama buna gerek yok," diyorum ona.

"Hiç düşünmeyin, ben zaten o yöne doğru gidiyorum."

Geri çekilecek kadar kaba olmayacağım - umarım onun pastanesi uzakta değildir çünkü toplantım yirmi dakika sonra karşı yönde bir blok ötede ve geç kalamam.

Neyse ki biraz sonra "Tam burada" diyerek bizi pembe-siyah çizgili bir tenteye güncellenmiş eski moda bir vitrinin önünde durdurdu ve vitrindeki pembe yazıya göre burası *Two Sisters Bakery*'ydi.

"Çantamla ilgili yardımınız için tekrar teşekkür ederim." Tatlı bir gülümsemesi var, bu inatçı yaşlı kadının.

"Yardım etmekten mutluluk duyarım. Tavsiye için de teşekkür ederim." Kapıya doğru işaret edip içeri giriyorum.

Siyah kafe masaları ve pembe püsküllü koltuklara sahip sandalyeleriyle içerisi de dışarısı kadar şirin. Cam önlü tezgahlarda rengarenk süslenmiş çörekler, kurabiyeler ve kekler sergileniyor.

Gözlerim pembe önlüklü, sarışın, güzel bir kadının tezgâhın etrafında dönerek o anda dükkânda bulunan tek müşteriye, Down Sendromlu genç bir çocuğu olan bir anneye takılıyor. Bir kurabiye uzatıyor. "Yol için bir üçlü çikolata parçası al, Graham, müesseseden."

Orta yaşlı anne dostça bir gülümsemeyle nazikçe karşı çıkıyor. "Mallarınızı dağıtmaya devam ederseniz bu işte uzun süre kalamazsınız."

Fırıncı kız omuz silkiyor, gülümsüyor. "Sizler benim en iyi müşterilerimsiniz." Sonra Graham'a göz kırpmıyor. "Ayrıca, tepsideki sonuncusu bu, yani elimden alarak bana bir iyilik yapmış olursunuz."

Graham neşeyle, "Madem ısrar ediyorsun," diyerek kurabiyeyi alır.

Teşekkür edip vedalaşıyorlar ve ben de ikisi çıkarken kapıyı açık tutuyorum. Kapının kapanmasına izin verdiğimde, gözlerim üzerinde "*It's Cupcake O'Clock Somewhere*" yazan çerçeveli bir duvar resmine takılıyor. Benim için kahve saati, o yüzden tezgâha doğru ilerliyorum.

Haley

"Merhaba, yardımcı olabilir miyim?" Karşımdaki adama gerçekten odaklanamadan kelimeler ağzımdan çıktı. Aradan aylar geçti ama onu nerede olsa tanırım. Aynı koyu renk, şık takım elbise, aynı bakımlı saçlar ve yıkıcı derecede yakışıklı bir yüz. Yüz ifademde belli etmemeye çalışıyorum.

"Ben bir fincan kahve alayım," diyor ve sonra küçük bir sırtış atıyor. "Şiddetle tavsiye edilir."

Tamam, bekle bir dakika. Belki de yanılıyorumdur. Çünkü bu adam gülümsüyor. Ve benim tanıştığım adam bu özel yeteneğe sahip gibi görünmüyordu. Şimdi kafam karıştı. Birden fazla sebepten dolayı. Diğer sebep de şu: "Öyle mi?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Perk Me Up'a gitmek için caddenin karşısına geçmek üzereydim ama bir kadın kolumdan tuttu ve buraya gelmem için ısrar etti. Vay canına." İyi huylu bir kahkaha atıyor ve ben hâlâ mezarlıkta tanıştığım adamın bu yeni ve gelişmiş versiyonunu anlamaya çalışıyorum. Hoşuma gitse de gitmese de aklımdan çıkmayan adam. Kısmen utanç yüzünden. Kısmen de... yakışıklılığına bağlamaktan nefret ediyorum ama sade olsun ya da olmasın onda ilgimi çeken bir şeyler vardı.

"Elimden geleni yapacağım," diye onu temin ederken kahveyi doldurmak için dönüyorum.

Gerçek şu ki, o zamandan beri mezarlığa her gittiğimde onu aradım. Ve bir başka gerçek de mezarlığa normalden daha sık gittiğim. Evet, Nan Teyze'nin Philip Amca'nın sergisini düzenli tutmasına yardım etmek için, ama aynı zamanda yürümek ya da kitap okumak için iyi ve sessiz bir yer. Orada burada park bankları bile var ve sanırım birdenbire bunun o kadar da hüznü olmadığına karar verdim. Ama o hiç gelmedi ve şimdi, hiç beklemediğim bir anda karşıma çıktı.

Hannah benimkiyle uyumlu pembe bir Two Sisters önlüğüyle, elinde bir koli kâğıt kahve fincanıyla yanıma geldiğinde, sıkılmış dişlerimin arasından usulca, "İşte o adam," diyorum.

"Hangi adam?" diye sorarken benimle alay etmek için dişlerini sıkıyor.

"Mezarlıktaki adam." Ona tüm o çılgın olayı anlattım tabii ki.

Nan Teyze haklıydı, iyi bir hikâyeydi. O kadar güzeldi ki, hayatımdaki çoğu insan bunu duydu.

"Tek ayakkabılı, köpek adam mı?"

"Evet." İkimiz de hâlâ sıkılmış dişlerimizin arasından konuşuyoruz ve birbirimize bakmıyoruz. Stratejik olarak yerleştirilmiş hoparlörlerden çalan müzik gizli konuşmayı mümkün kılıyor.

Gerçi şimdi "Vay canına" demek için kaslarını açıyor. Sonra omzunun üzerinden bir bakış atıyor. "*Vay be.*" Bu ikinci "vay be", "*sen haklıydın, o çok seksi*" gibi bir "vay be". O benim kardeşim, yani onun dilinden konuşuyorum.

"Biliyorum, değil mi?" Düşünerek bir iç çekiyorum. O gün ona yaklaşmak istediğimden daha fazla, bu adamın ne kadar çekici olduğunu düşünerek kendimi tatmin etmek istemiyorum. "Tüm bunlar için hâlâ Nan Teyzemi suçluyorum."

Hannah omuz silkiyor. "Bu ne burada ne de orada; yine de adama kahvesini servis etmek zorundasın."

Ve muhtemelen benim gelmiş geçmiş en yavaş kahve dolduran kişi olduğumu düşünüyor. Tezgâha dönüp fincanı en üste koyuyorum ve ona "Umarım abartıldığı gibi olur" diyorum.

Bakışlarını camekânlı tezgâhımızdaki ürünlerden hoşnut bir şekilde bana doğru kaldırıyor. Bu bir sorun gibi görünüyor. Daha asık suratlı biriyken aklımda kaldıysa, şimdi arkadaş canlısı olduğuna göre beynimde ne kadar yer kaplayacak?

"Burada durup çöreklerinizin ve keklerinizin cazibesine kapılıyordum," diye itiraf ediyor.

Avuçlarımı çizgi filmlerdeki kötü adamlar gibi birbirine sürtüyorum. "O zaman şeytani planımız işe yarıyor."

Sırıttıyor.

Ben de

öyle.

Bu bir kabus.

"İki jöleli çörek alacağım."

İki. *Sen ve kız arkadaşın için mi?* "İyi seçim," diyorum onun yerine. "Bir klasik. Burası için mi yoksa gitmek için mi?" Hâlâ keyifliyim, ama kız arkadaşımı hatırladım ve şimdi içimde biraz hüznün var.

"Gitmek için."

"Özel bir gün mü?" Plansızca ağzımdan kaçırıldım. Aptalca bir soruydu. -iki çörek, bir şişe şampanya değil- ve üstelik meraklı. Ama meraklı olmak benim kötü bir alışkanlığım ve birdenbire sohbeti uzatmak için biraz çaresiz kaldım, henüz gitmesine izin vermedim. Ve hala bir kız arkadaşı olup olmadığını öğrenmek için biraz çaresizim. Ne de olsa aylardır onunla tekrar karşılaşmayı bekliyordum.

Sorunun onu biraz şaşırttığını söyleyebilirim ama kibar ve nazik davranmaya devam ediyor. "Aslında, bir arkadaşımın birkaç dakika içinde önemli bir iş toplantımız var. Eğer istediğimiz gibi giderse, bunu donut yiyerek kutlayabiliriz." Ancak o zaman biraz şüpheli görünüyor, hatırladığım mutsuz adama daha çok benziyor. "Ama eğer istediğimiz gibi gitmezse..."

"O zaman uzlaştırıcı çörek olurlar. Bir çörek her şeyi daha iyi yapar," diye belirtiyorum. "Her durum için mükemmel sayılır."

Ben çöreklerini paketlemeye başlarken usulca gülüyor. "Yeterince doğru. Sanırım bu yüzden onları alıyorum. İyi bir çörece karşı koymak zordur, *hangi* ruh halinde olursanız olun."

Gülümsüyorum ve ona "Düşünce tarzını seviyorum." diyorum. Flört mü ediyorum? Öyle demek istemedim. Ama aman Tanrım, şimdi ondan hoşlanıyorum. O kadar hızlı ki, Sade Adam'dan hoşlanıyorum, çünkü aslında o kadar da sade değil.

Tabii ki, hala o sinir bozucu kız arkadaş var. O yüzden *kes şunu. Sadece normal ol.*

Çoğu zaman bu konuda oldukça iyisin.

Siparişini kaydettikten sonra bana bir kredi kartı uzattı ve ben de ismine baktım. *Benjamin Page*. Güzel bir isim.

Birkaç saniye sonra elimde kartla ona döndüğümde anlık bir karar veriyorum. "Bunu hatırlamıyorsun ama daha önce tanışmıştık."

Birine bunu söylemekten hoşlanmıyorum - bu onu zor durumda bırakıyor - bu yüzden gözleri gariplikle gölgelenirken acele ediyorum. Ne de olsa geçen sefer onunla yeterince gariplik yaşamıştım. Umarım şimdi daha fazlasını yaratmam. "Highland Mezarlığı'ndaydı, ilkbaharda. İşin içinde çamur vardı. Ve çok enerjik bir Yorkie vardı. Saçında dallar vardı. Bir şey çağırırdı mı?"

Gözleri tanıyarak kocaman oldu. Birdenbire bu zevkli alışverişi neden alıp da onun beynine mezar taşları arasında oradan oraya koştuğum, ıslak çimenlerde kayıp düştüğüm, kaçan bir köpeği yakalamaya çalıştığım anıları yerleştirmek için kullandığımı merak ediyorum.

Ama ben bunu yaptım, bu yüzden buna katlanmak zorundayım. Bu yüzden devam ediyorum ve "Bella nasıl?" diye soruyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde kararsız görünerek başını öne eğiyor ve "Emin değilim" diyor.

"Hayır mı?" Kafam karışmış bir şekilde girişimde bulundum.

"Kız arkadaşımın köpeği ve ayrıldık."

"Çok yazık," diyorum, gözlerimin kahve fincanı kadar açıldığından ve bunu utanç verici buluyormuş gibi görünmediğimden eminim.

Başını sallıyor, aşağı bakıyor. "Pek sayılmaz. Bella'yı özlemek dışında yani." Sesi köpek için içtenlikle üzgün geliyor ve onu suçlamıyorum - köpek çok sevimliydi. Ve şimdi bu adamdan *gerçekten* hoşlanıyorum. Bu çok tehlikeli. Ona kartını geri veriyorum, başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bu yüzden kanatlanmaya devam ettim. "İtiraf etmeliyim ki... Seninle tekrar karşılaştığım için üzgün değilim. Böylece tam bir kaçık olmadığımı görebilirsin. Ve o gün için tekrar özür dilemek için."

"Senin deli olmadığını biliyordum," diyor sessizce. "Ben de senden özür dilemek istiyordum. Bella'nın peşinden o şekilde koşman çok hoştu. Ben de pek nazik değildim. Kötü bir gün geçiriyordum."

İşte o zaman kontrol edemediğim bir kahkaha atıyorum. "Kötü bir gün mü geçiriyordun? Onca şeyden sonra beni gördün mü?"

Bu anı üzerine biraz kahkaha atıyoruz -vay canına, *buna güleceğim* kimin aklına gelirdi? - ve Benjamin Page başını spekülatif bir şekilde eğerek şöyle diyor: "Toplantıma gitmem gerekiyor, ama... bu sohbete bir akşam yemeğinde devam etme şansın var mı?"

Kalbim zaten oldukça hızlı atıyordu, ama şimdi çılgınca atıyor, göğsümde o kadar sert çarpıyor ki neredeyse kazağımdan ve önlüğümünden görecekti diye endişeleniyorum. "Kulağa hoş geliyor," diyorum ve tezgâhın üzerindeki tutucudan fırının kartvizitlerinden birini usulca alıp arkasına kişisel numaramı karalıyorum.

Aldı ve şöyle bir baktıktan sonra "Adın ne?" diye sordu. "Ah," diyorum, yine biraz utanarak. "Haley. Haley Munson."

"Sana mesaj atarım, Haley Munson," diyor sırtarak, kapıya doğru geri geri adım atmaya başlarken.

Dudağımı kemiriyorum, başımı eğiyorum. "Kulağa hoş geliyor." Daha fazla içgüdüsel flört. Uzun zaman oldu ama görünüşe göre bisiklete binmek gibi bir şey. "Toplantıda iyi şanslar!" Sonra sesleniyorum. "Umarım çörekleriniz kutlamaya değer olur!"

"Teşekkürler! Sana haber veririm!"

O çıkarken kapıdaki zil çınlıyor. Ardından tuttuğumu fark etmediğim çılgınca mutlu bir nefes üflüyorum.

"Vay be." Arkamdaki Hannah, hâlâ 'vay canına' diyor. Birkaç dakikalığına onun orada olduğunu unutmuşum.

Ona bakmak için dönüyorum.

"İyi işti," diyor. "Ona mezarlığı hatırlattığında biraz terledim ama her şey mükemmel gelişti."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Öyle oldu, değil mi?"

Kapı tekrar açıldığında ikimiz de başımızı kaldırıp bakıyoruz, bir şey onu geri getirmiş olabilir diye tetikteyiz ama onun yerine Nan Teyze geliyor. "Nasıl geçti? Seni hatırladı mı? İlginç bir şey oldu mu?"

İkimiz de ona bakakalmıştık.

Bakışlarımı kısıyorum ve "Nereden çıktın sen? Beni mi gözetliyordun?"

"Tabii ki var," diye gülerek cevap veriyor.

Ve parçaları bir araya getirmeye başladım. "Dur bir dakika. Onu harika kahve içtiğimize ikna eden kadın sen misin?"

"Suçluyum. Onu sokakta tanıdım ve dikkatini çekmek için çantamı yere attım."

"Tabii ki yaptın," diyorum kız kardeşimle bakışarak.

Nan Teyze elbette hiç yılmadı. "Eğer bir beyefendi gibi davranıp çantamı taşımama yardım ederse, bunun peşinden gitmeye değer olduğunu biliyordum. Eğer yardım etmeseydi, Perk Me Up'a gitmek için caddenin karşısına geçmesine izin verirdim."

Azarlayan bir bakış attım. "Herhalde bir kız arkadaşı olduğunu hatırlıyorsundur." Omuz silkiyor. "Bazen işler değişir."

Ve bazen, itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, bana biraz sihirli geliyor. İtiraf ediyorum, "Öyle oldu. Ayrıldılar."

Umutlu görünüyor. "Ve..."

"Bana çıkma teklif etti."

"Bir şey değil," diyor.

Ve bir yanım hala onu azarlamak istiyor. Neredeyse altı ay önce beni o tepeye çıkmaya zorladığı ve ardından gelen felaket için. Sahte bahanelerle sokaktaki bu adama el koyduğu için. Her şeye burnunu soktuğu için.

Ama çok mutluyum. Belki de olmamalıyım, belki de temkinli olmalıyım. İtiraf etmeliyim ki çok erken mutlu olup sersemleme ve ardından kalp kırıklığı yaşama konusunda bir geçmişim var. Ama bu konuda bir şeyler özel hissettiriyor. Sanki özel olamayacak kadar garip başlamış gibi. Ve hepsi onun sayesinde. Bu yüzden azarlamak yerine tezgâhın etrafından dolaşıp ona kocaman sarıldım.

Düğün Kutusuna Geri Dön

Haley

A Ben'le birlikte güzel hediyeye bakarken nasıl tanıştığımızı düşünüyoruz,

"Tamam, belki de haklısın."

"Öyle olduğumu biliyorum. Yani, o kendi tarzında bilge bir kadın. O olmasaydı, tanıştığımız gün senin için bir köpeği kovalamazdım, sen de bugün benim için bir köpeği kovalamazdın. O olmasaydı, Talcrita Kulesi için yapacağın sunum toplantısından önce fırına asla gelmezdin."

Bakışları elindeki kutudan bana doğru kayıyor. "Ne demek istiyorsun?" Gözlerimi kırıştırıyorum. "Ne demek istiyorsun, ne demek istiyorum?"

"Fırına geldim çünkü bir kadın beni kelimenin tam anlamıyla sokakta sürükledi-" Yüz ifadesi değişir, çenesi düşer. "Dur bir dakika. Bana o kadının... olduğunu mu söylüyorsun?"

Gözlerimin şaşkınlıkla açıldığını hissediyorum. "Bunu sana hiç söylemedim mi?" Başını sallıyor.

"Ve daha sonra karşılaştığınızda onu tanımadınız mı?"

Bir baş sallama daha. "Haftalar geçti. Çok şey oldu. İnşaat işini almıştım, sonra sana aşık oldum. Yoğun bir dönemdi."

"O gün sokakta *sizi hemen* tanıdı. Siz gider gitmez içeri girdi ve sizi ışıktaki beklerken gördüğünü itiraf etti ve sihrini konuşturdu."

Nefes alıp veriyor, belli ki olayı düşünüyor ve bu yeni bilgiyi kafasında oturtmaya çalışıyor. "İkiyle ikiyi bir araya getirmediğime inanamıyorum. Ama *tabii ki oydu. Tabii ki oydu.*"

Bir kahkaha atıyoruz ve o da ekliyor: "Vay canına, sanırım ona sandığımdan daha fazla borçluyum."

"O zaman en azından hediyeği açmayalım... şey, bunu düşünmeyelim bile," diyorum ona. "Hediyeği eve götürelim ve bir dolaba saklayalım. Kim bilir, belki de onu açmak için hiçbir *zaman bir* nedenimiz olmaz."

Ve tüm bu güzel anıların yardımıyla, yepyeni endişelerimi kutuyla birlikte ortadan kaldırmaya çalışıyorum.

Haley ve Ben'in Birinci Yıl Dönümü

Haley

A Büyükanнем her zaman aşkın insanı kör ettiğini söylerdi. Eski bir atasözünde olduğu gibi aşkın *kör ettiğini* değil, başka bir şeyi kasteder. Aşık olduğunuzda, karşınızdaki kişiye o kadar bağlı hissedersiniz ki

Tamamen aynı şeyleri istemeyebileceğinizi ya da tamamen aynı zevklere sahip olmayabileceğinizi, dünyayı tamamen aynı mercekten gördüğünüzü varsaymanın kolay olduğunu unutturur.

Şimdiye kadar Ben ve benim böyle bir sorunumuz olmadı. Hiçbir zaman fikir ayrılığına düşmedik ya da ilişki yolunda bir tümseğe çarpmadık - ilk başlarda ikimizin de aşması gereken kendi güvensizlikleri vardı - ama evliliğimizin bir yılında mutluyuz ve iyi uyumluyuz.

Ve şu anda Crestview Hills Town Center'daki gezinti yolunda el ele yürüyor, kendimize bir yıl dönümü hediyesi arıyoruz. İkimizin de sevdiği bir şeye rastlayana kadar birlikte alışveriş yapmanın eğlenceli olacağına karar verdik. Şimdiye kadar benim için sevimli bir yazlık üst ve yine benim için yeni bir çift tenis ayakkabısı aldık. İyi bir sporcu olduğu için şanslıyım. Ama şimdi bir ev dekorasyonu mağazasına doğru ilerliyoruz ve evimiz için birlikte geçirdiğimiz ilk yılı hatırlatacak bir şeyler bulacağımızı düşünüyoruz.

Bunlar aşkın bizi kör *etmediğine dair* örneklerdir. Alışveriş yaparken dikkatimin kolayca dağıldığını biliyor ve bunu sorun etmiyor. Ayakkabılara ya da çantalara çok fazla para harcamaya başlarsam, bana nazıkçe paradan yaratılmadığımızı hatırlatacağını ve kendimi dizginleyeceğimi biliyorum, çünkü *bu benim* için sorun değil. Birbirimizi inanılmaz derecede mükemmel bir hediyeyle şaşırtmaya çalışmak yerine başka bir şekilde yaklaşmamızı önerdiğinde, bu da benim için sorun değildi, çünkü bu bizim bir şeyler üzerinde anlaşabilme yeteneğimizi sembolize ediyordu.

Nan Teyze'nin düğün hediyesini fildişi kağıdına ve danteline güzelce sararak dolabımın en üst rafında saklayan bir yetenek. Ara sıra aklıma gelse ve içinde ne olduğunu öğrenmek için hala can atsam da, gerçekten öğrenmeye hiç ihtiyacımız olmayabileceğini düşünmeye başlıyorum.

Düğün gecemizi Cincinnati silüetinin mükemmel manzarasını sunan geniş bir balkona sahip nehir kıyısındaki bir otel odasında geçirdikten sonra

gerçekten rüya gibi bir balayı için Büyük Ada'ya. Ben daireme taşındı - küçük ama Lakeside Park'ın iş bölgesinin kalbindeki şirin bir tarihi binada. İşe yürüyerek gidebiliyorum, ailemin evine sadece bir mil uzaklıkta ve eski moda Avrupa cephesi ona karakter veriyor. Hâlâ bir ev almak için para biriktiriyoruz ama şimdilik burası bizim için mükemmel bir küçük ev. Ben'in iş için köprüyü geçip şehre gitmesi sadece on beş dakika sürüyor.

Ben, Terence ile birlikte Talcrita Kulesi'nin inşaatı nihayet başlarken mimari yönlerini yönetmekle meşgul olmaya devam ediyor ve aynı zamanda firması için başka projeler üzerinde çalışıyor. Hannah ve ben hala günlerimizi nefis yiyecekler üretip satarak geçirirken, Two Sisters Bakery artık küçük bir personele sahip olmamızı sağlayacak kadar büyüdü ve bize çoğu hafta sonu izin veriyor.

Ev dekorasyonu mağazası görüş alanımdayken vitrindeki sevimli bir çift sandalet dikkatimi çekiyor. "Çok şirin," diye mırıldanıyorum, istemeden de olsa Ben'i vitrine doğru çekiyorum. Sonra ona bakıyorum. "Özür dilerim, sakıncası var mı?"

Sadece gülüyor. "Fark eder mi?" Ama sadece takılıyor ve ekliyor, "Acele etme."

Sonunda ev dükkanına ulaştığımızda, hiçbir şey bize hitap etmiyor, bu yüzden yolumuza devam etmeyi seçiyoruz. Bir hayvan sahiplendirme etkinliğine ev sahipliği yapan büyük bir evcil hayvan mağazasının önünden geçerken hediyesiz bir şekilde arabaya geri dönüyoruz. "Oh, bak," diyorum.

Ve Ben hemen cevap verir, "Hayır, bakma. Evcil hayvan at gözlüklerini tak."

Sevimli hayvanlara bayıldığımı biliyor. İkimiz de bir evcil hayvan istesek de, dairenin çok küçük olduğu konusunda hemfikiriz ve daha büyük bir yerimiz olana kadar beklemeye kararlıyız. Tahmin ettiğim gibi, Puff'ı bugünlerde çok daha az görüyorum ve birkaç küçük kedi yüzü görmek kalbimi sızlatıyor.

"Haklısın, haklısın," diye mırıldanıyorum ve yanından geçerken miyavlamaları "La la la la la" diyerek bastırmaya çalışıyorum.

Ben

En sevdiğimiz İtalyan restoranında Haley'nin karşısında oturuyorum, fırının hemen yanında. Yıldönümümüzü dışarıda bir akşam yemeği yiyerek ve düğün gecemizde kaldığımız otele geri dönerek kutluyoruz.

Hem fırının yakınlığı hem de haftada en az bir kez akşam yemeğine çıkmamız nedeniyle buradaki herkes bizi tanıyor. Bazen ailesi ya da Hannah ve kocası Dan de bize katılıyor ama çoğu zaman sadece ikimiz oluyoruz. Bir yere girdiğinde herkesin ismen tanıdığı o adam olacağımı hiç düşünmemiştim ama bu güzel bir şey. Haley'nin bana kazandırdığı bir şey daha var: Bir topluluğun parçası olmak.

Garson kızımız Robin aceleyle yanımızdan geçerken, "Yemek birazdan hazır olacak," diyor. DeGregorio's sürekli meşgul, ama her zaman bizim için bir masa buluyorlar.

Makarna tabaklarımız geldikten sonra kadehimi kaldırıyorum ve masanın karşısındaki sevdiğim kıza bakıyorum. "Birlikte geçireceğimiz harika bir ilk yıla. Ve gelecek tüm yıllara."

Tatlı tatlı kızarıyor ve usulca "Seni seviyorum, Ben" diyor.

Şehirdeki en iyi spagetti ve köfteleri yemeden hemen önce "Ben de seni seviyorum bebeğim" diye cevap veriyorum.

Yemeğimizi yerken, başarısız alışveriş gezimizden beri tüm öğleden sonra aklımda kalan şeyi söylüyorum. "Kendimize vereceğimiz hediye hakkında düşünüyordum ve aklıma mükemmel bir fikir geldi."

Gözleri umutla açılıyor. "Oh?"

"Sana evcil hayvan at gözlüklerini takmanı söylediğimi biliyorum," diye temkinli bir girişimde bulunuyorum, "ama... beklemesek çok mu kötü olurdu? Evin içinde küçük patilerin pıtır pıtır ötmesine aldırmazdım ve senin de aldıracağını sanmıyorum. Yerimizin dar olduğunu biliyorum ama bir küçük tüylü erkek ya da kız için yer açabiliriz."

Önce şaşırmış görünüyor, ben de ekliyorum: "Biliyorum, biliyorum, bunun daha sonra daha anlamlı olacağı konusunda anlaşmıştık, o yüzden eğer bu konuda iyi değilsen-"

"Hayır," diye sözümü kesiyor, gülümseyerek. "Haklısın. Bu biraz düşüncesizce, ki genelde seninkinden çok benim tarzımdır, ama... hadi yapalım. Bu mükemmel

kendimize bir hediye. Yeni küçük bir aile üyesi - bir bebek kadar dramatik olmayan bir aile üyesi."

Buna gülüyoruz - bebeklerin birkaç yıl sonra ve ancak *çok* daha fazla alana sahip olduğumuzda gerçekleşmesi gerektiği konusunda *kesin bir fikir* birliği içindeyiz. Yine de bu birdenbire harika bir karar gibi görünüyor, ikimizi de heyecanlandıracak bir şey. O kadar ki ikimiz de tabaklarımızın üzerinde bu konu hakkında hızlıca ileri geri konuşmaya başladık.

"Şimdiden sabırsızlanıyorum," diyorum ona.

"Ben de!" Masanın karşısında gülümsüyor. "Yeni küçük aile üyemizi bulmak çok eğlenceli olacak."

Bu da fikrimin bir sonraki kısmına mükemmel bir geçiş. "Sana bir şey göstermek istiyorum." Çatalımı indirip telefonumu elime alıyorum ve mırıldanıyorum: "Sadece bulmam gerekiyor."

Birkaç saat önce internette gözüme çarpan gönderiyi bulmaya çalışırken, telefonundan gelen bir bildirimden belli belirsiz haberdar oluyorum. "Bunu kontrol etmemin bir sakıncası var mı?" diye soruyor.

Ben zaten kendiminkine baktığım için "Tabii ki hayır." diyorum.

Sonunda hepsi de güzel shiba inus cinsi olan, bir yetiştirme çiftliğinden kurtarılmış ve yuvaya ihtiyacı olan beş köpeğin fotoğrafını bulduğumda, "Tamam, buldum" diyorum.

Telefonumu görmesi için ona doğru uzatırken, kendi ekranından başını kaldırıp, "Az önce inanılmaz bir şey oldu! Sienna bana dünyanın en sevimli yavru kedisinin resmini gönderdi ve sevgi dolu bir yuvaya ihtiyacı var! Yoksa bir barınağa götürülecek! Sanki evren az önce söylediklerini duydu ve bize bu yavru kedi gönderdi!"

"Ya da... bu köpeklere ne dersin?" Ben öneririm.

İkimiz de telefonlarımızı masaya doğru uzatıyoruz ama onun yerine birbirimize bakıyoruz. Onun gülümsemesi yerini daha şaşkın bir ifadeye bırakmış durumda ve muhtemelen ben de benzer bir ifade takınıyorum. "Şunlara bir bak bebeğim," diyorum ona, dikkatini telefonuma çekmeye çalışarak. "Bu gerçekten üzücü bir hikâye. Hayatları boyunca kafeste tutulmuşlar, üremek için kullanılmışlar."

"Bu gerçekten korkunç," diye kabul ediyor. "Ama... Bir kedi alırız diye düşünmüştüm. Daha doğrusu yavru bir kedi. Bunun gibi." Telefonunu bana doğru salladı. "Ailem Puffı daha bebekken almıştı."

Telefonumu indiriyorum ve kafamdaki karışıklığı gidermek için tekrar yemeye başlıyorum. Bir an sonra, şüpheyle gözlerimi kısarak "*Kedi mi istiyorsun?*" diye sormak için başımı kaldırıyorum.

Başını sallıyor ve telefonunu *elinden* düşürmüyor. "Tabii ki bir kedi istiyorum. Kedileri sevdiğimi biliyorsun."

Hmm. Tamam, sanırım bunu biliyorum, ama... "Şey, ben köpekleri severim. *İkimizin de köpekleri* sevdiğini sanıyordum."

"Köpekleri *severim*," diye sertçe düzeltiyor beni. "Ama kedileri *severim*."

"Yanlış anlamayın ama" diye başlıyorum, sakın bir tonda konuşmaya çalışarak, "neden bir kediye köpeğe tercih edelim ki?"

Yüzündeki ifade bana yanlış anladığını ve hiçbir şeyi sakinleştiremediğini söylüyor. "Kediler bir apartman dairesinde çok daha az yer kapladığı için mi? Çünkü kendilerine bakıyorlar ve ikimiz de çalışırken yalnız kalmayı umursamıyorlar? Rahat oldukları ve siz kitap okurken ya da televizyon izlerken yanınıza kıvrıldıkları için mi?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, olayların bu şekilde gelişmesi beni hâlâ şaşırtıyor. O kadar ki, bazı iyi noktalara değindiğini bile kabul edemiyorum. Çünkü sadece varsaydım. Köpeklerle büyüdüğümü biliyor; köpeklerle aramın *iyi* olduğunu biliyor. Taryn'den ayrıldıktan sonra Bella'yı özlediğimi biliyor. Ve köpekler çok daha fazlası... "Eğer bir dost istiyorsan, köpek senin dostundur," diye kendimi savunuyorum. "Eğer sevgi ve arkadaşlık istiyorsanız, bir köpekten başkasına bakmayın." Bu sözleri söylerken çatalımı ona doğrultuyorum.

Kaşları çatılır. "İstediğim bu değildi, belli ki beni dinlememişsin bile. Ayrıca küçük apartmanımızda bir köpek kulağa kâbus gibi geliyor. Özellikle o köpekler *kocaman* görünüyor."

"Büyük mü?" Kuşkuyla sordum. "Ben onlara daha çok orta boy derdim."

"Şey, onlar küçük değil. Ve bu kedi yavrusu çok küçük. Tıpkı bizim dairemiz gibi." Telefonunu biraz daha salladı. "Ve bir yavrunun sonuncusu. Bütün kardeşleri dağıtıldı, bir tek o kaldı. Ve eğer bir barınağa götürülürse, kim bilir onu nasıl bir kader bekliyor? Şu gözlere bakın!"

Yapmamaya çalışıyorum. Yavru kedinin *kocaman* gözleri var ve Haley'nin onun etrafında yarattığı hikâyenin içine çekilmek istemiyorum. Bunun yerine köpeklerin durumunu savunuyorum. "Shiba inular küçük yaşam alanlarına iyi uyum sağlarlar ve yalnız zaman geçirmekten çekinmezler. Sadık ve şefkatlidirler ama aynı zamanda naziktirler."

Tüm bunları sessizce kabul ediyor, inatçı görünüyor, bu da bazı iyi argümanlar sunduğumu anlamamı sağlıyor.

Ben de çatalımı geri bırakıp telefonumu kaldırdım. "Bak ne kadar güzeller. Tilkiye benziyorlar."

Bakmak yerine sadece şöyle diyor: "*Evcil hayvan* dediğinizde bunu mantıklı bir şekilde yapacağınızı düşünmüştüm. Her beş dakikada bir takılıp düşmeyeceğimiz bir tane seçmek gibi."

Hafifçe geri çekildim, hakarete uğradım. Haley ve ben asla kavga etmeyiz ve onun ses tonu sarsıcı. "Yani bana... mantıklı olanın tam tersi mi diyorsun? Pervasız mı? Aptal mı? Bunun gibi bir şey."

Nefes alıp veriyor ve az önce yemeğe başlamak için telefonunu bırakmış olmasına rağmen, şimdi çatalını hafif bir takırtıyla tabağına bırakıyor. "Sana hiçbir şey demiyorum. Kelimeleri ağzıma tıkma."

"Belki de her şeyi unutmalıyız. Eğer bir evcil hayvan üzerinde anlaşılamazsak, hiç hayvan alamayız. Ve bu hayvanların *hiçbirinin* evi olmayacak." Abarttığının farkında olarak telefonumu masaya sertçe indiriyorum, sonra şarap kadehimi alıp viski içer gibi bir yudum içiyorum.

"Yani istediğinizi almadan bir hayvanı kurtarmak istemiyor musunuz?"

"Eğer ben *istediğimi* alamazsam, sen de *istediğini* alırsın. Ve tam tersi. Yani ne olursa olsun, birimiz kazanan, birimiz kaybeden olacağız. Unutalım gitsin."

"O zaman ikimiz de istediğimizi alamayız ve ihtiyacı olan hiçbir hayvana yardım edemeyiz. Bu bir çözüm değil."

Bir başka adil nokta, ama aynı zamanda manipülasyon gibi geliyor. Ben de "Bana mantıklı gelen tek cevap bu" diyorum. Ve tekrar yemeye başlıyorum. Gerçek bir yemek yeme arzusundan çok öfke ve dikkatimi dağıtacak bir şeyler yapma ihtiyacından. O ise başını öne eğip spagettisine gömülüyor.

Yanlış bir şey yapmadığım halde beni büyük kötü kurt gibi hissettiriyor. "Yemeğini yemeyecek misin?" diye sordum.

"İştahımı kaybettim."

İç çekiyorum. Tiyatro. "Neyin hiçbir işe yaramadığını biliyor musun? Aşırı dramatik olmak."

Gözleri önündeki tabak kadar büyüdüğünde yanlış bir şey söylediğimi anlıyorum. "Aman Tanrım, gerçekten bana drama kraliçesi mi dedin?"

"Um, hayır." Çünkü ben öyle bir şey söylemedim. "Ama sanırım az önce söyledin."

Tiksintili bir nefes üflüyor. "Belki de duygularımı ne kadar az önemseydiğini fark etmek benim için dramatiktir! Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu görüyorsun ama beni mutlu etmek umurunda bile değil."

İnanamayarak göz kırpmıyorum. "Sen de aynı şeyi yapmıyor musun? Benim ne istediğimin hiç önemi yokmuş gibi mi davranıyorsun?"

Bu onu şaşırtıyor ve sessiz kalıyor. Ama bir çıkmazdayız. Birbirimizi ilk sıraya koymaya istekli olmadığımızı kabul ettik.

"Mutlu yıldönümlerimiz olsun," diye homurdanıyorum.

Tam o sırada Robin, üzerinde mum yanan süslü görünümlü bir dilim cheesecake ve çikolatalı cannolilerle çevrili büyük bir tabakla koşarak gelir. "Birinci yıldönümümüz kutlu olsun!" diyerek tabağı masanın ortasına yerleştiriyor.

İkimiz de kendimize gelemeden, tüm garsonlar bir zamanlar *Çakmaktaşlar'da yer alan çok hızlı, çok neşeli yıldönümü şarkısını söylemeye başladı*. "Ohhhhh... mutlu yıldönümleri, mutlu yıldönümleri!" Bütün restoran bana bakarken, ben de şaşkınlıktan gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde orada oturuyorum. Gülümsemeye çalışıyorum ama yüzüme yansıtamadığımdan eminim. Haley de aynı durumda görünüyor. Gülüyor, komik şarkının ve bize gösterilen nezaketin tadını çıkarıyor olmalıydık. Keşke daha iyi idare edebilseydim. Tanıştığımız güne ve kötü davranışımın ne kadar pişman olduğuma geri dönüyorum.

Bu ve oldukça uzun bir şarkı olduğu gerçeği, sonunda gülümsememi sağlıyor. Hatta masanın öbür ucundan karıma doğru uzanıp elimi bile uzattım.

Almakta tereddüt etmiyor. Bu da güven verici. Evliliğimiz bu tek tartışma yüzünden dağılmayacak.

Sonunda şarkı bittiğinde tüm restoran alkışa boğuldu ve ben de içten bir şekilde "Teşekkürler, bu harika! Harika görünüyor. Umarım yiyemeyecek kadar tok değilizdir."

Diğer garsonlar ve garson kızlar farklı yönlerle dağılırken Robin, "Sizin için her zaman kutulayabilirim" diyor. Sonra da göz kırpmıyor. "Şimdi sizi yıldönümü dileğinizi dilemeniz ve mumlarınızı üflemeniz için yalnız bırakayım."

O uzaklaşırken gözlerimiz tekrar buluşuyor ve ikimizin de aklından geçtiğini bildiğim şeyi azarlayıcı bir sırıtışla söylemekte gecikmiyorum. "Kedi ya da köpek dilemek yok."

"Beni dilek dilemekten alıkoyamazsın," diye karşılık veriyor, hem şakacı hem de meydan okuyan bir tavırla. "İstediğin kadar dile," diyorum ona, "ama bence bunu bir süreliğine masaya yatırmalıyız.

Bu gece." Ne de olsa bir otel odası tuttuk. Eve gidip ayrı odalarda birbirimize kızma lüksümüz yok. Romantik olmak zorundayız, lanet olsun. "İşte benim dileğim. Birlikte daha nice mutlu yıllar geçirmemizi ve bu gece harika bir birinci yıldönümü geçirmemizi diliyorum." Kaşlarımı şakacı bir şekilde kaldırıyorum.

Ondan cilveli bir gülümseme alıyor. Sonra tekrar aramızda yanan muma odaklanıyor. "Bizim için dileğim... ikimizin de önemsedığı şeyler üzerinde anlaşmak."

"İyi dilek," diyorum. Onun hâlâ bir kedi, benim de hâlâ bir köpek istediğimi bilmeme rağmen.

Bir saat sonra otel odamızın balkonundayız, kutu cheesecake yiyoruz ve ılık, berrak bir Haziran gecesinde manzarayı seyrediyoruz. Biraz gerginlik var - ikimiz de tartışmayı tekrar gündeme getirmediğimiz ama havada asılı duruyor. Sadece kedi mi köpek mi sorusu değil, ikimiz de aynı şeyi istediğimizi varsaydık ve sonra hareket etmeyi reddettik.

Haley ufuk çizgisine odaklandığını görünce elindeki kutuyu bırakıp yanıma geldi. "Bana binanın nerede olacağını tekrar göster."

Talcrita Kulesi şurada, inşaat halinde, ancak henüz nehrin karşısından görünmüyor çünkü şu ana kadar bir temelden biraz daha fazlası. Siluette nerede duracağını sık sık gösteriyorum ama bu, baktığımız yere göre değişiyor. "Buradan bakıldığında," diye açıklıyorum, "PNC Binası'nın arkasında ve Carew Kulesi'nin önünde kalıyor."

"Seninle gurur duyuyorum," diyor bana, hâlâ nehrin karşısına bakarak, "bu kadar kalıcı bir şey yarattığın için."

Odağımı şehirden ona kaydırıyorum. "Teşekkür ederim bebeğim," diye cevap veriyorum, sözleri beni beklenmedik bir şekilde etkiliyor. Büyükbabam hala burada olsaydı böyle bir şey söylerdi, bu yüzden ailem haline gelen kişiden bunu duymak güzel.

"Ben de seninle gurur duyuyorum," diye bilgilendiriyorum onu. Hannah ile birlikte fırını kurmak için çok çalıştığını biliyorum. "Boş bir vitrini alıp canlı bir işletme haline getirdiniz."

Minnettarlığını gülümseyerek ifade ediyor ve "Sanırım toplumumuzun iki temel direği" diye şaka yapıyor.

Bunun üzerine onu kollarıma almak için döndüm. "Pekala, bu sütun diğer sütunla ilişkiye girmeye hazır."

"Ve bu sütun," diyor bana, "bunu duyduğuna daha fazla sevinemezdi."

Ve aniden, ufuk çizgisini ne kadar sevsem de, manzarayı daha da iyi bir şeyle değiştirmeye hazırım.

W

Haley

T Yıldönümümüzden iki gün sonra Hannah, annemiz, Nan Teyze ve Sienna ile birlikte pastanede takılıyoruz. Kapalıyız, Hannah'nın yeni düğün pastası çeşitlerinden özel bir tadım yapıyoruz.

uydurulmuş.

"Son oylar?" Hannah soruyor. Yemek yemeyi ve biraz tartışmayı çoktan bitirdik.

Sienna, "Muzlu krema harika," diyor. "Ve tuzlu karamele bayıldım. Ama limon benim için biraz ekşiydi."

Hannah başını sallar. "Anne? Nan Teyze?"

Annem, "Kırmızı kadife sevdiğimi biliyorsun, o yüzden bu benim için bir kazanç. Muzlu krema konusunda da aynı fikirdeyim, çok lezzetli. Karamel ruhumu ateşe vermedi. Limon konusunda Sienna'ya katılıyorum, çok ekşi."

Nan Teyze başını sallamaya başladı bile. "Evet, limon çok... limonumsu."

"Tamam, anladım, limon için çizim tahtasına geri dönüyorum," diyor Hannah biraz hızlıca. Sanatınızın geri kalanı iyi karşılanırsa bile kötü bir eleştiri almak asla eğlenceli değildir.

"Ama çökmekte olan çikolata?" Nan Teyze Fransız bir şefin öpücük kondurmasını taklit eder. "*Tres' magnifique.*"

Kız kardeşim gülümsüyor, duyguları açıkça yatışmış.

"Alışılmadık derecede sessizsin," diyor sonra, bana doğru şüpheli bir bakış fırlatarak. Sanırım biraz içime kapanığım ve o da bunu yeni fark ediyor.

"Oh," dedim, dikkatim dağılmıştı. "Muzu da sevdim. Gerçekten, muz hariç her şeyi sevdim-"

"Limon," diye sözümü kesti.

"Anladım." "Sen sordun."

"Yıldönümü kutlamanız nasıldı?" Nan Teyze tartışmamızı bölüyor ve soruyor. Onun basit bilgelik yöntemlerinden biri: Birinin gereksiz yere gevezelik ettiğini görünce konuyu daha iyi bir şeyle değiştirir. Ya da en azından bunun daha iyi bir konu olduğunu *düşünüyordu*.

"Evet, sormayı unuttum," diye araya giriyor annem. "Çok romantik bir akşam mıydı?" Kaşlarını imalı bir şekilde kaldırıyor.

Normalde güler geçerdim ama onun yerine "İyiymi" diye cevap verdim.

Ve hepsi şaşkın bakışlar atıyor. Genelde böyle bir soru karşısında gecenin her yönünü şiirsel bir dille anlatırdım.

"şimdi düşündüm de," diyor Hannah, "bütün gün garip ve sessizdin. Ne oldu?"

"şey, yemek sırasında," diye yavaşça başlıyorum, "büyük bir kavga ettik."

Toplu nefes alışları korkumu doğruluyor. Kavga etmediğimizi biliyorlar.

"Ne hakkında?" Annem soruyor.

"Kediler mi yoksa köpekler mi daha iyi evcil hayvanlardır?"

Aralarında daha şaşkın bakışlar uçuşuyor. Sonunda Sienna, grubun kafa karışıklığını kısık gözlerle ve "Neee...?" gibi bir sesle ifade etmeye çalışır.

"Bir evcil hayvan almaya karar verdik," diye açıklıyorum, "her zaman taşınana kadar bekleyeceğimizi düşünmemize rağmen. Ama sonra bana bir yetiştirme yerinden kurtarılmış bu büyük köpekleri gösterdi ve mkemmek bir evcil hayvan olduğunu düşüneceğimi varsaydı. Köpekler için üzülüyorum elbette ama tam o sırada Sienna bana sahiplenilmesi gereken bir yavru kedi hakkında mesaj attı." Ona bakıyorum. "Evcil hayvan almayı düşündüğümüzü bile bilmiyordu, bu yüzden zamanlama cennetten çıkma gibiydi ve resme aşık oldum ve onu şimdiden kollarımda hissedebiliyorum. Ve ondan sonra, şey..." Umutsuzca omuz silkiyorum. "Sadece gelişti. Kedilerin köpeklere karşı erdemlerine. Ve neden her birimiz kendi yolumuzu istediğimize."

Bunu oldukça aptalca bir kavga olarak görmelerinden korktuğum için kimsenin gözlerine bakmıyorum.

"Nasıl bitti?" Sienna soruyor.

"Restoranın tüm personeli birdenbire ortaya çıkıp bize bir yıldınm şarkısı söylemeye başladı, biz de bunu bir kenara bıraktık. Ve o zamandan beri ikimiz de konuyu amadık."

İçimi çektim ve devam ettim. "Ama hâlâ aklımda. Ve daha fazla sessiz kalabileceğimden emin değilim. Huzuru korumak güzel ama sorun hakkında konuşmamak onu ortadan kaldırmayacak. Ve tabii ki, bunun peşini bırakabiliriz -bir evcil hayvanımızın olması ölüm kalım meselesi değil- ama üzerinde anlaşamadığımız bir şeyi görmezden gelmek kötü bir emsal teşkil edecek gibi görünüyor. Bu, odadaki fil haline geldi."

Annem neşeyle, "Belki de çözüm budur - bir fil alın," diyor.

Ona bir bakış attığımda, daha da ciddileşti ve şöyle dedi: "Demek istediğim, belki de tamamen farklı bir hayvan almalısın, böylece kimse

hayal kırıklığına uğradı. Belki güzel
bir kuş." "Ben kuş istemiyorum,"
diye çıktım.

"Kaplumbağa mı?" Sienna teklif ediyor. "Çocukken bir kaplumbağam
vardı ve çok severdim.
o."

Asıl noktayı kaçırdıklarını hissediyorum, o yüzden yeniden ifade
ediyorum. "Biz düşündük ki
birbirimizi çok iyi tanıyorduk, ama görünüşe göre tanımıyoruz. Ayrıca
birbirimizi mutlu etmeyi de pek umursamıyor gibiyiz." Bu düşünce beni
pasta tabağımın üzerinde somurtmaya itiyor.

"Ne düşündüğümü bilmek istiyorsan," diyor Nan Teyze, "onun bir
köpek, senin de bir kedi isteyeceğin ikiniz için de açık olmalıydı. *Ben* bunu
biliyordum. Bana sorsaydınız, size söyledim. Ama her zaman söylediğim
gibi, aşk insanı kör eder."

Oh. Vay be. Şimdi birdenbire üzücü bir şekilde mantıklı gelmeye
başladı - Ben'e o kadar aşıktım ki onun da *her* konuda benimle aynı
hissettiğini varsayıyordum. Sanki aynı beyni paylaştığımızı falan
düşünmüşüm. Ki bu çok saçma. *Hiçbir* konuda anlaşılamayacağımıza
inanmaya başlamıştım. Şimdi düşünüyorum da, bu oldukça saçma
görünüyor.

"Peki, bu konuda ne yapacağız?" Bilge teyzeme sordum. "Ve lütfen bir
kuş ya da kaplumbağa al demeyin."

"Yapacağın şey," diyor, neşeyle elimi okşamak için uzanarak, "biraz
inançlı olmak. Gidip köpeklerle tanış. Yavru kediyle tanışırsın. İkiniz de
doğru hayvanın sizi bulacağını bilerek açık yüreklilikle gidin. Aslında *biz*
onları bulmayız, *onlar bizi* bulur. İkiniz de doğru olana aşık olduğunuzda
bunu anlayacaksınız ve doğal olarak anlaşacaksınız. Bu kadar basit."

O kadar da basit olduğunu düşünmüyorum ama ben öyle demiyorum.

Fırını kilitledikten ve hepimiz iyi geceler diledikten sonra suratımı
asarak kaldırımdan eve doğru ilerliyorum.

İçeri girdiğimde Ben mutfak masasında oturuyordu. "Selam," dedi. Ama
sesi her zamanki sıcaklığından yoksun.

"Merhaba." Benimki de öyle.

"Büyük düğün pastasının tadımı nasıldı?" Deniyor, bunu
anlayabiliyorum ama aramızda hâlâ mecazi anlamda duran o aptal fil var.

"Muz kreması günü kazandı."

"Bu bana korkunç geliyor," diye itiraf ediyor sevimli bir gülümsemeyle.

Ve kalbim biraz yumuşuyor. Tıpkı geçen gece restoranda elimi
tuttuğunda olduğu gibi, birbirimizi sevdiğimizi hatırlıyorum. "Sen

muhtemelen Nan Teyze'nin çökmüş çikolata kampında olurdun."

"Kulağa lezzetli geliyor," diyor.

"Sana eve biraz getirmeliydim." "Bana hala kızgın olmana rağmen mi?"

Ona bir fırın poşeti uzatarak, "Ne olursa olsun, sana bunu getirdim" diyorum. Bakmadan bunun jöleli çörek olduğunu anladı. Ne bir kutlama ne de bir uzlaşma, daha çok rahatlatıcı bir şey. Bir çöreğin her durum için iyi olduğu doğrudur.

Arkasındaki mutfak tezgâhına doğru hafif bir hareket yapıyor; orada bir tomurcuk vazoda tek bir papatya duruyor.

Birbirimizi sevdiğimize dair daha fazla hatırlatma. İç çekiyorum, sonra eşyalarımı yere bırakıyorum ve ona sarılmak için eğiliyorum.

Sonra ayağa kalktı ve elimi tutmak için uzandı. "Dinle, neden bu konuyu kızmadan konuşmaya çalışmıyoruz, tamam mı?"

Birlikte kanepeye doğru yürüyüp oturuyoruz. Ben nazikçe "Bu köpeklerden birine sahip olmak senin için gerçekten bu kadar önemli mi?" diye sorana kadar bir dakika sessiz kaldık.

"Belki çocukça gelebilir ama... köpekler gerçekten de bağ kurduğum tek hayvan. Çocukluğumun nasıl geçtiğini düşününce, muhtemelen kendimi insanlardan çok köpeklere yakın hissettim. Zor bir hayatı olan bir köpeğe iyi bir yuva verebileceğimizi ve bunun ikimiz için de anlamlı olacağını düşünüyorum. Ve doğruyu söylemek gerekirse, kedileri sevmiyorum bile."

Nefesim kesildi.

Ve ekliyor: "Onlardan *hoşlanmıyorum*, sadece onlara karşı özel bir yakınlık hissetmiyorum."

Sersemlemiş ve biraz da yaralanmış bir halde derin bir nefes alıyorum. "Ama ben kedileri *severim*. Yani, onlara tapıyorum! Puff hakkında ne hissettiğimi biliyorsun. Ve *herhangi bir yerde* gördüğüm hemen hemen tüm kedilere."

O zaman biraz suçlu görünüyor. "Sanırım seviyorum ama bunu hiç düşünmemiştim. Sen *pek çok* şeyi seviyorsun. Sanırım kedilerin, botlar, elbiseler, papatyalar, kardan adamlar ya da iyi bir Noel ışıkları gösterisi gibi dikkatini çeken milyonlarca şeyden sadece biri olduğunu düşündüm."

"Tamam, yeterince adil," diye kabul ediyorum. Pek çok şey için ah ve ooh çekerim. "Ama kediler benim için farklı."

"İnan bana, bunu şimdi anlıyorum." "Ve sen... bir kediye bile *açık* olamıyor musun?"

Kararsızca göz kırpmıyor. Hayır demenin en diplomatik yolunu bulmaya çalıştığını anlayabiliyorum. "Belki... eninde sonunda. Ama köpekleri bilirim, Haley." Bunu söyleyip duruyor. Ve daha fazlası olduğundan

şüpheleniyorum, bulamadığı kelimeler

çünkü o bir erkeğin erkeği. Ama bu özel kelimeler beni kesmiyor.

"Sen de kedileri tanıyabilirsin," diye onu ikna etmeye çalışıyorum.

Dudaklarını birbirine bastırıyor, sonra bir iç çekiyor. "Ve sen gerçekten bir shiba inu'ya açık olamadın mı?"

"Etrafımıza bakın." Tam da bunu yaparak gösterdim. "Burası bir köpek için çok küçük, hatta küçük bir köpek için bile. Birkaç yıl sonra bir köpek düşünebilirim ama şu anda bulunduğumuz yer için bir yavru kedi çok daha mantıklı. Ve beni çok mutlu eder." Gülümsüyorum, ona beni mutlu etmeyi *sevdiğini* hatırlatmaya çalışıyorum - mutlu eş, mutlu hayat ve tüm bunlar.

Ama bunun yerine sadece "Eve döndüğümde kapıda beni karşılayan bir köpeğin *beni* mutlu edeceği gibi" diye cevap veriyor.

"Ki bu adil," diye itiraf ediyorum. "Bunu şimdi anlıyorum. Senin mutluluğunu önemsiyorum. Ama anlaşılan ikimiz de evcil hayvanımızda farklı nitelikler istiyoruz."

"Ben de senin mutluluğunu önemsiyorum bebeğim," diyor bana. "Önemsemediğimi düşünmenden nefret ediyorum."

Başımı salladım. "Hayır, bildiğini biliyorum. Sadece... bu özel konuda anlaşılamıyoruz gibi görünüyor."

Başını sallıyor. Sonra yavaşça bakışlarını benimkilere kaldırıyor. "Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

"Kutuyu açma zamanının geldiğini mi?" Nazikçe sordum. "Nan Teyze'nin hediyesi mi?" "Evet."

Komik, düğün kutusu hakkında konuşmuyoruz - onu dolaba koyduğumuzdan beri konuşup konuşmadığımızdan emin değilim - ama sanırım yapacağını bildiğimiz gibi ikimizin de zihninin arkasında kaldı. Sadece... onu açmak zorunda kalmadan geçirdiğimiz süre uzadıkça beni daha az *endişelendirdi*. Sonuçta bu karanlık bir mutsuzluk habercisi değildi, evliliğimiz bu yüzden mahvolmamıştı.

Bu yüzden hiç tereddüt etmeden ayağa kalkıyorum, yatak odamdaki dolaba doğru yürüyorum, saç aksesuarlarını sakladığım şapka kutusunu indiriyorum ve arkasından güzelce paketlenmiş hediye alıyorum. Fiyonk mükemmel bir şekilde yerinde duruyor, fildişi ipek güller de öyle. Onu oturma odasına geri götürüyorum ve kanepede aramıza koyuyorum.

"Hazır mısınız?" Kurdeleye uzanarak söylüyorum.

"Elbette," diyor. "Sonunda burada ne olduğunu görebileceğiz."

Nedense tereddüt ediyorum -belki de çok güzel olduğu ve onu yok etmek üzere olduğum için- ama kurdeleyi hafifçe çekmeye başladığımda Ben, "Bekle. Bunu yapmak istediğimizden emin miyiz?"

Bırakıyorum ve yukarı bakıyorum. "İlk büyük anlaşmazlığımızı yaşadığımızda açmamı söyledi."

İç çekiyor, kederli ve teslim olmuş görünüyor. "Haklısın. Devam edin."

Ama açmıyorum. Onun yerine şöyle diyorum: "Ama şu da bir gerçek ki bunu sadece bir kez açabiliyoruz. Açtıktan sonra bir daha başvurabileceğimiz bir şey yok. Yani bunu kullanmak istediğimiz şeyin bu olduğundan yüzde yüz emin miyiz?"

Yine de soruya cevap vermek yerine başını öne eğiyor ve şöyle diyor: "Biliyor musun, bu konuda beni rahatsız eden bir şey de ikimizin de buna çok şaşırmış olması. Birbirimizi çok iyi tanıdığımızı sanıyordum."

"Ben de," diye katılıyorum, ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum.

"Ama Nan Teyze'nin dediği gibi

-"Aşk insanı kör eder."

Önce...

Haley

Ben ve ben bir haftadır mesajlaşıyor ve telefonda konuşuyoruz ve nihayet bu gece dışarı çıkıyoruz. Fırına geldiğinden beri işle çok meşguldü çünkü görüştüğü insanlar

şirketini işe aldı. Bu onun ve en yakın arkadaşının öncülük ettiği ilk proje, bu yüzden büyük bir olay.

Hannah'yla birlikte son rötuşlarını yaptığımız düğün pastasının fotoğrafını çekiyorum; pastanın üstünde taze papatyalar var ve her katta birkaç noktaya stratejik olarak yerleştirilmiş. Eğlenmek için fotoğrafı Ben'e mesaj atıyorum.

O da mesaj atıyor: *Yeteneklisin. Ve sonra: Daha fazla papatya görüyorum.*

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok, o yüzden yazıyorum: ????

O cevap verir: *Seninle mezarlıkta karşılaştığımda üzerinde papatyalar olan bir bluz giyyordun.*

Vay be. Bunu hatırladığına inanamıyorum. Kalbim ısınıyor çünkü bu, görüldüğünden daha fazla dikkat ettiği anlamına geliyor. Ama kesin bir dille cevap veriyorum: *Papatyalar benim en sevdiğim çiçektir. Bu düğün pastasını sipariş eden gelinin de onları sevmesi sadece bir tesadüf. Yine de o zavallı tişört asla eskisi gibi olmayacak.*

O cevap verir: *Hayır mı?*

Cevap veriyorum: *Çim lekeleri.*

Cevap olarak asık bir suratla karşılaşıyorum. Bu da her şeyi özetliyor. Ve belki ironik olsa da beni gülümsetiyor.

Saatler sonra, yatak odamdaki boy aynasının önünde randevumuz için güzel görünmeye çalışıyordum. Şirin güneş elbisesi-kontrol. Saçlar açık, kabarık ve güzel görünüyor-kontrol. Midemde kelekler uçuşuyor ve kalbim dakikada bir mil hızla atıyor; bu son ikisi planın bir parçası olmasa da, kendime gergin ve heyecanlı olmanın sakın ve kayıtsız olmaktan daha iyi olduğunu söylüyorum. Ve, tamam, ben de biraz tetikteyim. Tekrar incinmek istemiyorum. Bu yüzden kendimi bu kadar mutlu ve iyimser olmaya bırakmak biraz korkutucu. Ama kendime onun bir şekilde Nan Teyze'nin onay mührüne sahip olduğunu hatırlatıyorum ve bu önemli görünüyor.

Yazın yerini sonbahara bıraktığını hissettiğim bu ilk günde pencerelerim açık. Dışarıda yapraklar hafif bir esintiyle hışırdıyor ve sanki

romantizm için mükemmel bir akşam. Kapı çaldığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama derin bir nefes alıp elbisemi düzeltiyorum ve gidip kapıyı açıyorum.

Diğer tarafta elinde bir buket papatya tutan kot pantolonlu ve düğmeli yakışıklı bir adam duruyor. Bakışlarım çiçeklere kayınca, "Çok mu klişe?" diye soruyor.

"Hiç de değil. Onları seviyorum." *Ben de seni seviyorum.* Bu çılgınca ve aşırı tepkisel bir düşünce - Tanrı'ya şükür bunu söylemedim. Belki de sadece *dikkatini bana veren ve beni etkilemek isteyen bir erkek olmanı sevdiğimi* kastetmişimdir.

Onları alıyorum, değişim sırasında ellerimizin birbirine değdiğinin farkındayım; içimde bir bağ oluşuyor. "Gitmeden önce onları suya koyayım," diyorum gülümseyerek.

Bir ana yaşam alanı, bir yatak odası ve banyosu olan bir stüdyodan biraz daha büyük olan daireme adım atıyor, böylece aynı anda hem mutfakta hem de oturma odasında duruyor. "Şirin bir yer."

"Küçük ama hoşuma gitti."

Çevresel görüşümde onun etrafına bakındığını, detayları incelediğini fark ediyorum. Sanırım mimarlar mekânları farklı bir perspektiften görüyorlar. "Bina benzersiz hissettiriyor ve dış cephesini beğendim. Baviera Tudor'u... Beklemediğim bir Deco esintisi var."

"Deco olduğunu hiç düşünmemiştim," diyorum başımı eğerek, "ama 1929'da inşa edildiğine göre iyi bir gözünüz var. O zamanlar bu binanın tamamı sadece dört daireymiş ama sonradan yirmi daireye bölünmüş. Neyse ki çok fazla alana ihtiyacım yok ve buranın tarihini ve mahallenin yürünebilirliğini seviyorum."

Pencereden dışarı bakıyor, sokağı bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bu mahallede fazla zaman geçirmedim," diyor. "Yine de hoşuma gitti. Tuhaf, rahat bir havası var."

Fırının ve çevresindeki işyerlerinin genel yönünü gösteriyorum. "Köşede bir eczane var ve akşam yemeği ya da bir içki almak oldukça kolay."

"Ya da jöleli çörek." Sırıttıyor. "Belki de burada biraz zaman geçirmeye *başlamalıyım.*"

Biraz çapkındır. Gülümsemem ve çenemi şakacı bir şekilde utangaçça eğmem ona karşılık veriyor. "Belki de öyledir."

"Hazır mısın?" diye soruyor.

Başımı salladım, hazırladığım kazağı aldım.

"Umarım seni almak istemem garip gelmemiştir," diyor. "Bugünlerde ilk buluşmalarda pek alışıldık bir yöntem olmadığını biliyorum."

Bunu önerdiğinde garip olduğunu düşünmedim, belki de düşünmeliydim. Baltalı katiller ve hepsi. Tüm o gerçek suç belgeselleri bana hiçbir şey öğretmedi mi? Ve onun katil olmadığından emin olmanın tamamen saflık olduğunu biliyorum. Ama yine de oldukça eminim, bu yüzden "Centilmence görüldüğünü düşündüm." diye cevap verdim.

"Sanırım ben de bunu amaçlıyordum." "Genelde bu kadar eski kafalı değilimdir" diye eklerken neredeyse kendinden memnun görünmüyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Olay nedir?"

"Şey, büyükbabam bana her zaman gerçekten hoşlandığın bir kızla tanıştığında onu al, çiçeklerini götür ve gecenin sonunda kapıya kadar eşlik et derdi."

Samimiyetine gülümsüyorum. Ya da belki daha çok flört ediyordur. Ya da her ikisi de. Eğer sadece bir cümleyse, oldukça iyi bir cümle. "Sanırım büyükbabandan hoşlanacağım."

He beni Roebling Asma Köprüsü'nün yakınındaki tarihi bir binada bulunan popüler bir lokantaya götürdü ve burada arka avluda, çok sayıda eski tuğla ve yeşilliğin bulunduğu bir alanda bir masa bulduk.

Akşam yemeğine bir şişe şarap eşlik ediyor; gülümsemeler, tanışma sohbetleri ve giderek artan bir rahatlık duygusuyla dolu bir yemek. Fırın hakkında sorular soruyor ve ben de pişirme eyleminin bana nasıl dünyaya tatlı bir şeyler katıyormuşum gibi hissettirdiğini ve bu yüzden her gün beni tatmin ettiğini açıklıyorum. İşin tuhafı, bunu daha önce hiç bilmiyordum. Ta ki Ben'le konuşurken ağızımdan çıkan kelimeleri duyana kadar.

Kendisi de bu yüzden mimar olduğunu söylüyor. "Dünyaya bir şeyler katmak için" diyor. En yakın arkadaşıyla birlikte şehir merkezindeki aynı firmada staj yapmaya başlamadan önce UC'den mezun olduğunu öğreniyorum, ta ki her ikisi de kalıcı olarak işe alınana kadar.

Arkadaşıyla birlikte yeni tasarladıkları bu büyük binayı sorduğumda sesindeki heyecanı duyuyorum. "Dört gözle beklediğim şey binanın yükselişini izlemek, ufuk çizgisine bakmak ve binanın bir kısmının benim sayemde orada olduğunu bilmek."

Akşam yemeğinden sonra, bir tarafında İç Savaş öncesi konakların, diğer tarafında ise Ohio Nehri'nin sıralandığı ve şehirdeki Cincinnati silüetinin en iyi manzarasını sunan tarihi bir cadde olan Riverside Drive'a doğru yürüyüşe çıkıyoruz. Geniş Ohio'nun karşısında Reds oynuyor, bu yüzden şehrin geri kalanıyla birlikte beyzbol stadyumu da aydınlatılıyor - sayısız pencere sırasının ışıkları parıltıyor ve asma köprünün kıvrımları ve çizgileri gün batımının son kalıntılarıyla aydınlanıyor. Birlikte yürürken Ben, binasının nerede olacağını işaret ediyor.

ve hatta ondan sonra bile, gözünün ne kadar sık şehir manzarasına çekildiğini fark ediyorum.

Ancak ben daha çok karşı tarafımızda yer alan ve her biri kendine özgü büyük evleri fark ediyorum. "Küçükken," diyorum ona, "bir gün bu evlerden birinde yaşamayı hayal ederdim."

Onlara bakıyor ve onaylıyor, "Oldukça harikalar. Ve bu manzara." Sonra nehirden uzağı işaret ediyor. "Bu yönde yaklaşık on blok ötede oturuyorum. Üniversiteden sonra apartmanlara bölünmüş eski bir eve taşındım ve büyükbabam ölmeden önce benimle birlikte orada yaşadı."

"Gerçekten mi?" Daha önce büyükbabasından bahsetmişti ama ailesinden başka kimseden bahsetmemişti. Burada bir hikâye seziyorum, bana her geçen gün daha da aşık olduğum bu pürüzsüz, yakışıklı adam hakkında çok daha fazla şey anlatabilecek bir hikâye. "Sana biriyle çıkarken centilmen olmayı öğreten deden de bu muydu?"

Kolayca başını sallıyor. "Evet."

Tereddütle dudakımı ısıırıyorum, her zamanki meraklı halimle çok erken burnumu soktuğumdan endişeleniyorum, ama sonra ona bilmek istediğim şeyi soruyorum. "O gün mezarlıkta ziyaret ettiğin onun mezarı mıydı?"

Bir baş sallama daha. "Ayrıca evet."

O ilk gün gittikten sonra mezar taşına baktım. Ve daha sonra birçok kez. Bu kısmı kendime saklıyorum ama zihnimde net bir şekilde görebiliyorum.

Edward

C. Page. Sevgili kocam, babam ve büyükbabam.

"Nasıl oldu da sizinle yaşamaya geldi?" diye sordum. Ve şimdi tereddüt eden o.

Kendimi ısrarcı hissediyorum, sanki aramızdaki rahat havayı mahvetmişim gibi. Ama o bahsettiğine göre bunun garip bir soru olduğunu düşünmüyorum.

Sonunda şöyle bir baktı ve "Bu uzun bir hikaye" dedi.

Bu kadar. Tüm cevabı. Yürümeye devam ediyoruz. Garip hissediyorum. Ama durduramadan önce, "Acelem yok. Eğer söylemek istersen."

Hemen cevap vermiyor. Sienna'nın iddiasına göre benim sorunum o kadar konuşkan ve açık bir kitap olmam ki herkesin öyle olmadığına saygı duymuyorum. Yine de saygı duymadığımdan değil, sadece anlamadığımdan. Eğer birinden hoşlanıyorsam, kim olduğumu -iyi, kötü ve çirkin- bilmesinde bir sakınca görmüyorum.

Sonunda bana bakmadan, "İlk randevu için oldukça ağır." dedi. Bu da yelkenlerimi suya indirdi. Çünkü bu sadece uzun bir hikâye değil, artık *ağır* ve uzun bir hikâye. Ve içimdeki o açık fikirlilik her zaman

Diğer kişinin bunu kabullenmesini ve bana tüm yaşam öyküsünü anlatmak istemesini bekler.

Yine de ipucunu almalıyım. Kesinlikle ipucunu almalı ve çenemi kapatıp başka bir şey hakkında konuşmalıyım.

Ama aynı zamanda hala onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Ve böyle hissettiğinizde, hiçbir şey çok ağır değildir. O yüzden söz veriyorum, "*Sen dayanabilirsen ben de dayanabilirim.*" Sonra ona biraz takılıyorum. "Ve bana söylemeden böyle bir şeyi gerçekten ortaya koyamazsın."

Yine de cevap vermeyince, bunu berbat ediyor olabileceğimi fark ettim. Bu yüzden aceleyle garip bir özür diledim. "Özür dilerim, burnumu sokmak istememiştim. Arkadaşlarım çok meraklı olduğumu söyler ve ben de burnumu sokana kadar kendimi yakalayamam." Başımı eğiyorum, kendimi küçümserken gülümsüyorum, hafif olmaya çalışıyorum. "Ve aslında bunu bana söylemeden de ortaya koyabilirsin. O zaman başka bir şeyden konuşalım. Son zamanlarda iyi bir dizi izledin mi? Ne tür müzikten hoşlanırsın?"

Şimdi onu güldürdüm, ki bu iyi bir şey. Ama hala kendimi olduğum gibi hissediyorum; meraklı, ısrarcı bir kız. Muhtemelen randevu bundan sonra daha da kötüye gidecek ve onu bir daha asla göremeyeceğim ve onu hatırlamak için sadece yakında ölecek papatyalardan oluşan bir vazom ve çimen lekeli bir tişörtüm olacak.

"Hayır," diyor gülümseyerek, tıkınma konusunda. "Ve pek çok farklı türde
-bluegrass'tan rock'a."

Şehre bakan bir park bankını işaret ettiğinde konuşmayı nereye yönlendireceğimi bilemeden başımı sallıyorum. Oturduktan sonra bana, "Mesele şu ki, annemle babam ben on yaşındayken öldü," diyor.

Vay be. Oturduğumuza sevindim. Sinirle göz kırpmaya başladım çünkü az önce çok şok edici, çok beklenmedik bir şey söyledi ve bunu ona ben yaptırdım. Beni ağır olduğu konusunda uyarmıştı ama sanırım kendimi bu kadar yoğun bir şeye hazırlayamayacak kadar sarhoş olmuştum. "Çok özür dilerim," diye mırıldandım. Ama eminim bunu milyonlarca insan söylemiştir, o yüzden boş geliyor.

Bana kısa bir süre bakıyor, konudan rahatsız olduğu belli. "Bir araba kazasında öldüler. Ondan sonra büyükbabamla yaşamaya başladım, babamın babasıyla. Beni o büyüttü."

Şaşkına döndüm ve daha fazlasını sormak istiyorum ama bu kesinlikle çok ileri gitmek olur - zaten onu bana istemediği bir şeyi söylemeye zorladım ve eğer bu konuda başka bir şey söylemek isteseydi, söylerdi. Bu yüzden ikimiz için de daha güvenli bir yol olduğunu umduğum yolu seçtim.

"Büyükbabanla yaşamak nasıl bir şeydi?"

Cevabını düşünürken, sanırım o da bu yolu seçtiğim için rahatladı ve belki de bunu beklemiyordu çünkü kişisel sınırlara hiç saygı duymadığım açık. Sienna benim hakkımda çok haklı. Omuz silkip, "Aslında güzeldi," derken ses tonunun ağırlığı azalıyor. Sonra da gülüyor. "Her zaman öyle düşünmüyordum - bir çiftlikte yaşıyordu ve evin arkasındaki tepede bir ahırda köpek kulübesi işletiyordu, bu yüzden çok fazla iş vardı - ama sonuçta, bu koşullar altında isteyebileceğim kadar iyi bir çocukluktu."

Bu, son otuz saniyesini onun kaybı için üzülerken geçirmiş olan kalbimi ısıtıyor. "Demek onunla iyi anlaşıyordunuz," diyorum.

"Evet, yakındık. Her zaman. Ama özellikle onunla yaşamaya başladıktan sonra. Büyükannem birkaç yıl önce ölmüştü ve ben tek çocuktum, bu yüzden sanırım birbirimizin değerini biliyorduk."

Kendi ailemi düşünüyorum - sadece annem, babam ve Hannah'yı değil, Nan Teyze'yi, diğer teyzeleri ve amcaları, büyükanne ve büyükbabaları, Hannah'nın kocasını ve çocuklarını da - ve sanki hepsinin kıymetini bilmemişim gibi kendimi gereğinden fazla kutsanmış hissediyorum. "Birbirinize sahip olduğunuza sevindim," dedim. Sonra hemen bunun kulağa ağlamaklı gelmesinden korktum. Bu yüzden tekrar güvenli bir şeye dönüyorum. "Bir çiftlikte yaşamak nasıl bir şeydi? Nerede peki? Hâlâ var mı?"

Sırtışı bana saf banliyö köklerimin ortaya çıktığını söylüyor.

Gülüyorum ve itiraf ediyorum: "Evet, ben de inek gördüğümde heyecanlanan insanlardan biriyim."

"Ve sen de ona böğürüyorsun," diyor.

Şaşkınlıkla hafifçe geri çekildim. "Nereden biliyorsun?"

Kaşları bilerek kalkıyor. "Şehirden gelen *herkes* tarlada bir inek gördüğünde inler. Ciddiyim. Üniversiteden eve götürdüğüm her arkadaşım ineklere böğürme ihtiyacı hissetti."

"Hiçbir fikrim yoktu." Başımı eğiyorum, ara sıra kırlara yaptığım gezileri düşünüyorum. Bir şekilde böğürmek doğal ve eğlenceli geliyordu. "Peki," diye söz veriyorum, "eğer bana ineklerini gösterirsen, bu dürtüye karşı koyacağım."

Gülüşi her şeyi yeniden güzel, daha az karanlık ve ağır hissettiriyor. "Çiftliği yıllar önce sattık," diyor. Biraz hayal kırıklığına uğradım ama bir yandan da kız arkadaşı olursam benden asla inek sağlamam ya da tavuk beslemem beklenmeyeceği için biraz rahatladım. "Buradan yaklaşık iki saat güneydeydi."

"Bana biraz daha anlat," diye rica ettim, hâlâ ilgileniyordum. Onun bir çiftlik çocuğu olduğunu asla tahmin edemezdim. Arabasından takım elbisesine, yani her şeyine kadar

Tavırları, ilk karşılaştığımızda her yerinde şehirli bir kaypak olduğu yazıyordu.

"Birkaç baş sığır yetiştirdik," diye başladı, "ve yumurta için yirmi kadar tavuk, ve küçük bir bahçemiz vardı - mısır, patates, taze fasulye, bu tür şeyler - ama hayat çoğunlukla köpek kulübesinden ibaretti. Çünkü neredeyse yirmi dört-yedi çalışıyorduk. Kışın işler biraz aksıyordu ama yıl boyu süren bir işti. Büyük köpekler, küçük köpekler, hemen hemen her cins köpeklerle çalışmak zorundaydım. Okuldan eve döndüğümde ilk işim köpekleri beslemek ve çalıştırmaktı."

"Onları çalıştırmak mı?"

"Onları ağıllarından çıkarıp ahırın arkasındaki çitle çevrili ağılda egzersiz yapmalarına ve oynamalarına izin verdik. Yağmurlu ya da soğuk günlerde bile, eğer isterlerse onları dışarı çıkardık. Aileleri uzaktayken ve zaten korkmuş ve terk edilmiş hissettiklerinde onları mutlu etmeye çalıştık."

"Kulağa zor geliyor," diyorum. "Her zaman üzgün, korkmuş köpeklerle uğraşmak zorunda kalmak. Bu *beni* de üzerdi."

Bana yumuşak bir sırıtış fırlatıyor. "Buna alışıyorsun. Ve onları nasıl sakinleştireceğini ve seninle geçirecekleri bir hafta boyunca onlara yeterince şefkat göstermeyi öğreniyorsun." Yumuşakça gülüyor. "Aslında çok sevdim. O zamanlar bilmiyordum ama sevmiştim."

Kendimi, bunun sert bir adama, verecek sevgisi olmayan bir adama göre bir iş olmayacağını düşünürken buluyorum. Ve ben onu beceriksizce kollarına doğru kovalarken, onun Yorkie Bella'ya karşı ne kadar tatlı olduğunu hatırlıyorum. Beklenmedik bir sıcaklık göğsümden karnıma doğru yayılıyor.

"Çiftliği nasıl sattın?" Kahretsin. Bana büyükbabasının öldüğünü ve muhtemelen bu yüzden olduğunu söyledi ve şimdi yine ağır, garip şeylere geri döndüm.

"Üniversiteye gitmek benim için büyük bir olaydı," diye itiraf ediyor. "Ailemde hiç kimse üniversiteye gitmemişti. Ve bazı burslar aldım, bu yüzden yardımcı oldu. Ama yine de çoğu insan için olduğu gibi çok fazla borç bıraktı. Son senemde bir hafta sonu eve gittiğimde Ed Dede bana şöyle dedi: 'Ben, düşünüyordum da. Gördüğüm kadarıyla sen ve ben şu anda bir takım gibiyiz. Ve bana hiç söylemek istemediğini ama ben okula gittiğimden beri yalnız olduğunu söyledi. Çiftliği ve köpek kulübesini işletmek ona fazla gelmeye başlamıştı. Bu yüzden çiftliği satmayı, kredilerimi ödemem için gereken parayı bana vermeyi ve birlikte bir ev tutmayı teklif etti.'"

"Vay canına," diyorum, satış nedeni konusunda yanıldığımı öğrenince şaşırarak. "Bu çok cömertçeydi."

"Ben de öyle dedim," diye yanıtlıyor Ben, "ama o öldüğünde çiftliğin zaten benim olacağına dikkat çekti. Kredilerimi erken ödeyip onun emekli olmasını *sağlamanın* daha mantıklı olduğunu düşündü. O böyle söyleyince ben de kabul etmek zorunda kaldım."

"Burayı bırakmak zor oldu mu?"

Hüzünlü görünüyor. "Böyle şeyler her zaman öyledir. Ama akıllıca bir karardı." Sonra gülümsüyor. "Ve değişiklik hoşuna gitti. Gençliğinde burada, şehirde yaşamıştı; tıpkı benim gibi o da çiftliği terk edip kuzeye gitmişti. Tuğla örmeyi öğrenmiş ve bu işte iyi para kazanmış. Ancak o zaman bir köylü kızıyla, büyükannemle tanışmış ve onu dağlara geri çekmiş."

O duraklayınca ben de "Sence herhangi bir şey *seni* cezbedebilir mi? Geri mi?"

Cevabı hızlı ve sert bir baş sallamayla geliyor. "Hayır. Büyükbabam da bunu biliyordu, şehri sevdiğimi ve bir daha eve dönmeyeceğimi biliyordu. Bu onun planının bir parçasıydı, onun yanımda olması için sevdiğim hiçbir şeyden vazgeçmek zorunda değildim."

"Ve bir yetişkin olarak bile onunla tekrar yaşamaktan hoşlandınız mı?"

Gülümsüyor. "Büyükbabamla aynı çatıyı paylaşmanın tarzımı kısıtlayacağını düşünürsünüz ama öyle olmadı. Beni takip edecek bir tip değildi ve bu ikimiz için de iyi oldu. Burası harika bir mahalle bile değil - havalı olmaya çalışan hipsterlar, uzun zamandır orada yaşayan yaşlılar, hala düşük kiralı olduğu için orada bulunan daha kabataslak insanlarla gerçek bir karışık torba gibi bir yer. Ama büyükbabam bu yönünü severdi, buraya kültürlerin kesişme noktası derdi. Ve uzun zaman önce vazgeçtiği bir yaşam tarzını yeniden benimsediğini görmek çok güzeldi. Gerçi o öldüğünden beri burası biraz yalnız kaldı ve muhtemelen taşınmaya hazırım. Sadece daha iyi bir yer aramaya henüz fırsat bulamadım."

O zaman rahatsız bir şekilde yutkunuyorum çünkü bir sonraki soru çok açık - sadece bu geceyi büyük bir moral bozukluğu olarak hatırlamasını istemiyorum. Ama yine de soruyorum, çünkü bundan kaçış yok. "Nasıl öldü?"

"Adam bir at kadar sağlıklıydı," diyor Ben, "ta ki aniden sağlıklı olmaktan çıkana kadar. Enfeksiyon kaptı ve septik hale geldi. Her şey çok hızlı oldu, sadece birkaç hafta içinde. Gerçekten korkunç haftalar ama en azından uzun sürmedi."

Evet, daha fazla ağırlık. Ve onun için bu kadar önemli olan bu adamla asla tanışamayacağım için üzülüyorum. "Özür dilerim," diye

fısıldıyorum. Kulağa boş geliyor ama

kalpten.

"İyi olan şey," diyor bana, yeniden neşeli görünerek, "hayatının son birkaç yılını rahat geçirmesi, artık her gün çalışmaması ve bunları benimle geçirmesi. Reds ve Bengals maçlarına gittik ve beni şaşırtacak şekilde yerel müzelerden bazılarını gezmeyi bile sevdi. Yani eğer öldüğü zaman gitmek zorunda kaldıysa... bu olmadan önce de güzel zamanlarımız olmuştu."

Sanki bir işaretmiş gibi, nehrin karşısındaki beyzbol sahasından kalabalığın uğultusu yükseliyor ve patlayan havai fişekler gökyüzünü aydınlatıyor. İkimiz de aynı anda "Home run," diyoruz ve ardından bir gülümseme paylaşıyoruz. Anın tadını çıkarmak için sohbet etmeyi bırakıyoruz.

Sonra da "Seninle konuşmak kolay." dedi.

Bu beni şaşırtıyor. Yani, öyleyim -tanıdığım herkes öyle düşünüyor- ama burnumu soktuğum için böyle düşüneceğinden emin değildim. "Teşekkürler," diyorum alt dudacağımı mütevazı bir şekilde ısırarak. Hatta belki de çapkınca. Her şeye rağmen bunu paramparça etmemiş olabilirim.

"Genelde... o kadar çok konuşmam," diye itiraf ediyor. "Geçmişim hakkında. Gerçek şeyler."

"Bunu sana zorla yaptırdıysam özür dilerim."

"İstesem çenemi kapatabilirdim. Dediğim gibi, seninle konuşmak güzel."

Bana bakışından bile tüylerim diken diken oluyor. "Sen de," diyorum usulca. Biraz kışkırtmak gerekse de, benimle kişisel bir şey paylaşmayı seçmesi beni çok etkiledi. Yine de ailesinin o daha küçük bir çocukken trajik bir şekilde öldüğünü öğrendiğimde biraz takıldım.

Tam o sırada, kabarık siyah bir kedi tuğla kaldırımdan tırıs tırıs geliyor ve gözüme çarpıyor. "Ne muhteşem bir kedi," diye mırıldandım. *Her kedi ilgimi* çeker ama bu tam bir afet. Yaklaştığında, geçmek üzere olduğu bankta bizi görünce tereddüt ediyor, ben de hafifçe eğilip yumuşak bir "Gel bakalım kedicik" diyorum.

Kedi yavaşça ileri atılıyor ve ben de elimi indiriyorum. Yine de hala tereddüt ediyor, bu yüzden fısıltıyla söz veriyorum, "Sorun yok. Bana güvenebilirsin."

Az sonra kedi elimi kokluyor, sonra bana bakıyor ve miyavlıyor. Muhtemelen yemek verdiğimi düşündü ve hayal kırıklığına uğradı. Ama bizi ziyaret etmesi hoşuma gitti. "Merhaba güzel kedicik."

Onu sevmek istiyorum ama bazen bu hareket sizi tanımayan bir kediye korkutur, bu yüzden parmak uçlarımı çenesinin altından geçirerek nazikçe dokunuyorum. Kedi irkiliyor ama kaçmıyor, bunun yerine temkinli bir şekilde okşamama izin veriyor

Ağzının altındaki pürüzsüz kürkü. Bana daha iyi erişim sağlamak için başını kaldırdığında, arkadaş olduğumuzu anlıyorum.

Yine de, kedi Ben ve benim aramdaki bankın üzerine o nazik kedi tavrıyla çıkıp başını elime sürtmeye heveslendiğinde çok şaşıyorum. "Aman Tanrım, ne kadar tatlısın," diyorum kediye, Ben ve ben birbirimize eğlenen bakışlar atarken gülümseyerek.

Nereye ait olduğunu merak etmeye başladığım kediye sevmeye devam ederken - tasmaı var ama künyesi yok - orta yaşlı bir kadın kaldırımdan koşarak bize doğru geliyor. "Sorscha, sen misin?" Sonra rahatlamış bir şekilde avucunu göğsüne bastırıyor. "Tanrı'ya şükür, benim." "Sakın aşağı atlamasına izin verme, yoksa onu asla yakalayamam."

Bana göre bu kediye yakalamak zor görünmüyor ama bazıları bir an uysal olup bir an sonra kaçmaya başlayabilir. Bu yüzden bir elimle sevimli kediye sevmeye devam ederken, diğer elimle işaret parmağımı yakasına doluyorum. "Onu yakaladım," diyorum.

Kadın hala rahatlamış görünerek başını sallıyor. Riverside Drive nispeten sessizdir, ancak çevresi trafiğin yoğun olduğu ve kaçak bir kedinin kaybolabileceği milyonlarca kuytu köşenin bulunduğu kentsel bir bölgedir. "Bir paket getirmek için kapıyı açtım ve dışarı kaçtı."

"Onu bulduğuna çok sevindim."

"Ya da sen yaptın," diye yanıtlıyor kadın. "Ürkek olabiliyor, senden hoşlanıyor olmalı."

"Ben de onu seviyorum," diyorum ve kediye kollarımın arasına alarak ona teslim ediyorum. "Şimdi annenine yanına dön Sorscha. Ama seninle tanışmak çok güzeldi. Seni sevmeme izin verdiğin için teşekkür ederim."

Bir süre sonra Sorscha ve annesi geldikleri yöne doğru geri dönerken Ben hayranlıkla, "Sen kedilere fısıldayan kişi olmalısın," der.

Ona kendini beğenmiş bir yan bakış attım. "Kedilerle aram iyidir." Başını eğiyor, eğlenmiş görünüyor. "Bana daha fazlasını anlat."

"Tüm kedileri çok severim," diye açıklıyorum. "Ve eğer bir kedi görürsem, onunla arkadaş olmaya çalışacağım, bu yüzden içeri girerken benim hakkımda şunu bilin - bir kedi sahneye çıkarsa herhangi bir geziyi veya gezintiyi yavaşlatacağım."

Gülüyor ve soruyor: "Kediniz *var* mı? Evinizde evcil hayvan olduğuna dair bir işaret görmedim."

"Kedim ailemin evinde yaşıyor," diye açıklıyorum. "Puff orada büyüdü ve kendi evime çıktığımda onu yanımda götürmek pek akıllıca görünmedi. Bu yüzden

Tabii annem onun *bizim*, tüm ailenin kedisi olduğunu sanıyor ama o aslında benim. Benim dostum. Eskiden her gece benimle uyurdu."

"Şanslı kedi," diyor.

Çapkın bakışlar atarken yanaklarımdaki sıcaklık artıyor.

Tam o sırada nehir boyunca tezahüratlar ve çok daha fazla havai fişek patlıyor, gökyüzünü aydınlatıyor ve aşağıdaki suya yansıyan ışık izleri gönderiyor. "Galibiyete benziyor," diyor Ben yumuşak bir sesle.

"Evet, öyle görünüyor," diye cevap verdim.

Bakışları dudaklarıma düştüğünde, beni öpmek için eğilmeden önce kısa bir süre orada kaldığında, ben de kazanıyorum.

Düğün Kutusuna Geri Dön

Ben

S en sonunda açılmasına çok az kalmış hediyeyle kanepede otururken, bunun yerine ilk randevumuzu anımsamak için durduk. Birbirimize benim bir köpek insanı olduğumu ve onun da ve ikimizin de aptal olduğumuzu anlamadığımız için.

"Sanırım bir şekilde birbirimizin bu yönünü gözden kaçırmışız," diyor üzüntüyle. "Özür dilerim."

Uzanıp elini tuttum. "Ben de üzgünüm bebeğim." Sonra özlemle gülümsüyorum, kedi ve köpeklerden çok daha fazlası hakkında olan o zamanı düşünüyorum. Belki de bu yüzden o kısımları aklımızda tutmayı başaramadık. "Yine de harika bir geceydi, değil mi?"

Elimi sıkarak başını sallıyor. "Belki de aşk bizi kör ediyorsa, en azından ona sıırıslıklam aşık olduğumuz anlamına geliyordur. Belki de seni bu kadar çok sevmenin garip bir avantajıdır, dünyayı benim gözlerimden gördüğünü varsayıyorum."

Tam da bu anda ona biraz daha aşık olarak, şu anda bizi kelimenin tam anlamıyla ayıran kutuya bakıyorum ve "Bunu bugün gerçekten açmayacağız, değil mi?" diyorum.

Bana şöyle cevap veriyor: "Nan Teyze yavru kedi ve shiba inus ile tanışmaya gitmemizi ve doğru hayvanın bizi bulacağına inanmamızı söyledi. İkimiz de bunu bilecek ve kabul edeceğiz ve kedi ya da köpek olması çok da önemli olmayacak, sadece doğru olan olacak."

Hmm. Güzel bir fikir ama başladığımız yere geri döneceğimizden oldukça eminim. Ya da belki yanıliyorumdur. "Belki de yapmalıyız," diye cevap veriyorum. *Umarım* Nan Teyze haklıdır ve ben yanıliyorumdur.

Haley başıyla onaylar ve "Şimdilik kutuyu yerine koyalım" der.

Haley ve Ben'in İkinci Yıl Dönümü

Haley

A Nan Teyze her zaman evin bir yerden çok bir fikir olduğunu ve bu fikrin sürekli değişebileceğini söyler. Bazen Nan Teyze'de olduğu gibi, kulağa bilgelik dolu geliyor ama ne anlama geldiğinden pek emin değilim.

Tek bildiğim, iki yıldır Ben'le paylaştığım evimizin stresli bir yer haline geldiği.

Kanepede bir fincan kahve eşliğinde birkaç dakikalık sabah huzuru ararken, az önce kuyruğuna basılan bir kedinin ulumasını duyuyorum. Ben, "Tanrım, Emma, özür dilerim ama pantolonumu giymeye çalışırken tam ayağımın altındasın," diye bağırırken kedi işkence görmüş gibi yatak odasından fırlıyor.

Bir de baktım ki kedi köpeği ürkütmüş, o da korkuyla odanın öbür ucundan bana doğru dörtlüyle koşuyor. Kupamı bardak altlığının üzerine koyma hatasını yapıyorum; tam o sırada köpeğin tilkiye benzeyen devasa kuyruğu fincanı sehpanın üzerinden süpürüyor ve kahve her yere sıçırıyor. Bağırıyorum ve Ben koşarak geliyor; pantolonunun fermuarı açık, düğmeleri henüz iliklenmemiş beyaz gömleği tişörtünün üzerinden sarkıyor ve "Ne oluyor...?" diyor.

Orada durmuş, kollarımı açmış, dağınıklığı seyrediyorum ve o sadece başını sallıyor.

"Daphne," diyorum dikkatimi köpeğe çevirerek, "bazen yürüyen bir felakete dönüşüyorsun."

"Yandın mı?" Ben sordu.

Başımı salladım. "Hayır, sadece ılıktı. Ben daha çok halı için endişeleniyorum."

İkimiz de hemen harekete geçiyoruz; ben mutfaktan kağıt havlu alıyorum, o da banyodan gerçek havlu getiriyor. Kediye takılıyorum ve geri dönerken neredeyse boynumu kırıyordum. Bu arada Ben, ailemin ona Noel'de aldığı ama zaten tıka basa dolu olan küçük dairede hiç işi olmayan güzel çizim masasını unutmuşu benziyor ve oturma odasına yeniden girerken kalçasını masanın kenarına çarpıyor. "Kahretsın!"

"Tanrım, iyi misin?"

Sallıyor. "Eh, ev dediğimiz engelli parkurdan bir çürük daha nedir ki?"

Dökülen kahveyi silerken, Daphne'nin bağırışlar arasında köşeye sinmiş olduğunu görüyorum. Utangaç, kolay korkan ama inanılmaz tatlı bir köpek, Ben'in geçen yaz internette gördüğü kurtarılmış beş shiba inu'dan biri. Gerçekten de altın bir tilkiye benziyor ve ismi de zaten aklımda kalacak şekilde konmuş; yani ben Emma'ya en sevdiğim Jane Austen karakterinin adını vermişken, köpeğimiz Scooby Doo'nun kadın hafiye arkadaşının adını taşıyor. Bu ismi seviyorum ve Ben de onunla yaşamayı öğrendi.

Sırılsıklam olduktan sonra köpeği teselli ediyorum. "Sorun yok, hiçbir sorun yok. Sen hâlâ iyi bir kızsın," diyorum parmaklarımı kalın tüylerinde gezdirerek.

Ben de bana katılıyor, diz çöküp onu kucaklıyor ve kulağına yatıştırıcı bir şeyler fısıldıyor. "Sakin ol küçük kız, iyisin. Hepimiz iyiyiz."

Gerçekten de köpeklerle iyi anlaşıyor; onun sesini duyunca titremesi azalıyor.

Hiçbir şeyin dışında kalmak istemeyen Emma koşa koşa geldi, biz de onu sevgi şölenine dahil ettik. şimdi yetişkin bir kedi olmasına rağmen, yavruyken büyük kulakları ve büyük, muhtaç gözleriyle ikimizin de kalbini çaldı, tıpkı yapacağını bildiğim gibi. Kahverengi ve beyaz kedimiz hala her ikisine de sahip ve Daphne ile çok iyi arkadaşlar.

Normalde çoktan fırına gitmiş olurum ama dişçi randevum var. Güzel ve sakın bir sabah geçireceğimi düşünmek buraya kadarmış. Ben'e "Sen git hazırlan, geç kalmayacaksın, temizliğin geri kalanını ben hallederim" dedim.

Eğiliyor, beni çabucak öpüyor ve yatak odasına dönmeden önce "Sen en iyisisin" diyor - bu sefer çizim masasının köşesini kıl payı kaçııyor.

Birkaç dakika sonra, elinde evrak çantasıyla kapıdan çıktı ve huzurun yeniden tesis edildiğini söylemek istesem de, aslında ayaklarımın dibinde miyavlayan bir kedi var, kahvaltısının geciktiğini ve buna katlanmayacağını bildiriyor. "Sakin ol," diyorum ona. "Geliyor." Ben bir kâseye biraz sütle Meow Mix koyarken o bornozumun çözülmüş kravatına vurarak kendini eğlendiriyor: kedi gevreği.

Tabii ki evcil hayvan ikilemimizin cevabı basit ve karmaşık oldu. İkimiz de Emma'ya aşık olduk, sonra ikimiz de Daphne'ye aşık olduk ve her ikisine de duygusal olarak zaten bağlı olduğumuzu fark ettiğimizde Ben güldü ve "Anında aile!" dedi. Kendimizi bunun daireyi daha da sıcak hale getireceğine ikna ettik.

Ve hiç de öyle olmadı. Ne zaman hayvanlara çelme takmakla meşgul olsak, birbirimize ikimizin de küçük patilerin pıt pıt sesini istediğimizi hatırlatıyoruz - ve şu anda çok fazla var! Ve gülüp geçiyoruz, ama bu sabah

Nan Teyze'nin sözleri benim için özellikle boş geliyor. Ev bir yerden çok bir fikir olabilir, ama burası çok sıkışık bir yer haline geldi.

Ben

Haley'nin ailesi ikinci yıldönümümüzü kutlamak için harika bir aile yemeği verdi ve şimdi arabadayız, *özel bir* kutlama için geçen yıl olduğu gibi düğün gecesi otelimize geri dönüyoruz. İyi haber şu ki bu yıl hiçbir konuda kavga etmiyoruz. İşin tuhaf tarafı ise... Otele yaklaşırken "Hiçbir şeye takılmayacağımız büyük, ferah bir odada geçireceğimiz bir gece için heyecanlanmam tuhaf mı?" diye soruyorum.

Hafifçe kendini küçümseyen bir bakış atıyor. "Ben de tamamen aynı şekilde hissediyorum."

Yirmi dakika sonra, güzel odamızda romantikleşmemiz gerekirken, bunun yerine ikimiz de kollarımızı açmış, ayaklarımızın altında hiçbir şeyin -ya da kimsenin- olmamasının ne kadar harika olduğundan bahsederek odanın içinde dolaşıyoruz.

Birkaç dakika sonra, elimizde şarap kadehlerimizle ufuk çizgisini seyretmek için balkona çıktığımızda Haley, "Çok büyük!" diyor. Balkonu kastediyor, şehri değil.

Bakışlarımı manzaradan karıma çeviriyorum ve ona gülümsüyorum. Bizim evimiz çok küçük. Ve evet, "küçük balkon" en yüksek dereceden bir birinci dünya sorunu, ama onun ne demek istediğini anlıyorum.

"Ah..." diye iç geçiriyor mutlu bir şekilde, yine sırf yapabildiği için kollarını açıyor.

Geniş açık alanın tadını çıkarırken şehre dönüp baktığımda kafamda bir görüntü oluşuyor. Belki de uzun zamandır, hatta Haley'le tanıştığımdan beri oradaydı - ama şimdi o da bunun bir parçası elbette. Bizi böyle bir balkonda, aynı manzarayı seyrederken görüyorum ama bu bizim balkonumuz. Ve bizim dairemizden çok daha büyük bir yere bağlı.

"Belki de zamanı gelmiştir," diyorum ona.

"Ne için?" diye soruyor. Ama gözlerindeki umutlu bakış bana zaten aynı sayfada olduğumuzu düşündürüyor.

"Yeni bir yer. Daha fazla odası olan bir ev ve yaz gecelerinde dışarıda oturmak için böyle güzel bir alan."

Mutlu görünüyor ama şaşırmamış. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Emma ve Daphne'yi ölesiye seviyorum ama *hepimizin* daha büyük bir yere ihtiyacı var."

Onun kolaylıkla onaylaması bana genelde ne kadar uyumlu olduğumuzu hatırlatıyor. "Değil mi? Bu konuda hemfikir olmana çok sevindim." Ama emin olmak için soruyorum, "Daireyi vermenin bir sakıncası yok değil mi?" Küçük bir daire ama gözde bir mülk; tarihi bina popüler bir adres. "Bir kere vazgeçersek, bir daha asla geri alamayız."

Hüzünlü görünüyor. "Burası her zaman birlikte yaşadığımız ilk evimiz ve sen gelmeden önce yetişkin hayatımı şekillendirdiğim yer olacak. Ve muhtemelen artık işe yürüyerek gitmeyeceğim, bu *da* güzel bir avantaj. Ama artık taşınma vakti geldi. Bence ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Daha fazla katılamazdım. "Sevindim."

"İyi bir emlakçı tanıyorum," diye gönüllü oluyor. "Hannah ve Dan'in evlerini bulmalarına yardım etti." Haley'nin ailesinden sadece birkaç sokak ötede harika bir ev. "O da çok iyi biri. Hannah'dan numarasını alırım."

"Kulağa harika geliyor," dedim. "Pazartesi günü onu arar ve işi başlatırım." "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" diye soruyor, aynı anda hem çekingen hem de hevesli.

Hızlıca başımı sallıyorum. "Bunu gerçekten yapıyoruz. Hayallerimizdeki ev için hazır olun."

Haley

Emlakçımız Jacqueline, Ben'le birlikte pastanedeki masalardan birinde oturmuş beni bekliyor. Bu öğleden sonra birkaç ev gösterimi planladı ve daha heyecanlı olamazdık. Hannah bugün benim için işi bitirmekten mutlu, bu yüzden biraz acele ettikten sonra ellerimi yıkıyorum ve kız kardeşime gittiğimi söylüyorum.

Tezgâhın etrafında Ben ve Jacqueline'e doğru ilerliyorum, pembe önlüğümü çözüyorum ve giderken başımın üzerinden çıkarıyorum. "Beklediğiniz için teşekkürler," diyorum ona gülümseyerek.

"Sorun değil," diyor. "Oturun ve bugün göreceğimiz yerler hakkında size bilgi vereyim."

Bir kafe sandalyesine kaydım, kulak kesildim. "Sabırsızlanıyorum." Ben ve ben aynı anda masanın altında birbirimizin elini sıkmak için uzandık.

Jacqueline masanın üzerinde duran tableti inceliyor. "Eminim biliyorsundur Haley," diye söze başladı, "Pazartesi günü Ben'le telefonda fiyat aralığımız, semtler ve ikinizin ne tür bir evle ilgilendiği hakkında uzun uzun konuştuk. Anladığım kadarıyla şehir manzaralı, geniş bir apartman dairesi arıyoruz."

Gözlerimi kırıştıyorum, sözleri karşısında afallıyorum. "Şimdi ne arıyoruz?"

O bunları tekrarlarlarken bile - "Şehir manzaralı bir apartman dairesi"- bir yanlış anlaşılma olduğundan eminim. Bizi başka bir çiftle karıştırmış olmalı.

Ancak, Ben'e bir bakış attığımda, sanki bu ona mantıklı geliyormuş gibi tamamen sakin ve uyumlu görünüyor. Çok şaşırdım.

Emlakçıya ne söylemesi gerektiğini konuşmadık çünkü konuşmamız gerektiğini düşünmüyordum. Gelecekteki evlerle ilgili her konuşma, daha fazla alanın ötesinde, bir bahçe, bir sundurma, biçilecek çim, eğlenmek için bir arka bahçe gibi şeyleri içeriyordu.

Öyle değil mi?

Yani... yoksa *bana mı öyle geldi?* Geçen yazki kedi köpek ikilemi gibi.

Yine de burada sıkışıp kaldım, emlakçımızın önünde söylemek üzere olduğum şeyi söylemekten utanıyorum ama yine de söylemek zorundayım. Ona mı yoksa Ben'e mi bakmam gerektiğinden emin değilim, bu yüzden bakışlarımı değiştiriyorum

"Bu... hayal ettiğim şey değil." diye rahatsız edici bir şekilde duyururken aralarında rahatsız edici bir şekilde gidip geliyorum.

Bunun üzerine Ben, Jacqueline'den daha da şaşkın görünür. "Ne demek istiyorsun?"

Tabii ki, tamamen şaşkın bir *yanım* "Ne demek istiyorsun, ne demek istiyorum?" diye bağırarak istiyor. Ama edep adına kendimi zorlayarak, tamamen garip bir şekilde de olsa kibarca, "Ev bakacağımızı sanıyordum. *Bu civarda.*" Ellerimle etrafımızı gösteriyorum. "Yaşadığımız yer. Alışveriş yaptığımız yeri. Ailemizin olduğu yer." A k l ı m a çok iyi ve bariz bir nokta daha geliyor. "Köpeğin koşup oynayabileceği bir arka bahçesi olan. İleride sahip olabileceğimiz çocuklarla birlikte." Gözlerimin iyice büyüdüğünden ve her geçen saniye daha az kibar ve daha sinirli konuştuğumdan eminim. Ben, beni dehşete düşüren bir şekilde, sanki boynuzlarım çıkmış gibi bana bakıyor.

"Ama ben düşündüm ki..."

Sonra durdu. Beni daha da sinirlendiriyor. Gerçekten ne düşündüğünü bilmek istiyorum. "Ne düşündün?"

Kararsızca göz kırpmıyor. "Şey, ben sadece şimdilik düşündüm, henüz gençken... Yani, ikimiz de şehir manzaralarını seviyoruz." Bu doğru - çeşitli şehir manzaralarını seyretmek bizim için bir "şey" oldu ve Ben'in şehir manzaralarını ne kadar sevdiğinin farkındayım. Ama...

"Bizim için pratik ve konforlu bir ev düşünüyorum Ben. Bu mahalleyi seviyoruz. Aileme yakın olmayı seviyoruz. Buradaki hayatımızı seviyorsak, neden sadece şehir manzarası için terk etmek isteyelim ki? Yani... köpek," diye yalvarıyorum. "Köpek." Eski bir köpek kulübesi çalışanı olarak Daphne büyüklüğünde bir köpeğin bir bahçeye ihtiyacı olduğunu herkesten iyi bilir.

Yine de bana çok sakın bir şekilde, "Bahçe daha sonra gelebilir, bebeğim" dedi. Bir bakıma, bu konuşmayı emlakçı burada oturup bize evleri göstermeyi beklemeden *önce* yapmanın çok mantıklı olacağını düşünüyor.

"Sonra mı?" Edep girişimimi yavaş yavaş kaybederek itiraz ediyorum. "Buranın uzun yıllar boyunca evimiz olacağını sanıyordum. İçinde çocuklarımız olacak, onları burada büyüteceğiz falan."

Yine de bu onu şaşırtıyor. "Gerçekten mi? Çünkü ben bunun bir başlangıç evi olacağını düşünmüştüm. Manzaralı ve güzel bir ev ama birlikte bir ilk ev. Yaşamak için güzel bir yer, şehrin hemen kenarında. Ve bir süre sonra banliyöye geri döneceğimizi..."

Neler olduğunu anlamaya çalışarak bir nefes veriyorum. Benim istediğimi o nasıl istemez? İki ya da üç yıl içinde hamile kalmaya çalışmaktan bahsetmiştik ve ben her zaman bunun banliyöde küçük şirin bir kulübede olacağını hayal etmiştim. Bahçesiz bir apartman dairesinde değil! *Şehirde* değil!

Belli ki kedi/köpek fiyaskosundan *hiçbir şey* öğrenmemişiz. Bunu nasıl tartışmadık? Görünüşe göre son anlaşmazlığınızın üzerinden bir yıl geçtikten sonra her konuda aynı fikirde olduğunuzu varsaymaya başlıyorsunuz.

"Biliyor musun?" Jacqueline, karşılıklı olarak artan tedirginliğimizi açıkça görerek araya giriyor. "Bu her zaman olur. Çiftler aynı fikirde olduklarını düşünürler ama öyle olmadıkları ortaya çıkar. Ama sorun değil. Bununla başa çıkabilirim."

Dürüst mü davranıyor yoksa sadece bizi daha iyi hissettirmeye mi çalışıyor bilmiyorum ama hoş tavrı kendimi daha az utanmış hissetmeme yardımcı oluyor. "Yapabilir misin?"

"Elbette," diyor güven verici bir gülümsemeyle. "Bana birkaç dakika verirsen, senin fiyat aralığına uyan ve aklından geçenlere daha uygun başka neler bulabileceğime bakarım Haley. Hem yazlıklara hem de apartman dairelerine bakıp bizi nereye götüreceğine bakacağız." Tabletinin kapağını kapatarak ayağa kalktı. "Ben dışarı çıkayım" -kaldırımındaki küçük masayı işaret ediyor- "ve siz ikiniz biraz kendi başınıza konuşun."

O çıkarken sessizce bekliyoruz, kapıdaki zil arkasından tıngırıyor. O gittiğinde, "Bunun tekrar olduğuna inanamıyorum" dedim.

"Yine mi?" diye soruyor.

Ciddi mi? "Kedi-köpek tartışması gibi. İkimizin de ne istediğini bildiğimi sanıyordum. Bunu binlerce kez tartıştığımızı sanıyordum. Şimdi düşünüyorum da belki de sadece benim kafamda tartışmışızdır. Ama bir apartman dairesinde yaşamayı *tartışmadığımızdan* da eminim."

Bu konuda kuşkulu görünüyor, bu da beni sinirlendiriyor. "Öyle hissediyorum."

"Bir apartman dairesinde yaşamak istediğimi söylediğim özel bir durum söyleyebilir misiniz?"

Hemen cevap veriyor: "Biliyor musun, Covington'a doğru inerken hep tepeden aşağıya doğru olanları gösteriyorum ve manzaranın ne kadar harika olduğunu ve yaşamak için ne kadar harika bir yer olacağını söylüyorum."

"Evet. Ne olmuş yani?"

"Her zaman aynı fikirdesin." Hafifçe geri çekildim. "Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Evet."

Yüzümü buruşturuyorum. "Muhtemelen harika manzaralar olduğunu kabul edebilirdim. Ama hiçbir zaman orada yaşamak istediğimi ifade etmedim."

"Lakeside Park'ta bir ev istediğimi ne zaman söyledim?"

"Milyonlarca kez!" İddia ediyorum.

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

Dürüst olmak gerekirse, bunu söylediğinden emin değilim ama... "Buranın ne kadar harika bir mahalle olduğunu en az bir milyon kez söyledin, ailemin evini beğendin ve her zaman ne kadar harika bir bahçeleri olduğunu kabul ediyorsun ve burada büyümeyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun, yani... bunlar burada bir ev istediğin anlamına gelmiyor mu?"

Başını eğiyor, şüpheli görünüyor. "Belki eninde sonunda. Ama şimdi değil. Şu anda uzun bir iş gününden sonra eve gelmek ve tıpkı geçen gece otelde olduğu gibi manzarayı seyretmek istiyorum. Binamın gökyüzüne yükselişini her gün uzaktan izleyebilirim. Hatta aklıma şöyle bir fikir bile geldi," diye devam ediyor, sadece düşünürken bile heyecanlandığı belli, "bina yükselirken her gün bir fotoğraf çekmek ve daha sonra bunları bir araya getirerek zaman atlamasını göstermek. Harika olmaz mıydı?"

Başımı salladım. "Aslında olurdu." Ama sonra yutkunuyorum, bunu itiraf ettiğim için üzgünüm. "Ama ben bir apartman dairesinde yaşamak istemiyorum."

Ciddi bir hayal kırıklığına uğramış gibi iç geçiriyor. "Jacqueline'e sorabiliriz," diyor, "ama eminim ki makul bir metrekareye ve şehir manzarasına sahip düzgün bir ev..."

"Astronomik fiyatlı," diye bitiriyorum onun yerine.

"Kesinlikle," diyor. "Oysa manzaralı bir apartman dairesinin mali açıdan uygun olma şansı daha yüksek. Bugün bize bu parametrelere uyan dört daire gösterecek."

"*Senin* parametrelerin," diye belirtiyorum. "Bizim de görmemiz için evler bulursa, açık fikirli olacağına söz vermelisin. Ve pratik."

Benim zevkime göre çok uzun bir gecikmeden sonra başını sallıyor. Ve ben onun hayalini elinden almak istediğimi hissediyorum. Ve ben onun hayalini elinden almak *istemiyorum*. Ama evimiz için kendi vizyonumu da onurlandırmak istiyorum.

Burada ikimizin de istediğimizi elde etmesinin bir yolunu göremiyorum - köpek ve kedi gibi değil, ikisine birden sahip olamayız. Jacqueline gülümseyerek kapıyı açıp "Başlamaya hazır mısın?" diye sorduğunda tüm hevesim kursağımda kalıyor.

Haley

"S Ertesi Cumartesi öğleden sonra ailemin verandasındaki masada oturan annem ve Nan Teyze'ye, "İşte bütün aptal hikaye bu," diyorum. Arka bahçe renk cümbüşü içindeydi; salkımlar hâlâ çiçek açıyor, ağaçlar

dalgalanıyor ve yeşil, parlak petunyalar altında bulduğumuz pergolanın ahşap çıtalarından sarkan seramik saksılardan dökülüyor. Harika bir yaz günü ama tadını çıkaramıyorum çünkü böyle bir arka bahçeye sahip olamayacağım için yas tutuyorum.

Babam Ben'i golf oynamaya davet etti, o yüzden annem, ninem ve ben öğle yemeği yiyeceğiz. Parmak sandviçler, makarna salatası ve karpuz, tatlı olarak da fırından çay kurabiyeleri. Güzel bir gün olacak ama ev arama ikilemimiz hakkında gevezelik ederek günü mahvediyorum.

"Peki," diyor annem, "gördüğün mülkler nasıldı? Bir uzlaşma gibi hissedebileceğiniz bir şey var mı?"

Başımı sallıyorum, ortası pembe krema kaplı küçük bir kurabiyeyi hüznle kemiriyorum. "Ben'in sevdiği bir daire bulduk. Diyelim ki köpeğimiz ve kedimiz olmasaydı buna açık olabilirdim. Ve çocuk istemeseydik. Ve eğer şehir gürültüsü ve ışık kirliliğine aldırılmazsam."

Annem burnunu kıvrıyor, açıkça benim tarafımı görüyor.

"Peki ya emlakçının seni götürdüğü evler?" Nan Teyze soruyor.

Hüzünlü bir iç geçirdim. "Maple'da beğendiğim bir tane var. Küçük, sarı bir Viktorya dönemi evi, çok cazibeli ve arkası güzel bir ağaçlık. Biraz yenilenmeye ihtiyacı var ama fiyatı uygundu ve orada mutlu olabileceğimizi görebiliyordum. Keşke Ben bize izin verseydi. Yine de bu konuda heyecanlı olmadığını söyleyebilirim. Bu onun için bir teselli ödülü gibi olacaktı."

"Buna sahip olamazsınız," diyor Nan Teyze. "İkinizin de gerçekten sevdiği bir yere ihtiyacınız var."

"Bu zor bir görev gibi görünüyor. Emlakçımız, bizim fiyat aralığımızda şehir manzaralı, bahçeli ve banliyö hissi veren bir ev bulmanın neredeyse imkansız olduğunu söylüyor. Var olmadıklarından değil, çok pahalı olduklarından ve nadiren satışa çıktıklarından."

"Sanırım şimdilik olduğun yerde kalabilirsin," diye öneriyor annem, "ve bir değişiklik olup olmadığına bakarsın."

Uzun bir iç çekiş daha duyuyorum. "Evcil hayvanlara ve mobilyalara takılıp düşmekten çok yoruldu. Bir kişi için harika küçük bir yerdi ama dört kişi için değil. Eğer kalırsak, korkarım kim daha fazla dayanamaz ve diğerine teslim olur oyununa dönüşecek."

Kurabiyemi biraz daha kemirdikten sonra çizgili pipetimden bir yudum limonata alıyorum. "Dürüst olmak gerekirse ne yapacağımı bilmiyorum. Şehirle olan bağına değer verdiğini biliyorum ama yine de... Peki ya pratiklik? Sıcak, sevimli bir ev, büyük bir bahçe, bir aile kurmak ve evcil hayvanlara biraz yer vermek için bir oda - burada mantıklı olan bu değil mi?"

Nan Teyze omuz silkiyor. "Sana tabii ki. Bana göre de, evet. Ama belli ki Ben'e başka bir şey mantıklı geliyor ve anlamasanız bile bunu göz ardı edemezsiniz."

Babam ve Ben evin köşesinde gezinirken hepimiz başımızı kaldırıp bakıyoruz.

"Golf nasıldı?" Annem soruyor.

"Çocuk doğuştan yetenekli," diyor babam. Ben ilk kez oynuyordu.

Bu düşüncelerimi daha hoş yerlere götürüyor. "Beğendin mi?" Ben'e sordum.

Omuz silkiyor, sırtıyor. "Beklediğimden de fazla aslında."

"Bir dahaki sefere," diyor babam, "Terrence'ı da bizimle birlikte sahaya çıkarmamız gerekecek." Babam, her ikisinin de baba figüründen yoksun olduğunu bildiği için Ben'le olduğu kadar Terrence'la da takılmaya çalışıyor. Ben'e ve hatta Ben'in en iyi arkadaşına karşı bu rolü üstlenmesini çok seviyorum.

Annem saatine bakar. "Düşündüğümünden daha geç kaldın. Önünde yavaş golfçüler mi var?"

Ben gülüyor. "Hayır, yavaş olan bendim."

"Zamanla daha iyi olacak," diye güvence veriyor babam. "Öğle yemeğinden sonra Ben beni geçen hafta ikinizin baktığı yerlerden birine götürdü."

Ben tepki veremedi Ben ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Benim fikrim değil."

O sordu, ben de anlattım. Favorilerimi görmek istedi." Yine de tepki veriyorum - mutsuz bir "Hmf."

Babam bunu tamamen görmezden geliyor ve şöyle diyor: "Covington'ın batısından nehrin karşısındaki manzara mı? Nefes kesici. Çekiciliğini anlıyorum."

"Et tu, Brutus?" Kızgınlıkla babama söylüyorum.

Ama o sadece gülüyor. "*O kadar da kötü olduğumu sanmıyorum.*"

Ben'in dediği gibi, bu sonsuza kadar sürmeyecek. Annenle birlikte sen ve kız kardeşin doğmadan önce böyle bir yerde yaşama şansım olsaydı, hemen atlardım."

Gözlerimi kırpıştırmaya ve başımı spazm geçiriyormuşum gibi sallamaya başlıyorum - çünkü öz babam bu konuda Ben'in tarafını tutuyor. Sanki mantıksız olan benmişim gibi.

Nan Teyze tam da o anı seçerek "Siz ikiniz hiç düğün hediye mi açtınız mı?" diye soruyor. Nedenini anlamak zor değil, çünkü ben açıkça çıldırmak üzereyim.

"Henüz değil," diyor Ben.

"Belki de zamanı gelmiştir," diye öneriyor.

"Belki de öyledir," diye kabul ediyorum, Ben'e kötü adammış gibi bakarken gözlerim kısılıyor.

"Ya da..." Nan Teyze devam ederek beni şaşırtıyor, "Blissful Lane'de satılık ev var mı diye baktın mı?"

Ben ve ben bakışlarımızı birbirimize ve Nan Teyze'ye çeviriyoruz. Belirli bir sokakta rastgele satılık bir ev olabileceğini söylemek tuhaf görünüyor, bilmediğim bir sokak olduğundan bahsetmiyorum bile, ama hemen yan taraftaymış gibi söyledi. Ben de sordum, "Nerede bu? Kulağa masallardan fırlamış gibi geliyor. Hiç duymadım bile."

"Ben de öyle," diyor annem. "Ya sen Paul?"

"Blissful Lane mi?" Babam şaşkınlıkla yüzünü buruşturarak soruyor. "Gördüğümü söyleyemem."

Hayatımız boyunca bu bölgede yaşadığımız için hepimizin kafası biraz karışık.

Ama Nan Teyze sadece gülüyor ve şöyle diyor: "Blissful Lane'i nasıl bilmezsin? Hep oradaydı. Yamacın içine sıkışmış, nehre bakıyor. Ve belki de sorunlarına cevap olabilir. Asla bilemezsiniz. Emlakçınızdan bir göz atmasını isteyin."

Ben

Araba yolculuğu gergin geçti. Babasına daireyi gösterdiğim için kızgın. Tüm bu olanlar yüzünden kızgın. Açıkçası amacım onu kızdırmak değil, ama bunu düşünmemesi *beni* de kızdırıyor. Çoğu insan buranın yaşamak için harika bir yer olduğunu düşünür. Ama o, ben olsam da olmasam da, bizim için özel bir yaşam tarzını kafasına koymuş durumda.

Yine de bunun kedi-köpek sorununa benzediği konusunda haklı. Bu konu hakkında pek konuşmadık. İkimiz de bir sürü varsayımda bulunduk. Konuşmadığımızdan değil, her zaman konuşuyoruz, her şeyi paylaşıyoruz. Sanırım paylaşmaya *gerek olmadığını* varsaydığımız şeyler dışında, mesela ikimizin de bir evde ne istediği gibi.

"Nan Teyze'nin önerisi hakkında ne düşünüyorsun?" Sıcak ve güneşli bir Haziran gününde arabanın içini kaplayan derin dondurucuyu çözmeye çalışarak soruyorum.

Haley bana şüpheli bir bakış fırlatıyor. "Blissful Lane mi? Öyle bir yer olduğundan şüpheliyim."

"Sence uydurmuş mudur?" Kulağa tuhaf geliyor, kabul ediyorum, ama Haley'nin bunun tamamen teyzesinin hayal gücünün bir ürünü olduğunu düşünmesine şaşırdım.

Mutsuzca omuz silkiyor. "Muhtemelen... bir metafor ya da onun gibi bir şey, anlıyor musun? Barışmamıza yardımcı olmak için söylediği bir şey."

Şimdi *ona* doğru bir bakış fırlatıyorum. "Kavga mı ediyoruz?" Kısa ve tedirgin bir "Evet" sesi çıkarıyor.

Konuyu tartışmam ama daha fazla tartışmak yerine, "Neden emlakçıya mesaj atmıyorsun? Ona Blissful Lane'i sor. Sırf eğlence olsun diye."

Telefonuna bir şeyler yazmaya başlar. "Tamam, sorarım. Ama buralarda benim ve ailemin bilmediği bir sokak nasıl olabilir anlamıyorum. Ben tüm hayatım boyunca burada yaşadım, onlar da tüm hayatları boyunca burada yaşadılar."

"Burası büyük bir bölge," diye öneriyorum. Gerçi şehir manzaralı çok fazla mahalle var.

"Eğer böyle bir şey varsa, tüm evler muhtemelen milyonlarca dolardır. Ya da... belki de bazı şeyleri yanlış hatırlıyordur. Yaşlanıyor." Haley bunu söylerken üzgün görünüyor.

Nan Teyze bana hiçbir zaman dalgın ya da bunak gibi gelmedi. eşsiz bir kadın. Yani, yine, kim bilir?

"Babama daireyi gösterdiğine inanamıyorum," diye birden bana çıkıştı. Aslında arabaya bindiğimizden beri bunu bekliyordum. "O sordu. Aslında ısrar etti. Dediğim gibi, bu benim fikrim değildi."

"Kendi babamın benim tarafımı tutmaması bana kendimi çeteleşmiş gibi hissettirdi."

Ah, benim tatlı, masum Haley'im ve onun korunaklı hayatı. Onu suçlamıyorum ama sahip olduklarının ne kadar iyi olduğunun farkında değil. Bir konuda onun tarafını tutmayan bir babaya *sahip olmak* bile. *Benimkini* alarak beni ailenin bir parçası gibi hissettirecek kadar iyi bir babaya sahip olmak.

Yine de bunu yüzüne vurmayacağım. Bir ailesi olduğu için yanlış bir şey yapmış gibi davranmak adil değil. Bunun yerine tamamen başka bir düşünceyle cevap veriyorum, muhtemelen daha önce paylaşmam gereken bir düşünce. Ortaya çıkarmaktan hoşlandığım türden bir şey değil ama... "Şehir manzarasında ısrar etmek bencilce görünebilir, bu yüzden bunun benim için neden bu kadar önemli olduğunu düşünüyordum."

"Bunun sizin için neden önemli olduğunu *biliyorum*," diyor. "Binanız yakında orada olacak. Bu benim için bir kayıp değil." Sesi şimdi daha yumuşak.

"Bunu takdir ediyorum bebeğim," diyorum ona bakarak. "Ama bundan daha fazlası var."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırıyor. "Var mı?"

"Büyükbabam Ed ve ben böyle bir yerde yaşamamanın ne kadar harika olacağını söyledik. Bunu sadece zengin insanların karşılayabileceği bir şey olarak görürdük. Sen ve ben zengin olmasak da, büyükbabamın sahip olduğundan çok daha fazlasına sahibiz. Ve o bana inandı. İşe girdiğimde, "Oraya ulaşacaksın, Ben." derdi. Şehrin o manzarasını göreceksin, sözümü unutma' derdi."

"Oh," diyor, sesi tüy gibi hafiflemiş. Şimdi anlıyor.

"Ve bunu görmek için burada olmadığını biliyorum," diyorum ona. "Yani belki de aptalca bir sebep. Ama o benim pusulam gibiydi. Bana yön verirdi. Eğer bir fikrim ya da planım varsa ve o bunun iyi olduğunu düşünüyorsa, muhtemelen iyi olmuştur. Ve eğer kötü olduğunu düşünüyorsa, muhtemelen kötüdür. Tüm hayatım boyunca bu vardı.

-Ve son birkaç yıldır bu olmadan, içgüdülerime göre hareket etmeyi öğrenmek zorunda kaldım. "Bu rehberliğe sahip olmamak hiç kolay olmadı.

Artık orada olmayana kadar ona çok bağlıydım. Ve bu yüzden...

içgüdülerim bana tepedeki dairenin doğru olduğunu söylüyor ve eğer o burada olsaydı, o da böyle söylerdi. Belki de bu benim bencilliğim - ama hala onsuz bir hayata alışmaya çalışıyorum."

Sessizleşirken, az önce itiraf ettiğim her şeyden nefret ediyorum. Pusulaya ihtiyacı olan, yardıma ihtiyacı olan bir adam olmak istemiyorum. Her zaman olduğum adam olmak istiyorum: güçlü, kararlı, kendi başına hareket eden. Büyükbabam bana böyle olmayı öğretti. Hayatımdaki koşullar da öyle. Ama geçtiğimiz hafta bu konuyla uğraşırken aklımda onun olduğunu inkar edemem.

"Ben," dedi karım usulca, "özür dilerim. Fark etmemiştim." Başımı salladım. "Bu senin hatan değil. Sana söylemedim." "Ama yine de bilmem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Onu affediyorum. "Nasıl yapabildin? Akıl okuyan biri değilsin. Ve üstümden atacağım. Ben sadece... kafamın nerede olduğunu açıklamak istedim."

"Bunu yaptığına sevindim."

"Ve bu senin için daha adil bir durum değil. İstemediğiniz bir yerde yaşamak zorunda olmanız için bir neden değil."

"Tıpkı senin de istemediğin bir yerde yaşamak zorunda olmaman gerektiği gibi." Yani... barış yapıyoruz. Ama bu bir çözüm getirmiyor.

Apartmanımızın arkasına yanaşıp içeri girerken sessiz kalıyoruz. Hava ikimiz için de ağır ve hayal kırıklığı ile örtülü.

Kapıyı açar açmaz köpek üzerimize atlıyor, kedi ayaklarımızın dibinde miyavlıyor ve etraflarında adım atacak yerimiz bile yok. Haley diyor ki, "Bunu çözmemiz gerekecek, çünkü bu daire dördümüz için yeterince büyük değil."

"Belki de Nan Teyze haklıdır," diye öneriyorum.

"Gizemli Blissful Lane hakkında mı?" diye soruyor kuşkuyla. Yumuşakça gülüyorum. "Hayır. Hediye açmakla ilgili."

Tam o sırada Haley'nin telefonu çalıyor ve bakmak için çantasından çıkarıyor. "Jacqueline arıyor," dedi bana. "*Hayır, hiç bilmiyorum*" diyor. *Tam olarak nerede bulunuyor? Araştırmamı istediğin bir şey var mı?*"

Sanırım ikimiz de biraz hayal kırıklığına uğradık ama şaşırmadık. En iyi ihtimalle uzak bir ihtimaldi.

Cevap yazarken Haley'nin omzunun üzerinden bakıyorum: *Teşekkürler, ama gerek yok.*

Telefonu yerine koyarken yüzünde hüznü bir ifade vardı, sonra bana bakarak "Sanırım hediye açma zamanı *geldi*" dedi.

İkimizin de kutuyu açmak istemediğimizi biliyorum ama amacı düşünüldüğünde bunu istemek imkansız olurdu. Bir kutunun içinde ne olduğunu bilmeyi bu kadar çok istemek ama aynı zamanda bunu

öğrenmekten korkmak garip.

Daha fazla konuşmadan Haley hediyeı almak için diğır odaya gidiyor. Daphne'nin başını okşamak ve Emma'nın kulağının arkasını kaşımak için eğildim ve

Sonunda nereye gidersek gidelim, iyi olacak. Çünkü Haley ve bu ikisine sahibim ve gerçekten, daha ne isteyebilirim ki? Bir ev, önemli olan her şeyin arka planı değil midir?

Her zaman hayalimdeki ev olmasa bile, bu küçük sarı Viktoryen evde gerçekten mutsuz olur muydum? Günün sonunda eve dönmek için sessiz, dinlendirici bir yer bulmaz mıydım? Büyükbabamla benim başarı işareti olarak gördüğümüz bir vizyona dayanarak çok mu katı davranıyorum? Şu anda burada olsaydı, bana ne yapmamı söylerdi? Keşke bilseydim.

Haley

Bu kutuyu son kez raftan indirdiğimde kızgındım. Bu sefer sadece üzgünüm. Bunun Ben'in büyükbabasıyla ilgili olduğunu bilmiyordum. Ben, kafasındaki her şeyi paylaşmayan tipik bir adam olmaya devam ediyor, özellikle de korkunç *duygularla ilgili bir şey* olduğunda. İlk buluşmamızdan beri bunu hep biliyordum ama bazen söylemediği, benim için aşikâr olanın altında gizlenen şeyler olabileceğini unutuyorum.

Şimdi anlıyorum ki... belki de Ben'in büyükbabası yaptığı her şeyle bir şekilde bağlantılıdır. Belki de Ben'in kayıplarının ne kadar derin olduğunu hiç anlamamışımdır.

Nan Teyze'nin hediyesini tuttuğum açık dolabımın önünde dururken biraz ağlamaklı hissediyorum. Bu apartman dairesinde gerçekten mutsuz olur muyum? Hayal ettiğim gibi bir ev değil ama çok mu inatçı, çok mu bencil davranıyorum? İyi yanlarını görmeyi reddediyor muyum?

Manzara muhteşem. Bize şu an sahip olduğumuzdan çok daha fazla alan sağlayacak. Büyük güverte eğlenmek için harika olur. Eğer gerçekten bir bahçe istiyorsam, arabaya atlayıp anne ve babama gidemez miyim? Hemen köşede olmayacaklar ama yine de kısa bir yol. Ve bölgenin en büyük parkı olan Devou Park daha da yakın.

Ama hala emin değilim.

Hediyeyi oturma odasına taşıdım. Bir yıl önce olduğu gibi, en son dışarı çıkardığımızda, Ben ve ben iki tarafa oturacak şekilde kanepeye yerleştiriyorum.

"Biliyorsun," diyorum, "burada her ne varsa bu sorunu çözmeyecek."

"Biliyorum." Onu inceliyor. "Sanırım amacı bu değil. Sanırım bu... bir cevabımız *olmadığı için kendimizi* daha iyi hissetmemizi sağlayacak bir şey."

İç çekiyorum, sonra başımı sallayarak onaylıyorum. İkimiz de krem rengi kabarık fiyonga bakıyoruz, ipek çiçekler hâlâ ustaca ortasına sıkıştırılmış. Kurdelenin bir ucunu parmak uçlarımin arasına alarak, "Hazır mısın?" diye soruyorum.

Sevdiğim adamdan ciddi bir baş sallama daha.

Kurdeleyi çekiyorum ve fiyonk gevşeyip düşüyor. Ve

Ben, "Haley, bekle." dedi.

Önce...

Ben

O ert bir Ekim gününde Terrence'la birlikte Devou Park'ta, yüz yıl öncesinden kalma eski bir bando kabininin yanından geçerek şehre tepeden bakan manzaralara uzanan asfalt bir patikada koşuyoruz.

Altın ve kırmızı yapraklar

yolumuzu çiziyor ve yer yer tepemizde bir gölgelik oluşturuyor.

"Olivia nasıl?" Ben soruyorum. Terrence altı aydır onunla çıkıyor. Harika görünüyor ve onun için doğru kişi olabilirmiş gibi hissediyor.

"Her zamanki gibi harika. Daha yeni büyük bir terfi aldı. Kutlamak için onu bu akşam yemeğe çıkaracağım."

"Bu harika," diyorum. "Tebrik ettiğimi söyle. Bir dahaki sefere bir araya geldiğimizde içkiler benden."

Biz koşarken Terrence tüm bunlara başını sallayarak cevap veriyor. Sonra da "Haley'le hala görüşüyor musun?" diye soruyor.

Öyleyim. Aslında çok. Sanırım her zaman bundan bahsetmiyorum. Terrence benim en iyi arkadaşım ama aynı zamanda iş ortağım, bu yüzden günlük konuşmalarımızın çoğu iş etrafında dönüyor. "Evet. Ve o iyi."

Düşmüş yapraklarla dolu bir piknik masasının yanından koşarak geçerken bana yan yan bakıyor. "Tek anladığım bu. Sadece 'iyi'."

"Aradığınız şey nedir?" Biraz sinirli bir şekilde soruyorum.

"Ondan hoşlanıyor musun? Yoksa ondan sıkılmaya mı başladın? Birbirinizi ne kadar görüyorsunuz?"

Tamam, bu doğru, gerçekten bazı şeyleri kendime saklıyorum. Terrence ve Haley'nin tanışmadıklarını fark etmek neredeyse garip - belki de yakında düzeltmem gereken bir şey. Ama yine de bu konuda konuşmayı sevmiyorum. Belki de büyük bir mesele olduğundan emin olana kadar bir şeyi büyütmeyi sevmiyorum. Gerçi Haley'le büyük bir mesele olacak gibi görünüyor. Yine de sadece birkaç hafta oldu. "Ondan hoşlanıyorum," diyorum.

Aslında görmeden gözlerini devirdiğini hissediyorum.

Ben de ekledim, "Ondan *gerçekten* hoşlanıyorum. Tamam mı? Haftada birkaç kez görüşüyoruz. Çok iyi anlaşıyoruz ve birlikte eğleniyoruz. Bence biz... birbirimizi anlıyoruz."

Arabalarımızın park edildiği yere ulaştığımızda hissettiğim bir sonraki bakış çok daha onaylayıcı. Terrence arabasından bir çift su şişesi aldı.

Arka koltuktan bana bir tane attı.

Bando kulübesi kadar uzun süredir burada olduğunu tahmin ettiğim eski bir taş bankta oturmuş, golf sahasına ve ötesindeki uçsuz bucaksız vadiye bakıyoruz. "Bunu duyduğuma sevindim dostum," diyor Terrence. "Sonsuza dek yalnız kalacağından endişelenmeye başlamıştım."

"Ne demek yalnız? Sen varsın."

Gülüyor. "Evet, ama artık Olivia var sayılır. Yanlış anlama ama soğuk bir gecede ona sarılmak daha güzel."

Gözlerimi devirip gülüyorum. Sonra onu ve belki de kendimi yalnız olmadığımı ikna etmeye çalışarak ekliyorum: "Ve bir süre Taryn'le birlikteydim."

"Onunla asla birlikte olmayacağını biliyordum. O daha çok... göstermelik bir şeydi."

Bu beni sığ biri gibi gösteriyor ama haksız da değil. Taryn'le tanıştıgımda, istediğim gibi görünen şık, dünyevi bir yönetici tipi gördüm. Öyle olmadığını anlamam için onunla birkaç ay çıkmam gerekti. "Evet, Haley ona hiç benzemiyor," dedim. "Bu kız daha gerçek."

"Güzel, dostum. Buna ihtiyacın var." Hafifçe geri çekildim. "İhtiyacım mı var?"

Terreddüt ediyor, şişesinden bir yudum alıyor. "Bir şeye ihtiyacın var. Binaları tasarlayanın ötesinde seni mutlu edecek bir şeye. Güzel bir kız başlangıç için iyi bir yer." Bana doğru sırtlıyor.

Ama iyi niyetine rağmen, bu beni kızdırıyor. Sanki hayatımın berbat olduğunu ve bunu bilmediğimi söylüyor. Oysa benim standartlarıma göre oldukça iyi. İyi bir işim, iyi arkadaşlarım var, koşarak ve ara sıra basketbol oynayarak sağlıklı kalıyorum - Haley'le tanışmadan önce de her şey yolunda gidiyordu, her ne *kadar iyi* bir eklenti olsa da. Geri çekildim ve ona yan gözle baktım. "Bir şeye *ihtiyacım var* da ne demek?"

"Tamam, belki *bir şey* değil." Belki de isteksizce eklemekten önce pas ve altın manzaraya bakıyor, "Daha çok *biri* gibi. İnsanların hayatına girmesine pek izin vermiyorsun, kardeşim."

Bir kez daha fırlatıldım. "Hayatımda bir sürü insan var. Sen, Faber, Daher, Hughes, Kaeding," diyorum, üniversitedeki arkadaşlarımızdan bazılarını soyadlarıyla hitap ederek. "İş yerindeki herkes."

İkna olmamış görünüyor ve "Ben daha çok gerçekten *içeri aldığın* insanlardan bahsediyorum. Birinci sınıftaki o gece içki içmemiş olsaydık *beni* hiç içeri almayabilirdin."

"Ne demek istiyorsun?" Ben soruyorum.

"İnsanlara pek ihtiyacın varmış gibi görünmüyor. Bu da iyi... Ta ki sen ihtiyaç duyana kadar.

Dediğim gibi, sonunda yalnız kalacağından endişeleniyorum."

Birdenbire televizyon tepsisinde donmuş yemek yiyen, reklamları izleyen ve ev bitkileriyle konuşan yalnız ve yaşlı bir adam oldum.

Yine de bunu kabul ediyorum ve ne dediğini düşünüyorum. Belki de insanlara fazla ihtiyacım *yok*. Ve belki de bunu *iyi bir şey* olarak görüyorum. Belki de insanlara ihtiyaç duymak *istemiyorum*. "Belki de" diyorum, düşüncemi yüksek sesle sürdürerek, "doğru insanların karşına çıkmasını beklemeyi ve onlara *ihtiyaç duymak* yerine onları *seçmeyi* tercih ederim."

Bence kulağa oldukça derin geliyor ama aynı zamanda ikimizin de ne düşündüğünü biliyorum. Tüm ailesini kaybetmiş bir adam elbette kimseye ihtiyaç duymak istemez. İnsanlara bağlanmaktan korkmak gibi eski bir klişe çünkü sonunda hepsi terk ediyor.

Kim bilir, belki de bu bir klişeden daha fazlasıdır. Bir aileye sahip olmamanın berbat olduğu zamanlar vardır. Ama ben oturup hayatımı bu şekilde analiz etmiyorum.

Terrence sonunda "Eğer sen bu kızın peşindeysen ve o da senin peşindeyse, bundan memnunum, dostum" diyerek beni rahat bıraktı.

"Ben de." Bu kadar basit.

Sonra bana baktı. "Yani, ciddi bir şey mi?" Beni tekrar sinirlendirdiğini fark edince durmak yerine daha da hızlanıyor ve devam ederken komik olduğunu düşündüğü bir şekilde telaffuz ediyor. "*Özel mi? Kararlı bir ilişki mi?*"

Yine de cevabımı hafif ve doğru tutuyorum. "Ben sadece anı yaşıyorum, dostum. Sadece eğleniyorum, günü gününe yaşıyorum."

Ve aslında Haley'nin bana bir taahhütte bulunmam için baskı yapmamasını takdir ediyorum. Aramızdaki şey bundan daha kolay. Dürüst olmak gerekirse, oldukça zahmetsiz. Belki de ondan hoşlanmamın sebeplerinden biri budur.

Gerçek şu ki, büyükbabamın ölümü beni bir süreliğine zayıf düşürdü. Ama aynı zamanda beni başka türlü elde edemeyeceğim bir güce ve bağımsızlığa zorladı. Kendimi toparladım ve aslında cevap vereceğim, endişeleneceğim ya da kumandayı paylaşacağım kimse olmadan tek başıma yaşamayı sevmeyi öğrendim. Kendi işimi yapmayı takdir etmeye başladım. Taryn bana bunu büyük ölçüde gösterdi - ondan ayrılmak aylarca boğulmuş hissettikten sonra yeniden nefes almaya başlamak gibiydi ve yalnız olmayı daha da çok sevmemi sağladı.

Sonra hiç beklemediğim bir anda Haley çıkageldi. Kim bilir, o gün

dışında başka bir gün fırına girseydim

Alışılmadık derecede iyi bir ruh halinde olsaydım, belki de bu kadar arkadaş canlısı olmazdım ve belki de bana daha önce tanıştığımızı hatırlatmazdı ve belki de bu gece eve gidip televizyon izlemekten başka bir şey yapmazdım. Bu şekilde daha mutlu olur muydum?

Hayır. Kesinlikle hayır.

Bankta yanımda oturan Terrence'a "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bu gece onu görmek için sabırsızlanıyorum" diyorum.

Terrence muzaffer bir kahkaha atıyor ve sırtımı tokatlıyor.

Haley

Kasım ayının ilk Cumartesi günü parlak güneş, mavi gökyüzü ve berrak havayla dolu güzel bir gün. Ben ve ben Devou Park Overlook'ta bir yorganın üzerinde piknik yapıyoruz - Cincinnati'nin bulabileceğiniz en iyi manzaralarından birine sahip. O sandviç yaptı, ben de fırından balkabağı turtası ve bir termos sıcak elma şarabı getirdim.

Manzarada yoğun bir gün; eski kırmızı bir pikabın arkasında balkabağı satan bir çiftçi var ve bir izci kız grubu elmalı turta ve cips satıyor. Sağımızdaki çardakta gitarlı birkaç adam tıngırıyor.

Bazı insanlar, bizim gibi, sadece takılıyor; diğerleri ise battaniyemizi serdiğimiz tepenin dibindeki banklardan birkaç dakikalığına manzarayı seyretmek için gelip gidiyor. Kazaklar, kabarık yelekler ve sıcacık atkılarından oluşan gerçek bir geçit töreni. Dökülen yapraklar turuncu ve sarı konfetiler gibi yere saçılıyor ama ağaçlar hala bazılarını bırakmaya isteksiz.

Yine de benim için tüm bunları sonbahar yapraklarından bile daha fazla renklendiren şey... Onun için deli oluyorum. Onu düşündükçe kalbim daha hızlı çarpıyor. Uyandığımda düşündüğüm ilk şey ve geceleri uykuya dalarken aklımdaki son şey o.

Aramızdaki şeyler kolay, eğlenceli ve sıradan. Bu yüzden ondan ne kadar hoşlandığımı saklamaya çalışmasam da, aynı zamanda en azından biraz soğukkanlı davranıyorum. Yani ağzımdan 'L' harfi falan çıkmıyor. 'L' kelimesinin tüm baskısı - ilk kim, ne zaman ve nasıl söyleyecek - bu soruların ağırlığından nefret ediyorum. Ama yanlış zamanda, yanlış şekilde ilk benim söylediğim bir geçmişim var, bu yüzden ağırlığı var.

Yine de aşık olduğum adamla güzel bir sonbahar öğleden sonrasının ihtişamını yaşarken bunu düşünmüyorum. Daha sonra pizza sipariş etmek ve film izlemek için Ben'in evine gideceğiz. Benim evimde birkaç kez takıldık ama onun evinde ilk kez olacağım.

"Ne güzel bir gün," diyorum yanımdaki delicesine yakışıklı adama.

"Mükemmel," diye cevap veriyor gülümseyerek, bu güzel günün bir parçası olduğumu düşündüren bir gülümsemeyle.

Bu şekilde yapmak. Yanaklarımla birlikte göğsüm de ısınıyor.

"Buraya çok sık geliyor gibisin," diyorum. Bazen buraya koştuğundan bahsetmişti.

"Çok sayıda iyi patika var," diyor bana, "ve bu manzarayı yenemezsiniz."

İkimiz de şehre bakıyoruz. Onun kesinlikle ufuk çizgisiyle ilgili bir şeyi var. İlk randevumuzda beni Riverside Drive'a götürdüğünden beri, şehri başka noktalardan da izledik.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, neredeyse kendini küçümseyen bir kahkaha atıyor. "Muhtemelen büyük şehre bakmadan duramayan bir taşralı gibi görünüyorum."

Başımı eğiyorum. "Geçmişinize rağmen size asla taşralı demezdim." Bir zamanlar öyle göründüyse bile, bunu kişiliğinden çoktan çıkarmış olmalı ve taşra aksanından eser yok. "Mezarlıkta tanıştığımız o ilk gün, senin benden çok daha kozmopolit olduğunu düşünmüştüm. Ya da çoğu insandan."

"Sanırım bu bir süre üzerinde çalıştığım bir şeydi. UC'deki derslerimde ve daha sonra işimde ciddiye alınmak için. Bazı insanlar bir kişinin zekasını ya da yetkinliğini gerçekten bu tür şeylere dayanarak değerlendiriyor. Yine de son zamanlarda bunu pek düşünmüyorum."

"Sanırım gerçekten o adam oldun," diyorum. "Ya da her zaman öyleydin ve bunu bilmiyordun."

Yine de manzaraya odaklanmış durumda. "Bu muhtemelen çok fazla insanın olmadığı taşrada büyümekten kaynaklanıyor, ancak şehrin sevdiğim yanlarından biri de... ona baktığımda orada yaşamış ya da çalışmış, tuğla oldukları dönemden bugüne kadar sokaklarda dolaşmış binlerce insanı düşünmeden edemiyorum."

Gülümsüyorum. "Burada büyümemiş olmanın size hepimizden daha farklı bir bakış açısı kazandırdığından şüpheleniyorum."

"Şehirler beni her zaman büyülemiştir; hatta çocukken çeşitli şehirlerde geçen TV programlarını çok severdim, çünkü yaşadığım yerden çok farklıydılar. Benim dünyam kıyaslandığında küçük geliyordu. Geldiğim yerdeki çoğu insan bir insanın neden şehre taşındığını, neden tepeleri ve temiz havayı terk ettiğini anlayamıyor. Ve bunu anlıyorum. Ama aynı zamanda şehrin enerjisi de içime işliyor."

"Her şeyi yeni gözlerle görmemi sağlıyorsun," diyorum ona, zihninin büyüüne kapılmış bir halde.

"Şehir sadece birkaç mil ötedeyken burada büyümek nasıl bir şeydi?" diye soruyor.

Kafamda evirip çevirerek dürüstçe cevap veriyorum. "Söylediğim için üzgünüm ama sanırım bu benim kanıksadığım bir şey. Beni yanlış anlamayın, bu manzarayı ben de seviyorum. Ve şehrin sunduğu her şeyden yararlanmayı seviyorum - sanat, festivaller, restoranlar - ama her zaman... oradaydı. Tabiri caizse arka bahçemde. Güzel, sakın mahallemden sadece bir sıçrama, atlama ve zıplama uzaklığında. Her zaman her iki dünyanın da en iyisi gibi göründü. Kulağa çılgınca gelebilir ama gerçekten Lakeside Park'tan başka yaşamak isteyeceğim bir yer düşünemiyorum."

"Şey, deli değil," diyor ve gülümseyerek beni temize çıkarıyor, "ama bu büyük bir ifade."

"Sanırım bu beni şanslı kılıyor. Ailemin evi benim için mükemmel; dolambaçlı bir sokakta, kocaman bir arka bahçesi ve göleti var. Yaz geceleri pencereleri açıp cırcır böceklerinin sesini duyabiliyorsun. Bu," diye durup kendimi kontrol ediyorum, "muhtemelen senin için bir şey ifade etmiyor. Senin geldiğin yerde, sanırım herkes pencereleri açıp cırcır böceklerini duyabilir. Ama ailemin evi şehre bu kadar yakınken, bu bir tür katma değer." Kısa bir kahkahayla bitiriyorum.

"Sanırım hepimiz bazı şeyleri hafife alabiliyoruz. Ve çimler gerçekten de diğer tarafta daha yeşil. Yine de harika bir yere benziyor."

"Öyle," diyorum, onu ikna etmek için neden bu kadar hevesli olduğumdan emin değilim ama sanırım o ev, o mahalle benim bir parçam. "Bir ara sana büyüdüğüm yeri göstermeyi çok isterim. Nan Teyze'yle tekrar tanışabilirsin - sık sık ailemin yanına gelir. Ve Puff'la." Ona Puff hakkında her şeyi anlattım elbette. Ve bir sonraki kısım planlanmıştı, ama şu an için değil - ve yine de işte burada, ağzımdan dökülüyor. "Annemle babamın Şükran Günü'ne gelmek ister misin?"

Tereddüt ediyor.

Ve kalbim bir taş gibi düştü, sadece bu yüzden. Daha önce yaptığımız hiçbir planda tereddüt etmemişti.

Sonunda, "Sana haber verebilir miyim?" dedi.

"Elbette," diyorum çabucak. İçim içimi yese de.

Ayrıca ailesi olmayan bu adamın daha iyi ne yapabileceğini merak ediyorum. Ona gidebileceği bir yer verdiğimi sanıyordum. Bir parçası olacağı bir aile deneyimi. Aksi takdirde yalnız geçirebileceği bir tatile dahil olduğunu hissetmesinin bir yolu. Gözlerimi onunkilerden ayırdım, aniden harika manzara için daha çok şükrettim-

bakılacak başka bir şey.

"Davetiniz için teşekkür ederim," diyor.

İşler artık garipleşti. Gömleğimde çimen lekesi ve saçımda dallar da olabilirdi.

"Sadece büyük aile olaylarına alışık değilim," diye devam ediyor.

"Elbette," diye yanıtlıyorum. "Büyütülecek bir şey değil." Ama önemli bir şey, kucaklaşıyoruz. Çünkü şimdiye kadar aramızda geçen her şey gibi bunun da kolay olacağına güvenerek kendimi ortaya koydum.

Belki de daha sempatik olmalıyım - belki de Şükran Günü onun için kayıp duygularını canlandırıyor. Ama eğer öyleyse, bilmek istiyorum ve bunu düzeltmek, değiştirmek istiyorum. Bir ailenin parçası olmak *istemiyor* mu? Belki de bunu düşünmek için çok erken, hatta onu Şükran Günü'ne davet etmek için bile çok erken ama birbirimizi sürekli görüyoruz, onun ailesi yok ve birbirimiz için oldukça deli oluyoruz, bu yüzden kalbimin sesini dinledim, mutlu bir şekilde kabul etmekten başka bir şey yapacağını asla hayal etmedim.

Konuşma devam ediyor. Birdenbire devam *etmesi* için çok çalışıyor. Çünkü artık utandığımı biliyor ve bunu onarmaya çalışıyor. Ama işe yaramıyor; beynim dönüyor. Ve bir duvar ördüm, bu kadar çabuk. Birdenbire mesafeliyim, kısa cevaplar veriyorum ve sanki evrenin sırlarını saklıymış gibi o ufuk çizgisine bakıyorum.

Belki de aşırı tepki veriyorum. Ama daha önce de bu yollardan geçtim ve nasıl olduğunu biliyorum. Küçük bir tereddütle başlar, ama sonra büyür ve kovalamacaya dönüşür, söylediğim ya da yaptığım bir şeyin sihirli bir şekilde bu adamı istediğimi istediğine ikna *edeceğini* düşünmeme dönüşür - oysa o açıkça istemez. Sesinde duydum - dürüst, çelişkili bir "sana geri dönebilir miyim?" değildi. Bu bir frene basmaydı. "Whoa, Nelly. "Bu iş çok hızlı ilerliyor. İkimiz için de oldukça hızlı ilerlediğini *düşünüyordum*. Ama aniden aynı hızda gitmiyorsak, bu kötüye işarettir.

"Bana kızgın mısın?"

Ona doğru bir bakış fırlattım. "Ne? Hayır, saçmalama." Önümüzde uzanan şehre bakıyorum, şimdi bir şekilde şehrin içinde kaybolabilmeyi diliyorum.

"Haley? Haley Munson, sen misin?"

Başımı kaldırdığımda bir kadının bana baktığını görüyorum ve kim olduğunu anlamaya çalışırken avucunu göğsüne götürüp bana "Ben Kirby'nin annesi Sherry'yim" diye hatırlatıyor.

Kirby'nin annesi. Kalbimi kıran ve kendimi bir hiç gibi hissetmeme neden olan Kirby. Nasıl bir cehennemin içine düştüm ben? "Merhaba," diye mırıldandım. "Um, o nasıl?" Onun hakkında soru sormak *istemiyorum* ama

Şu anda ne kadar gergin olsam da, içimdeki Orta Batılı insanları memnun eden kişi yine de bunu yapıyor.

"New York'ta işler zor. Çok pahalı," diyor. "Ama barlarda ve kafelerde birkaç iş buldu ve mutlu görünüyor."

"Bu harika," diyorum. Her ne kadar ona hâlâ kızgın olsam ve bunu içtenlikle söylediğimden emin olmasam da.

"Ona selamını söylerim."

Ben yapmadım ve senin de yapmamamı diliyorum. Ama bunu içimde tutuyorum ve "Tamam." diyorum.

"Seni görmek güzeldi."

"Sen de," diye yalan söyledim. Aslında son derece garipti, muhtemelen bu yüzden kısa kesti. Tüm bu senaryoda bulabildiğim tek iyi şey, en azından beni seksi bir erkekle görmüş olması, ki bundan asi oğluna bahsedebilir.

Kirby'nin annesi uzaklaşırken, "Eski erkek arkadaşımın annesi" diyorum ve gözlerimi deviriyorum.

"Kötü bir ayrılık mı?" Ben soruyor.

"Öyle de denebilir," diye cevap veriyorum ve konuyu kapatıyorum.

Ama sonra bunu böyle bırakmamaya karar verdim. Ne olursa olsun, artık hiçbir şeyi soğukkanlı oynamamaya karar verdim. Çünkü ben bir paylaşımcıyım -belki herkes değil ama ben öyleyim. Ve eğer Ben Şükran Günü'ne gelmek istemezse, belki de sonunda birbirimize uygun olmayacağız. Belki de sonunda beni ben olduğum için sevmeyecek ve ben sadece birlikte kendim olabileceğim birini istiyorum.

Ve ben de kendim oldum. "Ciddi olduğumuzu sanıyordum ama New York'a taşınmak ve müzik alanında kariyer yapmak için beni terk etti. Yıkılmıştım. Ve bunu kötü biten başka bir zehirli ilişkiyle takip ettim."

"Ne kadar zaman önce?" Yüz ifadesini okuyamıyorum ya da tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü bilemiyorum çünkü ona bakmıyorum.

"Sonuncusu seninle tanışmadan birkaç ay önce bitti. Yani Nan Teyze beni mezarlıkta sana doğru tepeden tırmanmaya gönderdiğinde romantizm peşinde *değildim*. Ara vermiştim. Uzun bir ara olmasını planlamıştım."

"Sanırım bu beni şanslı yapıyor," diyor. "Bana zaman ayırdığın için bile."

"Sanırım öyle," diyorum, bir süredir ilk kez bakışlarıyla buluşuyorum. O anda ona sessizce söylediğim şey: *Bir şeylerden korkan tek kişi sen değilsin*. Çünkü onun korktuğunu biliyorum. Bir aileye bağlanmaktan korkuyor.

Onsuz olmaya alıştı. Ben de beni eski, yıpranmış bir çift spor ayakkabı gibi fırlatıp atacak başka bir adama bağlanmaktan korkuyorum. Sonra omzumun üzerinden tepeye, tuvaletlere doğru işaret ediyorum. "Bir dakika içinde döneceğim."

Bu noktada ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Ona söylediğim şeyi neden söylediğime dair hiçbir fikrim yok. Bunun bana ya da ona ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok. Şükran Günü konusundaki suskunluğuna aşırı tepki verip vermediğime dair hiçbir fikrim yok. Son iki aydır -muhtemelen safça- düşündüğüm gibi biri olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ne de olsa bu konuda pek iyi bir geçmişim yok. Görmek istediğimi görmekle tanınırım.

Ben de tuvalete gidip Hannah'ya mesaj attım. Birkaç dakika içinde bana mesaj atmasını istedim. Ben'e acil bir durumu olduğunu ve bu gece çocuklara bakmamı istediğini söyleyeceğimi söyledim. Çünkü artık onun evine gitmek istediğimi sanmıyorum. Bu randevuyu kısa kesmek, yarattığım garipliği sona erdirmek ve bunu iyice düşünmek istiyorum.

Onun cevabı: *Ne???? Neden? Sorun nedir?*

Bugün bir ilişkide kırmızı bayrak gördüm, diye cevap veriyorum.

Ve bir bayrak yüzünden randevuyu bitiriyorsun? diye soruyor.

Ona hatırlatırım: *Genelde bayrakları görmezden gelirim ve bu benim için iyi olmaz. Burada akıllı olmaya çalışıyorum. Değişiklik olsun diye kendimi korumaya çalışıyorum.*

Diyor ki: *Bundan nefret ediyorum. Onun özel olacağını düşünmüştüm.*

Ben de öyle. Belki de aşırı tepki veriyorum. Ama bütün geceyi onunla birlikteyken düşünerek geçirmek istemiyorum. Yalnız kalıp yeniden değerlendirmek için biraz zamana ihtiyacım var.

Bunu kabul ediyor. *Tamam. Birazdan mesaj atarım.*

Banyodan çıktığımda gün daha az güzel ve kış geliyormuş gibi hissediyorum. Ben'e sessizce yorganımızın üzerinde yeniden katılıyorum. Söyleyecek bir şeyim yok.

"Dinle," diyor bana usulca, sesinin tonu bakışlarımı onunkine çekiyor. "Beni Şükran Günü'ne davet ettiğinde garip davrandığım için özür dilerim. Gelmeyi çok isterdim. Ailenle tanışmayı çok isterim."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve bu geri dönüş beni tamamen şaşırtıyor. "Yapar mıydın? Gerçekten mi?" Sonra yere baktım. "Çünkü istemediğin bir şeyi yapmanı istemiyorum-"

Beni susturmak için koluma dokunuyor. "İstiyorum. Söz veriyorum." Sonra başını sallıyor. "Sanırım bu fikre alışmak için bir dakikaya ihtiyacım var. Büyük aile Şükran Günleri'nde pek bulunmadım. Çocukken bile,

sadece

Annem, babam ve büyükannem, hepsi bu. Büyükbabam öldüğünden beri bunu tamamen görmezden geliyorum. Bugün benim için garip bir gün."

Tamam, şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyorum. "Özür dilerim," diyorum. "Bunu daha fazla düşünmeliydim."

Ama yine başını sallıyor. "Sana söylemediğim sürece beynimde olup biten her şeyi bilmeni bekleyemem."

"Bana bir şeyler anlatabilirsin, biliyorsun. Eğer istersen." Başını sallıyor. "Bu konuda daha iyi olacağım."

Tam o sırada telefonum çaldı ve ona baktım. Hannah. Mesajı okumadım bile, sadece cevap yazdım: *Kriz önlendi. Drama için üzgünüm.*

Ve bu kadar hızlı, gerçekten öyle.

Ailesini geri getiremem ama izin verirse bir yere ait olduğunu hissetmesini sağlayabilirim. Bence o benim yanıma ait. Şehir, banliyö, taşra, kimin umurunda? Ben'in bana evim gibi geldiğini düşünmeye başladım.

Düğün Kutusuna Geri Dön

Ben

I Haley'nin eline dokunup ona ilişkimizin başlarında bana söylediği bir şeyi hatırlatacağım. "Ev, birlikte olduğumuz her yerdir."

Gülümsüyor. "Ben de tam bunu düşünüyordum. Ben de düşünüyordum.

seni Şükran Günü'ne davet ettiğim gün hakkında."

"Ve az kalsın mahvediyordum." Sonra imalı kaşlarımı kaldırıyorum. "Ama o gün başka ne olduğunu hatırlıyor musun? Aslında o gece."

"Nasıl unutabilirim ki?"

İlk kez geceyi birlikte geçirmiştik. Hatırladıkça eğilip onu öpüyorum ve sonra şöyle diyorum: "Kutuyu açmadan önce bir şey yapalım. Blissful Lane'in var olup olmadığını öğrenelim."

Bunu daha önce yapmalıydık, kulağa çok uydurma geliyordu. Özellikle de emlakçımız da bunu hiç duymamışken. Ama telefonumu çıkardım ve Google'da arattım.

Sonra ekranımda belirince şaşkınlıktan gözümü kırpmıyorum.

"Öyle bir şey var." Haley'nin çenesinin düştüğünü görmek için tam zamanında bakıyorum. "Nerede?"

Ona "Devou Park'ın yakınında" dediğimde daha da şaşırdım.

"Hadi gidelim," diyor. "Tüm ev sorunlarımızı çözeceğinden şüpheliyim ama gidip bu gizemli Blissful Lane'in neyle ilgili olduğunu görelim."

Dairedeki kedi ve köpeği kapatıp arabaya atlıyoruz. Arabayı ben kullanıyorum, bölgeye ulaştığımızda Haley telefonuyla yönümüzü buluyor. Parkın yakınında milyon doların üzerinde evler var ve bu fiyat etiketinin çoğu konumla ilgili. Önünden geçtiğimiz evlere paramız yetmiyor ama ikimiz de bunu söylemeye zahmet etmiyoruz. Blissful Lane var olabilir ama bu mümkün değil. Zaten bu mahalledeki evler nadiren satışa çıkıyor.

"Bin metre sonra sola dönün diyor," diyor bana, "ama buradan başka bir sokak olduğunu sanmıyorum."

"Evet, tam burada bitiyor." Sokağın tam bittiği yerde bir ev var ve çıkmaz sokak.

Ama sonra o evin solunda, çoğunlukla ağaçların gölgesiyle gizlenmiş dar bir taş döşeli yol fark ediyorum. "*Bu* olamaz, değil mi?" diye soruyorum. "Özel bir araba yoluna benziyor."

"Kesinlikle hayır," diye yanıtlıyor, sonra tekrar telefonuna bakıyor. "Ama haritada öyle görünüyor. Daha yakına sür."

Öyle yapıyorum ve ancak arabanın burnu neredeyse ağaçların altına girdiğinde ikimiz de küçük ahşap bir sokak tabelası görüyoruz, çoğunlukla yeşilliklerle kaplı, ancak "BLISS" kelimesi görülebiliyor.

"Bu nasıl bir sokak olabilir?" diye sordum. "Bazen buradan geçiyorum ama hiç görmedim."

"*Hayatım boyunca* burada yaşadım ve burayı hiç görmedim," diyor Haley. Sonra birbirimize bakıyoruz - yavaşça Blissful Lane'e doğru ilerlemeden önce.

Birkaç araba boyu ilerledikten sonra cadde biraz genişliyor ama yine de ağaçların arasından geçen dar bir yol, bana büyük bir şehre yakın bir yerden çok Kentucky kırsalındaki geçmişimi hatırlatıyor. Sağa doğru keskin bir kavis çizince, yamaca oyulmuş küçük platolar üzerinde, ama yine de ağaçlarla çevrili birkaç ev ortaya çıkıyor. Biri parkın çevresinde popüler olan eski ama görkemli görünümlü bir Tudor, diğeri ise modern bir çiftlik evi olan evlerin arkasındaki şehir manzarasını izlerken ikimiz de biraz ohlayıp ah çekiyoruz.

Ondan sonra, daha ağaçlı bir yol - ta ki araba bir açıklığa çıkana ve ikimiz de en şaşırtıcı manzarayı görene kadar. "Bu bir satılık tabelası mı?" Haley ön camdan gözlerini kısarak soruyor. "Bu satılık tabelası olamaz."

"Hayır," diyorum, "olamaz. Ama bence öyle."

İşte o zaman dantelli zencefilli süslemeli güzel beyaz bir eve rastlıyoruz. Dik bir yamacın içine sıkışmış olsa da yine de aynı muhteşem şehir manzarasına sahip geniş bir arka bahçesi var. Bir yazlık havası taşıyor ama küçük değil - bir bakışta bir buçuk katlı, tam bir bodrum olduğundan şüpheleniyorum.

Arabayı durdurduğumda ikimiz de sessizliğe gömüldük. Bu nasıl burada olabilir? Kimsenin varlığından haberdar olmadığı bu mükemmel yerde, bu mükemmel görünümlü satılık ev? Nan Teyze dışında. Kalbim çarpıyor ve eminim Haley'ninki de çarpıyordur, ama kendimizi çok fazla kaptırmadan önce, bariz olanı belirtme ihtiyacı hissediyorum. "Bunu asla karşılayamayız." Bu bölgede bu manzaraya sahip evler bizim fiyat aralığımızın çok dışında, ortalama olanlar bile. Baktığımız apartman daireleri daha uzakta ve bütçemizin en üstünde.

"Haklısın," diyor, sesi biraz yenilmiş gibi çıkıyor.

İkimiz de yorgun bir şekilde iç çektik. Neredeyse geldiğimiz için üzüleceğim. Küçük bir macera gibi geldi, kutunun açılmasını geciktirmek için umutsuz bir sihir arayışı. Bir yanım sokağın özel mülk olduğunu ya da yaşanmaz olduğunu öğreneceğimizi düşünüyordu. Bulduğumuzda bile,

hayallerimi tam olarak gerekleştirmedim.

ya da Haley'in hayalindeki ev ya da her ikisinin de satılık olması ama kesinlikle bizim ulaşamayacağımız bir yerde olması.

Tabelaya iliştirilmiş küçük metal kutuyu göstererek, "Burada bir satış sayfası var," diyor. Bu da bana garip geliyor aslında - burası kaç tane rastgele arabalı ziyaretçi çekecek ki? Şehrin içinde ama aynı zamanda ıssız bir yerde.

Haley arabadan iniyor ve bir broşür alarak oraya doğru yürüyor. Sürücü koltuğundaki yerimden bile gözlerinin kocaman açıldığını görüyorum. Koşarak kapıma geliyor ve ben camı indirirken elindeki kâğıdı bana doğru itiyor. "Şuna bak!"

Ondan aldığım bilgiye göre, ev neredeyse bizim fiyat aralığımızda, sadece biraz ötesinde. Ki bu imkansız görünüyor. Ama en üstte kalın harflerle şöyle yazıyor:

Hızlı satış için fiyatlandırıldı! Motive satıcı!

Bu beni arabadan dışarı itiyor - bu yere daha iyi bakmam gerekiyor.

"Jacqueline'i aramalıyız," diyor Haley.

İşte o anda telefonum çaldı ve yere baktım. "Bu o şimdi." "Komik zamanlama, biz de tam seni aramak üzereydik" diyerek cevap verdim. "Gerçekten mi? Size yepyeni bir ilan hakkında bilgi vermek için arıyorum. Sizin

gizemli Blissful Lane!"

"Şu anda önünde duruyoruz," diye bilgi verdim. "Oh.

Vay canına. Boş görünüyor mu?"

Etrafa baktım. Araba yok. Ön verandada bitki ya da sandalye yok. "Sanırım öyle."

"Bir saniye bekle" dedi. Bir dakika sonra geri dönüp bana şu an için bir gösterim ayarlayabildiğini söyledi. "On beş dakika içinde orada olacağım. Ama önce satış temsilcisine mesaj atıp ciddi olarak ilgilendiğimi bildireceğim. Kimsenin bu işe burnunu sokmasını istemiyorum. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapatırken Haley'e gülümseyerek "Yolda," diyorum.

"İşte bu," diye ilan ediyor. "Ben zaten biliyorum. Tenim karıncalanıyor. Burası bizim yeni evimiz."

Mantıklı yanımla tartışmak istiyor. İçeride henüz göremediğimiz sorunlar olabileceği konusunda onu uyarmak istiyorum. Belki de içeriden nefret edeceğiz. Milyonlarca şey yanlış olabilir.

Ama içten içe bunun doğru olmadığını biliyorum. Derinlerde bir yerde, Nan Teyze'nin hediyesini bugün açmayacağımızı biliyorum.

Haley evin etrafında benim yetişebileceğimden daha hızlı dönmeye başladığında bunu daha da iyi anlıyorum: "Ben, aman Tanrım. Gel bak. Gel

bak!"

Arka tarafa ulaştığımda, ufuk çizgisi manzarasının mükemmelliği karşısında büyüleniyorum. Ama Haley başka bir şeye odaklanmıştı. Bir çiçek tarhına. "Papatyalar!" diyor. "Papatyalar var!"

Haley ve Ben'in Üç Yıllık Yıldönümü

Haley

A Büyükanнем her zaman korkunun kararlarınızı yönlendirmesine asla izin vermemeniz gerektiğini söyler. Ama **dürüst** olacağım, şu anda biraz korkuyorum. Yani, bu dünyanın sonu olmaz. Sadece planladığımız gibi değil. Ve hiçbir şey

Büyük işler söz konusu olduğunda plan takip etme ustası olduğum iddia edilebilir, belki de öyleyimdir. Bir planı takip etme becerisi olmadan bir iş yürütemezsiniz. Bazı konularda çok spontane davranırım ama bazı konularda plana bağlı kalmaya önem veririm. Ve genellikle bu planları *yapan* bir kocaya sahip olmaya değer veriyorum. Evliliğimizde sevdiğim bir diğer şey de bu -Ben plan yapan kişi olmaktan hoşlanıyorum, ben de bu şekilde plan dışı kalmaktan hoşlanıyorum.

Blissful Lane'deki evimizde bir yemek düzenlerken aklımda olan şey bu. Ben ve babam uzaktan Terrence ve Olivia ile mısır deliği oynuyorlar. Sienna ve ben meyve salatası hazırlarken Hannah, Dan ve Nan Teyze ızgaranın başında. Meyveleri koymak için yarım karpuzun içini kase olarak oydum ve bu konuda kendimi Martha Stewart gibi hissediyorum. Annem Cora ve Cole ile baloncuklar üflüyor ve Sienna kendiliğinden fotoğraf makinesini alıp onların fotoğraflarını çekmek için duruyor çünkü Cincinnati şehir merkezi mükemmel bir fon oluşturuyor. "İşte," diyor, meyve doğrama bıçağını geri almak için piknik masasına dönerken. "Bunlardan birini çerçeveletip ailen için harika bir Noel hediyesi yapabilirsin."

"Seni neden sevdiğimi anlıyor musun?" Ona bunu söylüyorum. Onun günlük yaşamı bir sanat eseri olarak yakalama yeteneği bana sevdiğim biri için mükemmel bir hediye sağladı ve kendi evimiz Sienna'nın çektiği fotoğraflarla dolup taşıyor.

Ev harika oldu. Bu yemek partisi, geçtiğimiz yıl bize verdikleri tüm taşınma, boyama ve diğer yardımlar için arkadaşlarımıza ve ailemize resmi olmayan bir teşekkür niteliğinde. Daha sonra Terrence ve Ben'in geçen sonbaharda inşa ettikleri ateş çukurunun üzerinde marshmallow kızartıp s'mores yapacağız.

"Hayır, hayır," diyorum yemek için yalvaran Daphne'ye. "Zaten meyve sevmiyorsun ve kâsende kendi lezzetli yemeğin var. Bunu görmezden gelmen benim suçum değil." Daphne bizimle yaşamaya başladıktan iki yıl sonra hala eğitimde, ama kurtarılmış bir köpekle hayat böyle. Genel olarak, o hala harika bir evcil hayvan ve oynamak için bir bahçeye sahip olmayı seviyor.

Puff'ın aksine, Emma dışarı çıkmıyor -kesinlikle bir ev kedisi- ama onu bir pencere pervazına kıvrılmış, insanların seyrederken gün sonu güneşini içine çekerken görüyorum.

Hayat güzel. Hatta mükemmele yakın. Şu anda biraz endişelendiğim sinir bozucu şey dışında.

Büyük karpuz meyve kâsesini yemek masasına taşıyorum ve fırında fasulye, patates salatası, haşlanmış yumurta ve daha fazlasından oluşan bir seriye ekliyorum. Mısır deliği oyunu sona ermiş gibi görünüyor çünkü Ben verandada bana doğru geliyor. "Kim kazandı?" diye sordum.

"Olivia ve baban kıcıma tekneyi bastı," diyor gülerek. "Akşam yemeğinden önce yıkanmaya gidiyorum."

Başımı sallıyorum, hala yiyecekleri düzenliyorum, mutluyum ama aynı zamanda biraz dikkatim dağılmış durumda.

Ben arka kapıya doğru ilerlemek yerine omzuma dokunuyor. "Hey, bir sorun mu var?"

Nasıl bildiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama sanırım beni herkesten daha iyi tanıyor. Ve belki de normalden biraz daha sessizim, olaya katılmaktan çok izliyorum. "Pek sayılmaz," diyorum yine de.

Tabii ki şüpheli görünüyor. "Biraz garip görünüyorsun, pek kendinde değilsin."

Madem bu konuda süper anlayışlı davranacak, ben de ona söyleyeyim bari. "Biraz geç kaldım, hepsi bu."

"Neye geç kaldın?" diye soruyor. Tam bir erkek cevabı. Anlayışlı olabilir ama yine de bir erkek.

Fısıldıyorum, "Adet dönemim." Sonra daha normal bir ses tonuyla devam ediyorum. "Ama eminim bir sorun yoktur. Genelde saat gibi çalışırım. Yine de iyi olduğuna eminim ve her an başlayabilirim."

Yüzündeki ifadeyi tam olarak çözemiyorum. Düşünüyor, tartıyor. Sonra kolumu sıkıyor ve yumuşak bir sesle, "Hey, her halükarda her şey yoluna girecek. Tamam mı?"

Tabii ki bunu söyleyecek, çünkü her iki durumda da sorun *olmamalı*. "Biliyorum," diyorum ona. "Ama ben beş yıllık planımızı seviyorum."

"Benim de var. Yine de endişelenme."

Beş yıllık plan, evi satın alana kadar çok daha gevşek, adı konmamış bir şeydi. Evi çok seviyoruz ve böyle bir evi kesinlikle kaçıramazdık -Ama bütçemizi biraz aşıyordu, bu yüzden Ben "beş yıllık plan" önerdi, yani beşinci yıldönümümüzde bebek sahibi olmayı denemeye başlayacağız. Buraya evlendikten sadece iki yıl sonra taşındık - ki bu bir yıl önceydi

Şimdiden. Yani bebek zamanından önce iki tane daha var. Ve bu, birçok nedenden ötürü sadık kalmak istediğim bir plan.

"Izgaradan yeni çıkmış hamburgerler," diyor Dan, elinde bir tabakla yaklaşırken.

"Sosisli sandviçler de geliyor," diye anons ediyor Hannah, ızgaradan aldığı sosisli sandviçleri bir tabağa yerleştirdiği yerden.

Ben konuşmayı bana hızlıca göz kırparak bitiriyor ve içeri giriyor. Ona bilgi verdiğim için kendimi daha iyi hissediyorum. Ve şimdi günün geri kalanını endişelenmeden geçirmeye karar verdim. Gerekirse yarın endişelenebilirim.

Ben

Haley'nin "geç kalması" günün geri kalanında aklımdan çıkmıyor; birdenbire beynimde başka hiçbir şeye yer kalmıyor. Herkes oturmuş Nan Teyze'nin haşlanmış yumurtalarının ne kadar lezzetli olduğundan, yemekten sonra Olivia ve Haley'nin babasıyla kimin mısır deliğinde kapışacağından ya da manzaranın ne kadar muhteşem olduğundan bahsediyor -Ama ben hâlâ hamile olmasının mümkün olup olmadığını düşünmekle meşgulüm.

İkinci kattaki iki odayı çocuk odası yapmayı tartışmıştık, ama şimdi daha acil bir şekilde düşünüyorum - ofisimi çocuk odası olarak daha mantıklı, ofis yapmayı yeni bitirmiş olsak bile, çünkü bizim odamıza daha yakın. Ve bir ateş çukuru yürümeye başlayan bir çocuk için tehlikeli mi? Köpek bebekle nasıl olacak? Daphne çok naziktir ama bebek denkleme yepyeni bir unsur ekliyor.

O akşam hava karardıktan sonra oturma odasında oturmuş televizyon izliyorum ama aslında taş şömineyi inceliyorum. Şömineyi çok seviyoruz, ama şimdi bebekler için güvenli hale getirmeyi düşünüyorum ve bir bebeğe ateşin yaktığını nasıl öğreteceğimi merak ediyorum - ama aynı zamanda şöminenin Noel çorapları için mükemmel bir yer olduğunu ve buranın bir çocuğun büyümesi için ne kadar harika bir ev olacağını fark ediyorum.

Tam o sırada Haley odaya giriyor, ıslıl ıslıl. "İyi haberlerim var! Haklıymışım, yanlış alarmmış. Rastgele bir gecikme sanırım."

"Oh. Vay canına. Tamam," diyorum. Bu beni neden şaşırttı bilmiyorum ama şaşırttı. "Yani *bu* büyük bir rahatlama," diyor.

Ve ağzımdan şu sözlerin çıktığını duyuyorum. "Öyle mi?"

Benim koltuğumun yanındaki kanepeye çöküyor. "Tabii ki.

Buna hazır değiliz. Henüz değil."

"Biliyorum," diyorum başımı sallayarak, ama içimden düşünüyorum: Biliyor muyum? Hazır değil miyiz?

"Neden garip görünüyorsun?"

Göz kırpıyorum, iç çekiyorum, bunu anlamaya çalışıyorum. Gerçek şu ki, hâlâ darbeyi sindirmeye çalışıyorum. Hamile olmadığını. Ve bu bir darbe. Gerçek bir darbe. "Sanırım hayal kırıklığına uğradım."

Daha dik oturuyor. "Ne?"

"Hamile olabileceğini söylediğinde bunun doğru olmasını dilediğimi fark ettim."

Tepkimden etkilenererek uzun bir nefes *verdi*. Ki bunu anlıyorum. Yine de aynı anda kendimi şöyle bir öneride bulunurken buluyorum: "Biliyor musun, doğum kontrolünü bırakıp doğanın akışına bırakabiliriz. Bakalım ne olacak."

Biraz çöküyor, yüz ifadesini büyük bir endişe kaplıyor. "Peki ya planımız? Bu iyi bir plan. Bir sebepten ötürü tasarladığımız bir plan. Aslında pek çok nedeni var."

"Biliyorum, ama..."

Devam ettiği için bu düşünceye bir son vermem gerekmiyor. "Peki sen *kimsin*? Haberiniz olsun, burada fevri ve spontane olan benim. Sen dikkatli planlayıcısın. Beni dengeleyecek dikkatli bir planlamacının olması *hoşuma gidiyor*."

Bu doğru. Bu tam bir rol değişimi. Altı ay önce bana böyle bir senaryonun nasıl gelişeceğini sorsaydınız, birdenbire bebek isteyen *o olacağını* ve benim de planımı uygulayacağımı düşünürdüm. "Bak," dedim, "ben de senin kadar şaşırdım. Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. Birdenbire olabilecek bir şey haline gelene kadar. Ve bunun olması *hoşuma gitti*. Yani... belki de plana sadık kalmak zorunda değiliz."

"Para biriktirdiğimizi sanıyordum," diye savunuyor. "Evi tam istediğimiz gibi onarıyor ve sonra da biriktiriyorduk. Bebek doğduktan sonra birkaç yıl daha az çalışmak istersem diye. Tüm parçaları yerli yerine oturttuğumuzdan emin olduğumuzu sanıyordum."

Hepsi doğru. "Ama her şey yoluna girecek," diye onu temin ediyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü işler hep böyle yürür." Derin bir cevap değil ama bence geçerli bir cevap.

"Bu *benim* çılgın mantığıma benziyor ve bundan hiç hoşlanmıyorum."

Bu beni güldürüyor ama sonra daha ciddi oluyorum. "Haley, senden bir bebeğim olsun istiyorum. Bu seni mutlu etmez mi? Yani, bir zamanlar..."

"Evet, bu tür büyük bir hayat bağlılığı konusunda endişelendiğiniz bir zaman. Bu yüzden elbette beni mutlu ediyor. Sadece planımız konusunda çok rahat olduğumu söylüyorum. Bu da bebek zamanının iki yıl uzakta olduğu anlamına geliyor."

Cevabımı dikkatle seçerek dudaklarımı düzleştiriyorum. Sonunda vardığım nokta şu oluyor: "Bu birdenbire beklemek için uzun bir süre gibi geldi."

Ama o etkilenmedi. "Ben yirmi sekiz yaşımdayım. Sen otuz bir yaşındasın. Çok fazla zamanımız var. Fark etmediysen söyleyeyim, bir anda uçup gidiyor. İki yıl göz açıp kapayıncaya kadar geçecek."

"Bunların hepsini biliyorum," diyorum ona. "Sanırım birdenbire... hazır oldum."

Gözlerini kırptırıyor, belli ki benim ısrarcılığım karşısında şaşırılmış, sonra hafifçe sıkılmış dişlerinin arasından konuşuyor. "Ama. Plan. Plan."

"Seni ters köşeye yatırdığımı biliyorum. Ve bunun adil olmadığını da biliyorum. Ama tekrar söylüyorum, sadece doğum kontrolü olmadan ne olacağını görebileceğimizi söylüyorum. Hepsi bu."

"Anlaştığımız şey bu değildi," diye hatırlatıyor bana, aniden küstahlaşarak.

"Sizden sadece düşünmenizi istiyorum. Buna açık olun."

Tepkisi ayağa kalkmak ve odadan çıkmak oluyor. Çıkarken omzunun üzerinden "Ben duş alacağım," diyor. Kulağa pek de açık gelmiyor.

Ve orada öylece oturdum, ne kadar ezildiğime şaşırdım. O haklı, ben kimim? Şu anda ben de kendimi tanıyamıyorum.

Haley

Nan Teyze'yle birlikte mezarlıktayız, Philip Amca'nın mezarını 4 Temmuz için süslüyoruz. Kırmızı folyoya sarılmış saksılara kırmızı gardenyalar yerleştirdik ve toprağa yıldızlarla süslü fırıldaklar yerleştirdik. Ben yukarıdaki ağaç dallarına grogren kurdeleler bağlarken, Nan Teyze kırmızı folyoya delikler açıyor ve hem yeraltı suyunu emmelerine yardımcı olmak hem de devrilmelerini önlemek için hazırladığımız çukurlarda onları yarıya kadar toprağa indiriyor.

"Philip Amcanız 4 Temmuz'u çok severdi," diyor.

"Gerçekten mi?" Mezar taşının önünde diz çöktüğü yere bakıyorum. "Bunu hiç bilmiyordum."

"Siz kızları her havai fişek gösterisine nasıl götürdüğümüzü hatırlamıyor musunuz? Sana ve Hannah'ya her zaman bunun gibi fırıldaklar getirdiğini?"

"Hatırlıyorum," diyorum geçmişi düşünerek. "Sadece bunun tatil sevgisinden çok eğlenmek için bir yol olduğunu fark etmemiştim."

"Çok vatansever bir adamdı ve bana her zaman Amerikalı olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzu hatırlatırdı." Sonra başını eğiyor, zamanda geriye gitmiş gibi görünüyor. Sonra omuzlarını silkmesiyle birlikte hafif bir gülümseme kaplıyor yüzünü. "Ben havai fişekleri kabul edebilirim de etmeyebilirim de - güzeller, sanırım, ama her zaman çok gürültülü ve bir kez bir gösteri gördüğünüzde, hepsini görmüşsünüz gibi hissediyorum."

Benim için başka bir keşif. "Senin de en az onun kadar sevdiğini sanıyordum."

"Kocam ve yeğenlerimle birlikte bir etkinlik yapmak hoşuma gitti. Ve bazen evlilikte biraz rol yaparsınız, olayları karşınızdakinin açısından görmeye çalışırsınız ve ya onun gibi görürsünüz ya da görmezsiniz ama görüyormuş gibi davranırsınız. Şimdi, beni yanlış anlamayın," diye devam ediyor, bir fırıldağı işaret olarak kullanarak, "Kendinizi asla feda etmeyin demiyorum - sadece her bir kişinin görüşlerinin geçerli olduğu bir ortaklık içinde olduğunuzu hatırlayın ve yapabildiğiniz zaman iyi bir ortak olun diyorum."

"Ben bebek sahibi olmak istiyor," diye ağzımdan kaçırdım. "Hemen şimdi."

Nan Teyze çenesini geri çekti, açıklamam karşısında şaşkına dönmüştü. "Plan bu değil."

"Teşekkür ederim," diyorum ona ısrarla. "Ben de ona sürekli bunu hatırlatıyorum."

"Buna ne sebep oldu?"

"Geç kaldım. Sadece birkaç gün, ama beni meraklandırmaya yetti. Görünüşe göre bu onun bebek istemesi için yeterliydi, planın canı cehenneme."

Bunu kafasında evirip çevirdiğini görebiliyorum. "Planından sapmak Ben'in yapacağı bir şey değil."

"Tekrar teşekkür ederim," diyorum. "Şaşkınlık içindeyim. Ama benden beklememeyi düşünmemi isteyip duruyor. Ve bu işin peşini bırakacak gibi de görünmüyor."

"Bu konuda ne hissediyorsun?"

Sanırım bunu zaten açıkça belirtmiştim ama ona "Plana sadık kalmayı tercih ediyorum. Sadece ikimiz için birkaç yıl daha yaşamayı tercih ederim. Biraz para biriktirebilmeyi tercih ederim."

"Ya yanlış alarminız yanlış alarm olmasaydı? O zaman nasıl hissederdin?"

Bunu düşündüm. "Uyum sağladım. Uyum sağlayacağım. Bu fikri benimsemeliyim."

Bana gülümsüyor. "O zaman belki de senin çözümün budur. Uyum sağlamak."

Başımı eğip kuşkulu bir bakış fırlatıyorum. Kandırılıyormuşum gibi hissediyorum. "Bu havai fişekleri seviyormuş gibi yapmaktan biraz daha büyük bir şey."

"Elbette öyle," diye katılıyor. "Demek istediğim, bazen evlilikte, mümkünse diğer kişinin isteklerini kendi isteklerinizin önüne koymanız gereken anlar, hatta büyük anlar vardır."

"Ve bunun o zamanlardan biri olduğunu mu söylüyorsun?" Açıkçası bu beni şaşırttı. Nan Teyze herkesin mutlu olmasını ister ama normalde bir kadının bir erkeğin onu bir şeye ikna etmesine izin vermesini asla önermez.

"Sadece bunu düşünmeni öneriyorum," diye yanıtlıyor, şimdi tekrar görevine dönmüş, çiçek saksılarını ayarlıyor. "Her şeyin bir nedeni vardır ve belki bunun da bir nedeni vardır. Ve... eğer Philip Amcan ve ben bir bebek sahibi olabilseydik, ne zaman ve nasıl olursa olsun bu fırsatın üzerine atlardık."

Uzun bir iç geçirdim, kalbim aniden sızladı. Çünkü... "Bunu gerçekten istediğini hiç bilmiyordum. Yani, yapamayacağını biliyordum ama bunu istediğini bilmiyordum."

Gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. "Evet, öyle. Hem de çok. Sevgili yeğenlerinizin üzerine yıkacağınız türden bir üzüntü değil ama

gerçekten yaptık."

Kalbim onun için kırılıyor. Yeğeninize yükleyeceğiniz bir şey olmasa bile, yine de keşke bana daha önce söyleseydi diyorum. Bu konuşma bana büyüklerimiz hakkında her zaman ne kadar çok şey bilmediğimizi, onların ne kadar çok şeyi paylaşmamayı tercih ettiklerini ve yine de onları çok iyi tanıdığımızı düşünmemize rağmen her zaman orada olduklarını fark etmemi sağlıyor. Teyzem ve amcamın sevgilerini gösterebilecekleri Hannah ve bana sahip oldukları için minnettarım ve bizim de onlara sahip olduğumuz için minnettarım.

"Belki de sadece... biraz korkuyorum," diye itiraf ediyorum. Şu ana kadar bunu bildiğimden emin değildim ama duygularımın derinliklerine indiğimde vardığım nokta bu oldu. "Değişimden. Bilmiyorum, bebek sahibi olmak söz konusu olduğunda korkulacak milyonlarca şey yok mu?"

"Korku hakkında her zaman ne dediğimi biliyorsun."

"Evet. Hatta regl dönemimin başlamasını beklerken bunu düşündüm."

Tavsiyesinin üzerimde gerçekten bir etkisi olduğunu bilmekten memnun görünüyor. "Ancak," diyor, "bunu sadece sen çözebilirsin canım, sadece ve sadece sen."

O gün eve dönerken eczanede durdum ve doğum kontrol reçetemi aldım. Bu konuyla ilgili olduğunu düşünmüyorum bile - sadece alıyorum, çünkü orada duruyor ve *her zaman* alıyorum.

Ben'in o gece mutfak tezgahında küçük eczane poşetini gördüğünde vereceği tepkiyi hiç beklemiyordum.

"Gördüğüm kadarıyla değişen bir şey yok," diyor.

İşten yeni geldi ve yorgun görünüyordu. Uzun bir gün geçirdi, ben de - akıllıca olduğunu düşünüyorum- "Bunu tartışmak için gerçekten uygun bir zaman mı?" diye sordum.

"Eğer yeni bir aya başlamak üzereysen, evet."

"İstediğim zaman bırakabilirim," diyorum ona.

"Sizi bağımlı olmakla suçlamıyorum, sadece yeni bir reçete için para ödediyseniz bunu yapmayı planlamıyor gibi göründüğünüzü söylüyorum."

"Sanırım kötü bir ruh hali içindesin ve belki de bunu daha sonra konuşmalıyız." "Ne fark eder ki? Şimdi de, sonra da aynı şekilde sonuçlanacak, gelecek hafta, gelecek ay."

"Adil davrandığınızı sanmıyorum."

Omuz silkiyor. "Olmayabilir. Sadece karımın benden çocuk sahibi olmak istemediğine inanamıyorum."

Gözlerim öfkeyle açıldı. "Ne kadar kötü, korkunç bir suçlama! Bu alçakça bir darbe. Burada adil dövüşmüyorsun."

Durur, iç çeker ve elini saçlarında gezdirir. "Belki de haklısın. Ama bu sadece böyle hissettiriyor."

"Bu doğru değil," diye ısrar ediyorum. Ve şimdi ben de kızgınım. Çok nadir kavga ederiz

-Bu konuda iyi olduğumuzdan emin değilim. Her zaman sinsice yaklaşır. İçimde uyandırdığı duygulara alışık değilim. Bir anda huzuru özlüyorum ve en azından buna *ulaşmak* için aklıma tek bir düşünce geliyor. "Ve biliyor musun? Eğer Nan Teyze'nin düğün hediyesini açmak için bir zaman olsaydı, şimdi olduğunu söyledim. Çünkü ikimiz de kızgınız ve ikimiz de incinmiş durumdayız. Ne dersin? Bir şekilde her şeyi daha iyi yapacağını düşündüğü o aptal kutunun içinde ne olduğunu nihayet görelim mi?"

"Peki," diye tersledi. "Açmak istiyorsan açalım."

"Peki," diye karşılık veriyorum. "Hemen gidip getireyim."

"Dışarı çıkıp bir bira içeceğim. Belki manzara beni sakinleştirir."

Çok içen biri değildir, sadece sosyal olarak. Stres atmak için bira açtığını hiç görmedim ve bu beni daha da sinirlendiriyor. "Harika, hediyeni alıp biranla birlikte verandada buluşuruz!"

Birkaç dakika sonra, arka kapıdan çıkıp kaldırım taşına bastım ve Ben'i hala gömleği ve kravatıyla, nehre bakan iki Adirondack sandalyesinden birinde buldum. Ben de diğerine oturdum ve güzel kutuyu aramızdaki küçük masanın üzerine bıraktım.

"Hazır mısın?" Sertçe sordum.

"Hazır," diye neredeyse hırlıyor.

Tam o sırada Daphne birden arkamızda beliriyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan uzanıp kutunun kurdelesini ağzına alıyor ve hediyeyle birlikte koşarak uzaklaşıyor!

"Aman Tanrım, ciddi misin?" Mırıldandım. Kiminle konuştuğumu bile bilmiyorum-Ben? Köpekle mi? Tanrı'nın kendisiyle mi?

"Onun burada olduğunu bile bilmiyordum," diye homurdanıyor.

İkimiz de Daphne'nin Nan Teyze'nin düğün hediyesini dişlerinin arasından sarkıtarak arka bahçede neşe içinde bir o yana bir bu yana koşuşturmasını izliyoruz; onun bir oyuncak olduğunu ve burada hepimizin eğlendiğini düşünüyor.

"Bu sefer kim kovalıyor?" İlişkimizin bu önemli anında başka bir köpeğin daha kovalanması gerektiğine inanamayarak soruyorum.

"Ben yaparım," diyor Ben.

Önce...

Ben

I Haley'i Şükran Günü için ailesinin evine götürüyorum, onun için deli olsam da gitmek istemediğimin farkındayım. Onunla ya da ailesiyle ilgili değil. Çünkü ben de bu yollardan geçtim.

Daha önce. Tatil daveti yolu.

Annem ve babam öldükten sonra yıllarca birileri dedemle beni Şükran Günü ya da Noel yemeğine davet etti. Arkadaşlar ya da komşular, hepsi de sevildiğimizi ve yalnız olmadığımızı hissettirmek isteyen nazik insanlardı. Tek sorun, kaybettiğimiz her şeyi ve yalnız *olduğumuzu* bize hatırlatmakta asla başarısız olmamalarıydı. Herkes iyi niyetliydi, her zaman öyledir. Ama o günleri, hiçbir zaman büyük bir ailem olmadığını ve küçük ailemin bile çok uzun ömürlü olmadığını hatırlamadan atlatmanın bir yolu yok.

Büyükbabam Ed yanıma taşındıktan sonra, Terrence tatillerde ailesinin evine gelmemiz için ısrar etti. Bu iyiliği geri çevirmek istemedik ve gittik. Ama tıpkı çocukluğumda olduğu gibi, her gittiğimizde rahatlıyorduk. Büyükbabam bu konuda şaka bile yapardı. "Başardık Ben. Artık eve gidip rahatlayabiliriz." Aslında şaka yapmıyordu; bunu gülümseyerek söylerdi ama yorgun gözlerle bakardı.

Haley'nin ailesinin Şükran Günü'nü kabul ettim çünkü o gün parkta onun uzaklaştığını, bir bariyer oluşturduğunu hissedebiliyordum. Beni hazırlıksız yakaladı ve ben de içgüdülerimle karşılık verdim. Hayır demek için birçok nedenim vardı ama bir akşam yemeği yüzünden onu kaybetme tehdidi fikrimi bir anda değiştirdi. Ve böylece ayrıldık. Ama sonuçta, evimde donmuş bir pizza ısıtıp futbol izlemeyi tercih ederdim.

Onun evinden onlarınkine doğru kısa bir yolculuk yaptığımda, mahallenin vaat ettiği her şeye sahip olduğunu görüyorum. Son birkaç kararlı yaprağın hala dallara tutunduğu büyük ağaçlar, karakter bakımından zengin büyük evler, dolambaçlı sokaklardaki geniş bahçeler. Haley'nin büyüdüğü ev, ahır şeklindeki gambrel çatısı ve sedir kiremitleriyle esintili bir Maine sahil şeridinde çok yakışır. Sıcak ve davetkar görünüyor.

"Burası benim odam," diyor neşeyle, geniş, kıvrımlı bir verandanın üzerindeki küçük oval pencereyi göstererek. Sesi birden kız gibi çıkmaya başladı.

Hayatının bu kısmını görünce ondan etkilenmemek elde değil. Ne de olsa her zaman öyleyim.

Garaj yolundaki araba sayısına bakılırsa en son gelenlerdeniz ve kapıyı çalmadan ön kapıdan içeri girerken bir tanışma telaşına karşı kendimi hazırlıyorum.

Beklendiği gibi, içeride bir faaliyet kasırgası var - insanlar mutfakta yoğun bir şekilde hareket ediyor, biri mutfağı aile odasına bağlayan açık konsept alanda uzun bir masa kuruyor. Pişmekte olan hindinin kokusu havayı dolduruyor. Büyük bir televizyonda futbol maçı var ve birkaç küçük çocuk etrafta koşuşturuyor.

"Bunlar babam Paul ve kız kardeşimin kocası Dan," diyor Haley, televizyon alanını işaret ederek, "ve yeğenlerim Cora ve Cole." Sonra mutfağa doğru geri dönüyor. "Hannah'yı fırından tanıyorsun." Hannah her tabağın üzerine özenle sarılmış balkabağı rengi kumaş peçeteleri yerleştirirken elimi sallayarak başını kaldırıyorum. "Bu da annem Nina ve Nan Teyze, ocağın başında."

Herkes merhabalaşıyor. Haley'nin annesi "Seninle tanıştığımıza çok memnun oldum Ben, bugün bize katıldığın için çok mutluyuz" diyor ve babası beni aile odasına davet ediyor, bana bir bira ikram ediyor ve futbol taraftarı olup olmadığımı soruyor.

Paul'ün elini sıkarken ona öyle olduğumu söylüyorum ve ekliyorum: "Arada bir Bengals'ın maçına gitmeye çalışıyorum," ama bunu söylerken bile büyükbabam ölmeden önce hiç gitmediğimi fark ediyorum.

"Öyle mi?" Paul memnun görünüyor. "Bir ara gitmemiz gerekecek."

"Kulağa bir plan gibi geliyor," diyorum, esasen samimi olmak için ama aynı zamanda

Zaten ondan hoşlanıyorum ve bu fikir bana korkunç gelmiyor.

Bir çift kuzen daha ortaya çıkıyor - "babamın tarafından," diye açıklıyor Haley. "Bu Lexi, bu da James." James daha önce kimsenin tanışmadığı bir kız arkadaşını getirmiş, bu da kendimi daha az dışlanmış hissetmemi sağlıyor.

Akşam yemeği şaşırtıcı derecede keyifli geçiyor - yemekler güzel, birçok insan aynı anda konuşuyor ve diğer odada oyun devam ediyor, bu da mutlu kakofoniye katkıda bulunuyor. Paul, şehir merkezinde inşa edilmek üzere olan bir gökdelen tasarladığımı duyduğunu söylüyor ve insanların ilgisini çektiğini söyleyebilirim, bu yüzden bazı büyük resim ayrıntılarını paylaşıyorum, çalışmalarımı Haley'nin babası üzerinde iyi bir izlenim bıraktığımı bilmekten memnunum.

Daha sonra, etkinlik daha dağınık hale gelir -yemek masasında masa oyunları, aile odasında yapbozlar- ve uzun zaman önce

Dışarısı karanlık, zamanın hızla geçtiğini fark ediyorum ve hala burada olduğuma aldırmıyorum. Paul Monopoly oynamayı önerdiğinde, ne kadar uzun bir oyun olabileceğini düşünmeden var olduğumu açıklıyorum. Bir grup yemek masasının etrafına oturduğumuzda, Monopoly büyük şampiyonu olduğumla övünecek kadar ileri gidiyorum.

Bu biraz doğru, ama daha çok ailemde bir kabadayılık alışkanlığı - hem Büyükbaba Ed hem de babam aynı iddiada bulunurdu. Çocukluğumdan hoş bir anı, bir masanın etrafında durup yetişkinlerin kıyasıya Monopoly oynamasını izlemeyi içerir - babam beni kucağına çektiğinde heyecanlanırdım, böylece oyunun bir parçası gibi hissedebilirdim.

"Gerçek bir büyük usta," diyor Nan Teyze mutfakta tabakları kuruladığı yerden yüksek sesle, "tercih ettiği bir oyun taşı vardır." Sonra da gülüyor. "Ve bu genellikle herkesin istediğiyle aynıdır."

Paul, Hannah ve Kuzen Lexi aynı anda yüksek sesle "Araba" derken, Haley "Kedi" diyor ve ben de "El arabası" diyorum.

Herkes bana bakıyor. "El arabası mı?" Hannah deliymişim gibi soruyor.

Ama sert konuşmaya devam ediyorum. "Gözünüzü korkutmak için süslü bir arabaya ihtiyacım yok, daha basit ulaşım araçlarıyla idare edebilirim."

Bu cümle beni güldürüyor ve aynı aptalca iddiayla bana el arabası olmaktan keyif almayı öğreten Ed Dedemi düşündürüyor. "Ve asla ilk savaşı kaybettiğini hissetmek zorunda değilsin," diye açıklamıştı büyükbaba bir keresinde, "çünkü başka kimse el arabası olmak istemiyor."

Çok geçmeden mülk satın almaya başladık - ben, Paul, Hannah, Lexi ve Dan, küçük Cora da yanımızda durmuş bizi izliyor. Diğer herkes mutfağı temizliyor ya da yan odada bir bulmacayı bitiriyor ve ben Haley'nin yakınlarda olmadığını ve tanımadığımı bu insanlarla iyi vakit geçirdiğimi fark etmiyorum bile.

Cora'nın oynamak istediğini ama çok küçük olduğunu fark ettiğimde, bu hissi çok iyi hatırlıyorum ve "Cora, benim partnerim olmak ister misin?" diyorum.

Hevesle başını salladığında, anne ve babasının neden bu kadar hevesli olduklarını merak ettiklerini söyleyebilirim.

Bunu düşünmemiştim.

Cora, tahtayı görebilecek kadar uzun boylu olabilmek için yanımdaki sandalyeye diz çöküyor ve ben de bazı kararları ona danışarak alıyorum. "Ne düşünüyorsun - Marvin Gardens'ı satın almalı mıyız?"

Başını kesinlikle hayır anlamında sallıyor. Atlantic Avenue zaten elimde, bu yüzden onu ikna etmeye çalışıyorum. "Emin misin ortak? Çünkü sarı mülkler

iyi olanlardır."

Çok ciddi bir şekilde düşünüyor, gözlerimiz birleşiyor ve "Tamam, öyle düşünüyorsan" diyor.

"İyi karar," dedim ona.

Sıra bana geldiğinde zar atmasına izin veriyorum ve Şans veya Topluluk Sandığı'na geldiğimde kartları seçiyorum.

Saatler ilerledikçe kazanacağımızdan emin oluyorum ama sonra Paul bir geri dönüş yapıyor ve hepimizi gömüyor. Ne olduğunu anlamadan önce, hepimiz kiramızı ödemek için mülkümüzü ipotek ettiriyor ya da ona satıyoruz ve onun büyük bir şampiyon *olduğunu* ve büyükbabamın onunla oynamasını izlemenin eğlenceli olacağını fark ediyorum.

Hepimiz iyi geceler dileyip soğukta ayrı arabalarımıza doğru yola çıktığımızda Haley bana gülümseyerek "O kadar kötü müydü?" diye sordu.

"Hayır, iyi vakit geçirdim," diye itiraf etmekten mutluluk duyuyorum.

"Beklediğimden daha iyiydi."

Elimi sıkı ve "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Hepsinin seni sevdiğini söyleyebilirim."

"Ben de onları seviyorum."

Ve bütün bir öğleden sonra ve akşamı bu insanlarla geçirirken kayıplarımı bir kez bile düşünmediğimi fark ettim. Dedemi, annemi ve babamı düşündüm ama keşke her şey farklı olsaydı diye düşünmedim ya da bir şeylerin eksik olduğunu hissetmedim.

Belki de sadece büyümektir. Belki de zamanın geçişidir. Ya da belki Haley'le ve onu bu hale getiren insanlarla ilgili başka bir şeydir. Ama bunu çok yakından analiz etmemeye ve sadece güzel bir gün olduğu için mutlu olmaya karar verdim.

Haley

Bir gün Şükran Günü'ndeyken her şeyin sonbahar yaprakları ve balkabaklarıyla dolu olmasını, ertesi sabah uyandığınızda ise aniden Noel zamanı olmasını seviyorum. Zaten *benim* ailemde de hep böyle olmuştur ve ben de böyle seviyorum. Sonbaharın son zerresini de takvimden çıkarmak istiyorum ama Şükran Günü biter bitmez saatte doksan mil hızla Noel'e giriyorum.

Hayatım Noel ağaçlarıyla dolup taşıyor ama bundan şikayetçi değilim. Genellikle anneme canlı bir Noel ağacında yardım ediyorum ve bir tanesini de daireme sıkıştırıyorum - ama yer darlığı nedeniyle dar yapay bir ağaç olması gerekiyor. Bir tanesini fırına koyuyoruz ve Şükran Günü'nden sonraki Cumartesi günü ortak bir ağaç kesme partisi düzenliyoruz, müşterileri hepimiz Noel kurabiyeleri yerken asmak için bir süs getirmeye davet ediyoruz.

Bu yıl, tatlı müşterim Graham, Hannah ve bana küçük tatil hediye çantaları ile sürpriz yaptı. İkimiz de aynı anda açtığımızda benimkinde yıldız şeklinde, ama kesilmiş kurabiye gibi boyanmış, kenarları kahverengimsi, kreması sarı, yılı kırmızıya boyanmış seramik bir süs olduğunu gördük. Hannah'nın süsü bir çorap, yine kurabiye gibi kırmızı ve beyaza boyanmış ve tarih atılmış.

"Bunlar harika, Graham!" Ben fişkırıyorum.

"Onları kendim boyadım. Kurabiye gibi" diyor, bu kısmı fark ettiğimizden emin olmak için.

"Bayıldım!" Ona söyledim. "Bu çok zekice!"

Hannah da "Teşekkürler Graham! Çok düşüncelisin." "Partinizde herkes ağaca süsler asıyor ama siz yapmazsınız. Şimdi ikinizin de kapatacak bir telefonu var."

Graham'ı neden sevdiğimi anladın mı? Ona sarılıyorum ve ne kadar harika bir adam olduğunu söylüyorum.

Dükkân o kadar kalabalık ki, Ben arkamdan yaklaşıp kulağıma alçak sesle "Sen de harikasin fırıncı kadın" diye fısıldayana kadar içeri sızdığını fark etmiyorum bile.

Döndüğümde, yüzü bana o kadar yakın ki onu öpmek istiyorum, ama bu ortamda yersiz görünüyor - yine de yapıyorum çünkü kendime engel olamıyorum, sadece bu tatili sevdiğimi hatırlatan hızlı ama güçlü bir öpücük

Çünkü bir erkek arkadaşım var ve Noel zamanı bir erkek arkadaş her şeyi daha da büyülü kılıyor.

Dün ağacımı birlikte diktik. Gelecek hafta sonu da onun evi için canlı bir ağaç alacağız. Büyükbabası öldüğünden beri ağaç dikmediğini öğrenince ısrar ettim. Arkadaşı Terrence ve kız arkadaşı gelip yardım edecekler. Gerçi Terrence'ın sadece benimle tanışmak istediğinden eminim ve bu bana uyar. Ben de onunla tanışmak istiyorum.

1W

Haley

T Noel'e iki hafta kala hayatımın belki de en iyi tatil sezonunu geçirdiğimi fark ettim. Romantizm gerçekten de her şeyi daha neşeli kılıyor. Partiler ve toplantılar, alışveriş ve dekorasyon, artı ekstra Bir de erkek arkadaşımı ekleyince mutlu bir şekilde meşgul oluyorum.

Terrence ve Olivia ile gerçekten tanıştım ve ikisini de çok sevdim. Yine de ağaç kesme partisindeki bir an aklımdan çıkmadı. Terrence'la yalnız kaldığımızda, Ben'in benimle tanışmış olmasından ne kadar memnun olduğunu ve "Bu adam büyük bir bağlılık fobisi olabilir ama belki de bu değişiyordur" dedi. Sözlerini beni rahatlatmak için göz kırparak bitirdi.

Ama aslında tam tersini yaptı. Beni meraklandırı: Terrence bu kadar iyimser olmakta haksız mı?

Ben'le çok iyi anlaşıyoruz, eğleniyoruz ve çoğu konuda kolayca hemfikir oluyoruz ama biraz geri çekildiği anlar oluyor ve bunun neden kaynaklandığından emin değilim. Yaşadığı kayıplar olabilir mi?

Ve evet, Şükran Günü harika geçti - herkes onu sevdi ve büyük aile toplantılarından hoşlanmadığını asla bilemezsiniz. Başlangıçta gelmek istememesi ama sonra yine de gelmesi ve her şeyin çok iyi gitmesi beni o mutlu yere götürdü.

Sadece... bağlılık hakkında hiç konuşmadık ve ben bunu zorlamaktan çekiniyordum. Gerçi Austin'le olanlar beni yaraladı - aşık olduğunuz adamın bunca zamandır başka biriyle çıktığını öğrendiğinizde, sağlam bir ilişki içinde olduğunuzu bilmek istiyorsunuz.

Ben ve ben bu konuda hiç konuşmadık ve hala 'L' kelimesini hiç söylemedik. İstemeye devam ediyorum, ama yine de o kız olmak istemiyorum: kovalayan, muhtaç olan. Üç aydır çıkıyoruz - bazı açılardan uzun bir süre ama bazı açılardan değil. Belki de onu aceleye getirmemeliyim. Hiçbir zaman sabırlı olmakla suçlanmadım ama belki de şimdi sabırlı olma zamanıdır. Onun benden farklı bir hayatı oldu, benim anlayamayacağım kayıplar yaşadı.

Noel'den iki hafta önce beni aldı ve Covington'ın Mainstrasse Köyü Noel Yürüyüşü'ne gittik. Bu bölge

Alman kökenli tarihi bölge, şık restoranlar ve şirin mağazalarla dolup taşmaktadır.

Örgü şapkalar ve sıcacık kışlık ceketlerle el ele -aslında eldiven eldiven- Kaz Kız çeşmesinin bayram dallarıyla süslendiği ve bir grup kostümlü ilahicinin Grimm masal karakterinin yanında durup *Sessiz Gece*'yi söylediği küçük bir parkın önünden geçiyoruz. Caddenin karşısında tahtında neşeli bir Noel Baba oturuyor ve elf kıyafetli gençler dilek listeleriyle sıraya girmiş çocukların kuyruğunu yönetiyor.

Pencerelerinde mumların parladığı 19th yüzyıl binalarındaki dükkânların önünden geçiyor, ara sıra içeri giriyoruz. Hepsi nefis çam, defne ya da tarçın kokuyor ve sonuncusundan sonra kaldırıma çıktığımızda karın yağmaya başladığını görmek büyümlü bir his veriyor.

"Aç mısın?" Ben soruyor ve parkın kenarındaki bir büfeden bir bardak sıcak kakao, bir torba kavrulmuş badem ve paylaşmak için biraz balkabağı ekmeği alıyoruz. Kaz Kız'ın yanında bir bank buluyoruz.

Etrafımızda çocuklar koşup oynuyor, karın ve Noel'in heyecanını yaşıyorlar.

"Bir gün çocuk istiyor musun?" Ben soruyor.

Soru beni şaşırtıyor - çok basit ama yine de yanlış cevap vereceğim endişesiyle zihnim telaş içinde. Yani, *yanlış* cevap olmadığını biliyorum, ama sizinkinin karşınızdakininkine uymasını umduğunuzda var.

Cevap vermeyi başaramadan neredeyse bir bademle boğuluyordum. "Evet, zamanı geldiğinde hep bir ya da iki tane olmasını ummuşumdur." *Ve aman Tanrım, bunun seninle olmasını çok istiyorum.* Bu dakikaya kadar o noktaya gelmeme hiç izin vermemiştim ama ona ne kadar aşık olduğumu daha iyi anlıyorum. Kesinlikle onun bebeklerine sahip olmak istiyorum.

Gizli duygu patlaması gevezelik etmeye başlamama neden oluyor. "Çocukları her zaman sevmişimdir ve kız kardeşimin anne oluşunu izlemek hoşuma gitti - dürüst olmak gerekirse, bence bu Hannah'yı daha iyi, daha yumuşak bir insan yaptı. Ebeveynliğin bizi daha iyi yaptığı fikrini seviyorum. Yani, kendimden gayet memnunum, ama başka bir hayat doğurmanın içimdeki en iyiyi ortaya çıkarabileceği fikrini de seviyorum, anlıyor musunuz? Peki ya sen?" Ne yazık ki, son kısım kulağa sıradan gelmiyordu; duygularımızın uyuşup uyuşmadığını öğrenmek için can atan bir kadın gibiydi.

Tereddüt ediyor, bana işkence ediyor ve sonunda "Sanırım biliyorum" diyor.

Zihnim yine koşuşturuyor. Sanki istemeden de olsa bu hileli bir soruymuş, verebileceğim hiçbir cevap onunkiyile uyuşmayacakmış gibi geliyor. Ve artık ondan umutsuzca çocuk sahibi olmak istediğimi bildiğim

için

onun belirsiz, belirsiz cevabının ne anlama geldiğini araştırmak için vahşi bir ihtiyaç duyuyorum. Yine de soğukkanlı ve rahat bir şekilde araştırmaya çalışıyorum. "Emin değil misin?" Elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde soruyorum. "Çocuklarla aran iyi görünüyor." Şükran Günü'nde Cora'ya gösterdiği ilgiyle tüm ailemi büyülemişti.

Onun cevabını beklerken kalbim göğsümde güm güm atıyor - ki bu cevap sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Sonunda, "Annemle babamın başına gelenler hakkında konuşmayı sevmediğimi anlamışsındır." diyor.

"Evet," dedim. Aslında bana onlar hakkında neredeyse hiçbir şey söylemedi. Sormak istedim ama bu konu bana yasakmış gibi geldi.

"Öldüklerinde," diye başlıyor, "Noel zamanıydı ve bana bir bisiklet almak için alışveriş yapıyorlardı. Bir tane istiyordum ama bizim için yüksek fiyatlı bir üründü, bu yüzden büyük bir sürpriz oldu. Büyükbabam daha sonra anlattı, parçalanmış bisiklet enkazda bulunmuş."

Durdu, ağzını buruşturdu, uzaklara baktı. "Benim hatam olmadığını biliyordum ama aynı zamanda 'ya olsaydı' oyununu oynamaktan da kendinizi alamıyorsunuz. Sanki hiç bisiklet istememiş olsaydım, belki de tam o anda tam o yerde olmayacaklardı. Ya da belki de olurlardı -kim bilebilir ki? Ama yine de çocukken insanın kafasını karıştırıyor."

Sözleri nefesimi kesiyor. "Bunun çocuk ya da yetişkin, *herkesin* kafasını karıştırabileceğini görebiliyorum," diyorum ona. "Ama bunlar cevabı olmayan sorular. Ve bunun senin hatan olmadığını anlamana sevindim." Elini sıkıyorum.

"Yine de, o lanet şeyi hiç istememiş olmayı dileyerek yıllarımı geçirdim."

"Bunu kendine yapamazsın, Ben."

"Biliyorum," diye yanıtlıyor, "ama yine de bazen yapıyorum. Çünkü o bir an *her şeyi* değiştirdi. Hayatımla ilgili her şeyi. Ve *onlarınkini* de sona erdirdi. Onlar sadece otuzlu yaşlarındaydı, benden çok da büyük değillerdi."

Başımı salladım, bunu anladım. "Sanırım bu Noel'i senin için zor bir zaman haline getiriyor."

"Büyükbabam Noelleri olabildiğince özel kılmaya çalıştı, kayıpla ilişkilendirmeyi bırakmama yardımcı olmak için," diyor bana, "ama her zaman bir şekilde hala orada."

Kendimi buraya nasıl geldiğimize geri dönerken buluyorum. "Yani tüm bunlar seni... çocuk istediğinden emin değil misin?"

Başını sallıyor. "İçten içe onları istiyorum. Ama çocuk sahibi olma fikri benim için çoğu insandan biraz daha fazla dram içeriyor. Bütün bu 'ya

Bana bir şey olur mu?" sorusu devreye giriyor."

Nereden geldiğini anlayabiliyorum ama... "Sana bir soru sorayım, Ben. Sence annenle baban genç yaşta öleceklerini bilselerdi, seni doğurmak için daha az istekli olurlar mıydı?"

Başını çevirip bana baktığında ne demek istediğimi anlıyorum. "Hayır. Hayır, sanırım değil."

"Ve şahsen, bunu yaptıklarına çok memnunum." *Çünkü hayatımı bir anda sensiz hayal edemiyorum.*

Bunun üzerine eğildi ve beni kardan öptü. Bu iyi bir cevap gibi görünüyor. İlişkimizin hangi noktasında olduğumuza dair içimi kemiren endişelerim olsa da, bu gibi anlar onları bir kenara bırakmamı kolaylaştırıyor.

Daha sonra sessizce oturuyoruz, huzur hissini artıran rahat bir sessizlik içinde kış atıştırmalıklarımızı bitiriyoruz. Birkaç dakika sonra, "Biraz daha keşfetmeye hazır mısın?" diye soruyor.

"Kesinlikle," diye yanıtlıyorum eldivenli elini elime alarak.

Bardaklarımızı ve ambalajlarımızı bir çöp kutusuna bıraktık ve tanıdık bir sesin "Orada dur bakalım" dediğini duyduğumda çeşmenin yanından geri dönüyoruz.

Başımı kaldırdığımda, şehir için etkinliği fotoğraflamak üzere burada olacağını bildiğim Sienna'yı görüyorum. Kabarık şapkası ve kürklü fermuarlı yeleğiyle şık ve zarif görünüyor. "Merhaba!" Ona doğru ilerliyorum.

Ama bir elini kaldırarak hem konuşmamı hem de hareketlerimi aniden durdurdu. "Ciddiyim, don. Bu harika bir atış."

İşte o zaman Ben ve benim mükemmel, karlı bir gecede Kaz Kızı Çeşmesi ile birlikte olduğumuzu fark ediyorum. Kamerasını kaldırdı ve bize "Birbirinize bakın." dedi. Biz de öyle yaptık. O da çeker, çeker, çeker.

Sonunda "Rahat" dedi ve gülerek bize doğru geldi, kamerayı indirdi, elini uzattı. "Sen belli ki Ben'sin ve sonunda seninle tanıştığım için çok mutluyum!"

"Ve belli ki sen de Sienna'sın," diye gülümseyerek selamlıyor onu.

Resimler konusunda iyi davrandığı için minnettarım ve ayrıca bu gecenin ne kadar harika bir hatırası olacaklarını düşünüyorum. Belki bir tanesini çerçeveletip ona Noel hediyesi olarak veririm!

"Henüz tanışmadığımıza inanamıyorum," diye devam ediyor Sienna. "Seni tanıyormuşum gibi hissediyorum ve seni *gerçekten tanımak için sabırsızlanıyorum.*" Hâlâ iyi huylu bir şekilde gülüyor ve aniden Ben'in onun açık samimiyetinden biraz rahatsız olmaya başladığını hissediyorum ama nedeninden emin değilim.

Ancak daha bunu inceleyemedim, "Haley Munson, sen misin!" diye bir ses duydum. Ve eski komşularımı görmek için baktım.

"Aman Tanrım!" Onlara tapardım ve taşınmalarından nefret ederdim. "Sizi görmek çok güzel çocuklar!" Nihayet tanıştırma faslına geçmeden önce "nasılsınız?" sorularını birbirimize yönelttik. "Bay ve Bayan Rodriguez, Sienna'yı hatırlarsınız, bu da erkek arkadaşım Ben. Rodriguez'ler ben büyürken yan komşumuzdu."

Bay ve Bayan R. Ben ve Sienna'ya merhaba demekle meşguller ve harika şeyler duydukları için pastaneye uğramak istediklerini söylüyorlar ve ben de sohbete dalmış durumdayım ama aynı zamanda... Ben ona erkek arkadaşım dediğimde biraz odunlaştı mı? Elbette bunu hayal ediyorum, yine de aniden tavrı biraz merkezin dışında, daha katı hissettiriyor. Son aylarda onu pek çok kişiyle tanıştırdım ama ilk kez mi ona erkek arkadaşım *diyorum*? Bana yakın biri ilk kez mi onunla tanıştığı için bu kadar heyecanlı davranıyor ve sanki ilişkimiz sayesinde onun hayatının büyük bir parçası olmayı bekliyormuş gibi davranıyor?

Belki de hayal *görüyorumdur*. Çünkü bir anda çok şey oluyor -aslında tam da Rodriguez'ler yola koyulup Sienna "İşe dönsem iyi olacak ama birazdan hep beraber yemek yiyelim, olur mu?" derken biri Ben'in adını söylüyor.

İkimiz de dönüp orta yaşlı bir çiftin yaklaştığını görüyoruz ve hemen ikisinin de onun ofisinde çalıştığını anlıyorum. Kadın arkadaşça davranarak bana "Ben'in kupa benimkinin hemen yanında ve sabahları bana kahve getirecek kadar naziktir" diyor.

"Demek ki sen Alicia'sın," diyorum, bu kadar işin içinde olduğum için memnun bir şekilde. "Evet," diyor gülümseyerek. "Tanıştığımıza memnun oldum. Siz kimsiniz?"

Mahcup oldum. Utandım ve içimdeki her şey sertleşti. Eğer ben Alicia'yı biliyorsam, Alicia neden beni bilmiyor? Eğer Ben benimle *onun* hakkında konuştuysa, neden onunla *benim hakkımda* hiç konuşmadı? Özellikle de birbirimizi sürekli gördüğümüz düşünüldüğünde.

Ben araya girerek, "Alicia ve Todd, bu benim arkadaşım Haley," diyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum" dediğimi duyuyorum ve eldivenli elimin bir merhaba dalgasıyla kalktığını hissediyorum ama kanım donmuş.

Tam da Ben'le nerede durduğumu bildiğimi düşünürken, belki de hiçbir şey bilmediğimi fark ediyorum. Ve bu çok tanıdık geliyor. Kirby ile ilişkimin ne durumda olduğunu bildiğimi sanıyordum. Austin ile olan ilişkiyi de anladığımı sanıyordum. Ama ne kadar yanılabileceğimi öğrendim.

Bir an Ben bana sırrını açıyor, beni öpüyor ve gezegendeki tek insanmışım gibi hissettiriyor, sonra bir bakıyorum onun evreninde bile değilim.

Belki de *her şeyi* yanlış yorumladım. Ve itiraf ediyorum, birlikte yatmaya başladığımızdan beri benim için daha ciddi bir hal aldı. Bu benim için büyük bir şey. Kalbimde, herkes için nasıl büyük olmadığını hiç anlamadım - çünkü önemli olmadan biriyle nasıl bu kadar yakın, bu kadar savunmasız olabilirsin? Ama belki de Kirby ve Austin için olduğu kadar Ben için de çok az şey ifade ediyordur.

Ya da... belki de bunu abartıyorum. Sonuçlara atlıyorum. Ve yine sabırlı olmuyorum. Biriyle çıkmak zordur. Birine aşık olmak daha zordur. Her şeyi anlamaya çalışırken kendimizle oynadığımız akıl oyunları.

O yüzden bunu bir kenara bırakıp geceye devam edeceğim. Bu garip tanışma telaşından önce çok büyülü bir zaman geçiriyorduk - belki buna geri dönebiliriz.

Telefonum çaldığında cebimden çıkarıp annemden gelen mesajı görüyorum. *Ben'den hindi/ham meselesini değerlendirmesini iste.*

Bir haftadır bana bunu hatırlatıyor ama ben unutup duruyorum. "Annem Noel için hindi mi yoksa jambon mu seçtiğini bilmek istiyor," diyorum.

Bana doğru baktı. "Ne?"

"Bu bizim ailemizde büyük bir tartışma konusu. Bazıları hindi ister ama bazıları da Şükran Günü'nde hindi yediğimiz için Noel'de jambon yememiz gerektiğini düşünür. Bu yüzden her yıl oylama yaparız." Sonra daha da yaklaşıp fısıldıyorum: "Baskı yok ama annem de ben de hindi tarafındayız." Gülümsüyorum ve devam ediyorum. "Jambon nedense hep kuru oluyor ve bunun nedeninin babamın jambon pişirebileceğini düşünmesi olduğundan eminim, ama aslında mutfaktan uzak durması gerekiyor."

"Şey," diyor Ben yavaşça, soruyu bana mantıklı geldiğinden daha fazla ciddiye alıyor gibi görünerek, "Sanırım ikisini de seviyorum."

"Yine de oy vermek zorundasın," diye şakacı bir şekilde onu bilgilendirdim. "Bu bir aile geleneği."

Yine de tereddüt ettiğinde, Alicia ile tanıştığımda hissettiklerimin aynısını hissetmeye başlıyorum ve o gün parkta onu Şükran Günü'ne davet ettiğimde, geleceğini varsayarak hissettiklerimin aynısını hissediyorum. Bu yüzden kendimi acele ederken ve güvence ararken buluyorum. "Noel kutlamamızı Noel arifesinde yapıyoruz," diyorum ona. "Şükran Günü'ndeki kalabalığın aynısı. Sonra Noel günü, Nan Teyze ve ben genellikle annem ve babamlara geri döneriz - yemek artıkları yeriz, Noel filmleri izleriz ve sadece takılırız. Hannah'nın ailesi o gün Dan'in ailesiyle birlikte Noel kutluyor, bu yüzden ev biraz daha sakın. İsterseniz ikisine de gelebilirsiniz. Ya da planlarınız varsa

Terrence ile programınıza hangisi uyarsa ona gelebilirsiniz." Bu noktada saçmalıyorum. Bunca zamandır dilediğim o güven verici şeyi söylemesini bekliyorum.

Sonunda sustum. Çünkü söyleyecek bir şeyim kalmamıştı. O da *bir şeyler* söylemek zorunda kalacak.

"Um, Haley... Emin değilim."

"Neyden emin değilim? Tam planlarından mı? Ya da Noel'i benimle geçirmek isteyip istemediğinden mi?" Tamam, bu hiç de soğukkanlı *değildi*. Ya da zarif. Ya da zarif.

Kaşları çatılır. "Seni Noel'de görmek istemediğimden değil. Ben sadece..."

Beni hem yaralayan hem de utandıran bir sessizliğe gömüldüğünden, *görünüşe göre daha fazla açıklama yapmanın bir yolu yok*.

Ve evet, zarif olmak istiyorum. Sabırlı olmak istiyorum. Ama o gün parkta yaptığım gibi hissediyorum - oyun oynamak istemiyorum ve eğer o gerçekten benim *gibi değilse*, ona daha fazla aşık olmak istemiyorum.

Onu kaybetmek beni öldürür ama bazen *sabırlı* ve *rahat* olmak, *huysuz* ve *üzerine yürünmüş olmakla sonuçlanır*. Bunlar aynı madalyonun iki yüzüdür ve tek belirleyici faktör karşınızdaki kişinin size ne kadar değer verdiğidir.

"Bu soruyu sormanın tipik bir ilişki intiharı olduğunu biliyorum ama biz neyiz Ben?" derken elini elimden bırakıyorum. Kelimeler ağızımdan çıkarken bile pişmanlık duyuyorum ama kendimi durduramıyorum.

"Ha?" diye sorar. "Ne demek istiyorsun?"

Gittikçe derinleşen bir pişmanlık ve gittikçe derinleşen bir susamama duygusuyla öne doğru eğildim. "Sen beni öperken, arkadaş gibi hissetmiyoruz. Birlikte yatağa girdiğimizde, arkadaş gibi hissetmiyoruz. Her akşamı ve hafta sonunu birlikte geçirdiğimizde arkadaş gibi hissetmiyoruz. Ama Alicia için, ben senin arkadaşınım. Ve benim varlığımdan bile haberi yok mu? Ve ailen olmamasına rağmen, Noel'i benimkiyle geçirmeyecek misin?"

"Bunun biraz hızlı geliştiğini biliyorum ama bunu sadece ben yapmadım. Seni bir arkadaş olarak görmüyorum. Aslında, seni seviyorum. İşte, söyledim. Sana aşığım. İyi ya da kötü." Oh Tanrım. İlişki intiharı hakkında konuşun. Bunu gerçekten ağızımdan kaçırdım mı? *Sana aşık mıyım?* Bunu söylemeyeceğime dair kendime yemin etmiştim. Hangi cılgınlık dilimi ele geçirdi?

Ve görünüşe göre henüz bitirmedim. Az önce söylediklerimden o kadar dehşete düştüm ki, şimdi bunu biraz daha fazla kelimenin altına gömme ihtiyacı hissediyorum. Ama aynı zamanda bunlar *önemli* kelimeler.

Sabırsız, nankör, önemli

Kelimeler. "Sanırım demek istediğim, eğer sadece arkadaşsak -sadece menfaatleri olan arkadaşlar ya da bunun gibi korkunç bir şey- eğer tüm bunları yanlış anladıysam ve birlikte bir geleceğimiz olduğunu düşünmüyorsan, o zaman belki de birbirimizi görmeyi bırakmalıyız."

Evet, gerçekten o kadar ileri gittim. Ve sanırım gerçekten ciddiylim.

Arkadaşı mı? Ben onun *arkadaşı* mıyım? Bunu ne kadar sindirirsem, bana o kadar saldırgan geliyor.

Ve bu yüzden içimdekileri dökmeyi hâlâ bitirmedim - artık içimde sakladığım her acıyı ve kırgınlığı bilmesini istiyorum gibi görünüyor. "Bir şeyler kaybeden tek kişi sen değilsin, biliyorsun -insanlar, ilişkiler. Aradaki fark, kaybettiğin insanların seni kendi tercihleriyle terk etmemiş olmaları. Ama benim onun için hissettiklerimi benim için hissetmediği belli olan biriyle vakit geçirmeye devam etmek için, kapıdan çıkarken kalbimin üzerinde tepinen çok fazla erkek hayatımdan çıkıp gitti. O yüzden... iyi geceler."

Bununla birlikte, dönüp uzaklaşıyorum.

Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok. Beni buraya Ben getirdi. Belki Sienna'yi bulabilirim.

Peki ben ne yaptım? Tamamen dibe vurduğum ve onu terk ettim! Bana arkadaşım dediği için.

Ama belki de bu iyi bir şey - çünkü eğer hepsi buysa kullanılmak istemiyorum. Çok daha fazlası gibi görünüyordu.

Ama her zaman öyle değil midir?

Bu kez uyarı işaretlerine kulak veriyorum, kırmızı bayraklara dikkat ediyorum. Şükran Günü konusunda ürkek davrandığımda gardımı almalıydım ama sonunda her şey çok iyi gidince kendimi tamamen ona duyduğum aşka kaptırdım. Korkunç, harika, berbat, muhteşem, acı verici aşka.

Parkın içinden hızla geçiyorum, çocuklardan ve satıcılardan kaçıyorum, önümde ne olduğunu ya da nereye gittiğimi zar zor görebiliyorum. Yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Belki bir dükkana girip annemi ararım. Ya da Nan Teyze'yi.

Hayır, Hannah. Bütün bunları anneme ya da Nan Teyze'ye açıklama fikrini şu anda kaldıramam.

"Haley."

Sesi tam arkamdan geliyor. Ama ben yürümeye devam ediyorum. "Ben de seni seviyorum."

Tamam, bu beni durdurdu. O kadar hızlıydı ki Ben tam anlamıyla arkamdan çarptı.

Kollarına doğru dönüyorum. "Gerçekten istiyor musun?"

Şu anda parkın tam ortasında bana sarılıyor. Etrafımızda hala çiçekler uçuşuyor ve çocuklar hala oynuyor. Ama tek gördüğüm o.

"Benim için kolay değil," diye itiraf ediyor. "İlişkiler. Önemsemek. Ama yapıyorum. Yemin ederim yapıyorum. Sadece bunu itiraf etmekte iyi değilim. Terrence bağlanmaktan ve sonra da değer verdiğim birini kaybetmekten korktuğumu düşünüyor."

Bir nefes çekiyorum, geri üflüyorum. Yatıştırılmak istiyorum ama hala daha fazlasına ihtiyacım var.

Sürekli aşk peşinde koşan bir kız olmak istemiyorum. O yüzden diyorum ki, "Belki de bunu itiraf etmekte iyi olmayan bir erkek istemiyordum. Belki de *öyle bir erkeği* istiyorum, hak ediyorum. Erkek arkadaşım olmaktan *heyecan duyan* bir adam. Ve Noel'de ailemin evine gelmek için. Ve en iyi arkadaşım ile tanışmak için."

"Haklısın" diyerek beni şaşırttı. Tamamen h a k l ı s ı n .
Sen harikasın ve iyi olan her şeyi hak ediyorsun."

Ama nerede olduğumuzu tam olarak bilmiyorum. "Bunu yapabilecek birini bulmam gerektiğini mi söylüyorsun? O kişi sen değil misin?" Bu yolda o kadar ilerledim ki artık cevaplar istiyorum; basit, yalın, reddedilemez cevaplar.

"Hayır," diyor bana. "Daha iyisini yapacağımı söylüyorum. Sensiz bir hayata geri dönmek istemiyorum. Lütfen çekip gitme, Haley. Seni seviyorum. Gördün mü? Daha iyisini yapabilirim. Bırak daha iyisini yapmaya devam edeyim."

Pekala, aradığım daha çok buydu.

Birdenbire tekrar nefes alabiliyorum. Hayat yeniden anlam kazanıyor. Ezilmek, kalbim kırılmak ve duygusal olarak terk edilmek zorunda değilim.

O anın kalp çarpıntısıyla dudağımı ısıyorum ve fısıldıyorum, "Tamam. Ben de seni seviyorum. Ve birbirimize bunu söylemeye devam etmemizi istiyorum. Çünkü bu beni mutlu ediyor. Ve çünkü... her şeyi içinde olan birini istiyorum. Sen de öyle olabilir misin, Ben? Sen de olabilir misin?"

Bu sefer hiç tereddüt etmeden, "Kesinlikle. Söz veriyorum.
Her şey dahil. Sonuna kadar."

Tamam o zaman, bu daha iyi. Ben de onu öptüm. Ve karda öpüşmeye devam ediyoruz, sevgi gösterilerine karşı olup olmadığımızı düşünmeden... Ben Page ve onun muhteşem gözleri dışında nerede olduğumuzu ve başka bir şeyin var olduğunu unuttum.

Beni seviyor ve artık bundan korkmayacağına söz verdi. Ve ben de ona inanıyorum.

"Ve bu arada," diyor hava almaya çıktığında, "hindi." "Ha?"

Mırıldanıyorum, öpüşmenin ve aşkın sersemliğiyle.

"Ben hindiye oy veriyorum. Ve Noel'i ailenle geçirmeyi çok isterim."

Düğün Kutusuna Geri Dön

Haley

Y Köpeğimizin Nan Teyze'nin güzel hediyesini küçük sevimli dişlerinin arasında tutarak bahçede koşturmasını, kocamın gömleği ve kravatıyla terlemesini izlerken endişemin tavan yapacağını düşünebilirsiniz.

Onu geri almaya çalışıyor ve o anda mutluluğumuz ve geleceğimizle ilgili pek çok şey söz konusu.

Ama bunun yerine, kaçan köpek bana kur yaptığımız günleri düşünme, Ben'in çocuk sahibi olmaktan korktuğu zamanları hatırlama şansı verdiğinden, sakın bir kararlılık duygusu yavaş yavaş üzerime geliyor. Genel olarak bağlanmaktan korktuğu zamanları. Hiç beklemediği bir anda hayatın karşısına çıkarabileceği yeni sürprizlerden korktuğu bir zaman.

Ben'i tanıdıkça, ilk yaşamlarımızın ne kadar farklı olduğunu daha iyi anladım. Pek çok erkek gibi o da korkularını ya da acılarını açığa vuran biri değil. Ama içten içe bunların farkındaydı. Ve o bana bunları anlatmaya başladıkça ben de farkına vardım - onun yaralarını gördüm ve bazı yaraların gerçekten iyileşmediğini, onlarla yaşamayı öğrendiğinizi ve onların sizin bir parçanız haline geldiğini öğrendim.

Nan Teyze her zaman hepimizin gerçekten istediği tek şeyin anlaşıldığını hissetmek olduğunu söylerdi ve bu doğru olmalı, çünkü Ben'i anlamaya başladığım anda o da beni anlamaya başladı. Ve sonra, tıpkı o gece karda bana söz verdiği gibi, her şeyi kabul etti.

Ve şimdi tereddüt eden ben miyim? Değişimden ve ilerlemekten korkan *ben miyim?*

O zamanlar Ben'in neden korktuğunu anlıyordum ama aynı zamanda bana güvenirse, *bize güvenirse, hayata* güvenirse her şeyin yoluna gireceğini de biliyordum. Ve sanırım Ben de şu anda tam olarak böyle hissediyor. Ona güvenmemi istiyor. Ve bize güvenmemi. Ve hayata güvenmemi. Ve her şeyin yolunda olduğunu bilmemi.

Ben ve Daphne arasında çok sevilen, neredeyse efsanevi açılmamış kutumuz için ince, ikna edici, zihinsel bir çekişme yaşanırken izliyorum ve sonunda Ben'in bir eli hediyein üzerinde, diğeri Daphne'nin boynunu okşarken, Daphne hediyei bırakıyor. Şimdi ona usulca gülümsüyor, "Aferin kızıma. Ne kadar iyi bir kız."

Elindeki kutuyla ayağa kalktığında, hem kendisi hem de kutu biraz dağılmış ama yine de iyi durumda görünüyordu. Tüm bu olay havada asılı duran gerginliği ortadan kaldırdı ve arka bahçeyi geçip bana doğru gelirken gülümseyerek, "Bizden kaçan köpekler her zaman bizi birbirimize yaklaştırıyor gibi hissediyorum" dedim.

O sadece kendi nazık sırtışıyla cevap veriyor ve ben de "Kutu çileyi atlatmış gibi görünüyor. Kenarları biraz pürüzlü ama yine de neredeyse düğün günümüzdeki kadar güzel."

İki Adirondack sandalyenin arasındaki küçük ahşap masaya geri koyarken omuz silkiyor ve "Açacaksak bunun pek bir önemi yok" diyor.

"Belki de yapmayız," diyorum. "Belki de buna gerek yoktur."

Benimkinin yanındaki sandalyeye otururken başını soru sorar gibi eğiyor. "Nasıl anladın?"

"Hadi bir bebeğimiz olsun, Ben."

Gözlerini kırıştırıyor ve biraz daha dik oturuyor, belli ki sersemlemiş. "Ha?" "Hadi bir bebeğimiz olsun. Ben hazırım."

"Emin misin?" Başını öne eğiyor. "Çünkü seni bir şeye zorlamak istemiyorum-"

"Eminim," diye kestim sözünü mutlu bir baş sallamasıyla. "Neden tereddüt ettiğimi bile bilmiyorum. Belki de sadece zamanlamadaki değişikliği kafamda oturtmam gerekiyordu. Ama istediğim şey bu, her zaman istediğim şey, seninle olmak. Öyleyse neden bekleyeyim?"

Haley ve Ben'in Dört Yıllık Yıldönümü

Ben

Terrence ve ben güzel bir Haziran gecesinde arka bahçede Cincinnati şehir merkezine bakan Adirondack sandalyelerde oturuyoruz. Elindeki birayı havaya kaldırdı ve "Talcrita Kulesi'nin resmi olarak ufuk."

Blue Moon'umu onunkiyle tokuşturduktan sonra ikimiz de sandalyelerimizde arkamıza yaslanıp öylece bakıyoruz. Bina tasarımıımızın seçilmesinden yaklaşık beş yıl sonra, nihayet nehrin karşısından şekillenişini görebileceğimiz kadar yüksek bir ufuk çizgisinde yükseliyor. Bu sürenin bir kısmı planlama ve izinler için harcandı, ardından nihayet temel atma başladı ve şimdi inşaatın daha hızlı ilerleyen kısmındayız.

Başka projeler üzerinde çalışıyor olsak da şantiyeyi düzenli olarak ziyaret ediyoruz. Ve kendi arka bahçemden bir hayalin gerçeğe dönüştüğünü görmek çok tatmin edici. Aşağı yukarı bir yıl sonra, ufuk çizgisinin kilometrelerce uzaktan görülebilen en yeni mücevheri olacak.

"Başardık," diyor Terrence.

"Gerçekten de başardık."

Yine ikimiz de biraz sessizleşiyoruz - belki de huşu içindeyiz. Belki de ikimiz de yılları, başarıyı bir perspektife oturtuyoruz.

"Kendimi tasarladığımız zamandan çok daha yaşlı hissediyorum" diye düşünüyorum.

Şişesinden bir yudum alıyor. "O zamandan beri ikimiz de çok şey yaşadık."

Terrence da artık evli ve geçen sonbaharda nikâh masasına oturduktan sonra ilk çocuklarını bekliyorlar. Tüm bu süreç boyunca sadece yirmili yaşlarımızdan otuzlu yaşlarımızın başına geçtik, ancak bazı açılardan çocukluktan erkeklığe geçmiş gibi hissediyoruz.

"Yine de zamanı işaretlemek için fena bir yol değil," diye ekliyor memnun bir sesle. "Devam ediyoruz ve yaşlandığımızda, biz gittikten çok sonra bile burada olacak olan bu şehre çok şey katmış olacağız."

Sadece başımı sallıyorum, bu fikir benim için yeni değil. Muhtemelen bu yüzden mimarım - benden daha uzun süre dayanacak, asla kaybetmek zorunda kalmayacağım şeyler yaratmak istiyorum.

"Zamanı işaretlemekten bahsetmişken," diyor, "Haley ile yıldönümünüz yeni değil miydi? Kaç oldu şimdi? Dört mü?"

İçkimi alırken bir kez daha başımı salladım. "Evet." Ama bu kadarla bırakıyorum.

O da fark etti. "Bir sorun yok değil mi? Haley ile aranızda?"

Ona baktım ve hemen güvence verdim, "Tabii ki hayır. O harika biri."

"O zaman sorun ne? Çünkü güzel bir karısı, güzel bir evi ve harika bir kariyeri olan bir adam için son zamanlarda... dünyanın zirvesinde görünmüyorsun."

Omuz silkiyorum. "Sen böyle söyleyince kendimi aptal gibi hissediyorum. Mutlu olmalıyım, değil mi?"

Omuz silkmeye karşılık verir. "Doğru. Ama neden sen değilsin? Ne oldu dostum?"

Bu aylardır devam ediyor, ama ben bu konuda konuşmak istemedim. Sanırım onu bilgilendirmeliyim. "Bebek sahibi olamayız."

Bunu söylerken hâlâ şehre bakıyorum, ama çevresel görüşümde onun şok içinde geri çekildiğini hissediyorum. "Kahretsin," diye mırıldandı. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Gerçi... ben de merak ediyordum. Denediğinizi biliyordum. Olay nedir?"

Nefes alıp veriyorum, kendimi konuşmaya zorluyorum. Bilmesini umursadığımdan değil - bunu yüksek sesle söylemek, halının altına itip görmezden gelemeyeceğim bir gerçek haline getiriyor. "Bir süre gelişigüzel denedik ama olmadı. Sonra daha ciddi bir şekilde denedik -tüm sıcaklığı üzerimize çekmeyi ve koşullar uygun olduğunda hazır olmayı. Ve yine işe yaramadı. Bu yüzden bazı testler yaptırarak."

"Ve?" diye sorar.

Yorgun bir nefes daha veriyorum. "Teknik detaylara girmeden, ikimizin de hamile kalmayı çok daha zorlaştıran sorunları var. Doktor, aleyhimize olan tek bir şey olsaydı, yine de bir şansımız olabileceğini söyledi - ancak katkıda bulunan tüm faktörler, gebe kalma ihtimalimizin oldukça düşük olduğunu gösteriyor. Yüzde bir şans gibi."

Beyninin çalıştığını görüyorum - Terrence'a bir sorun verin ve içgüdüsel olarak mantıksal ya da matematiksel bir çözüm bulsun. "Yani bu yüz kere seks yaparsan yüzüncüsünde hamile kalırsın anlamına mı geliyor?"

Başımı salladım. "Hayır, yoksa şimdiye kadar hamile kalmış olurduk. Daha çok her seferinde yüzde bir şansın varmış gibi. Doktor da pek cesaretlendirmiyor, tek tavsiyesi alternatif yolları düşünmek."

"In vitro mu?" Terrence soruyor. Bir kez daha başımı salladım. "Ve?"

"Buna karşı karar verdik. Zor bir karardı, ancak çok pahalı ve hala sınırlı bir çalışma şansı var ve tüm süreci atlatmanın çok fazla iniş ve çıkışı var. Bu konuda kendimizi iyi hissetmedik."

"Bunu anlayabilirim," diyor ve ardından bir sonraki bariz öneriye geçiyor. "Evlat edinme mi?"

Kelimesi bile ruh halimi karartsa da, bu onun hatası değil. Kimsenin suçu değil. "Haley evlat edinmek istiyor ama ben istemiyorum."

"Hiç şaşırmadım."

Bu benim bakışlarımı çekiyor, onun bakmamasına şaşıyorum. "Hayır mı?" "Tüm bu aile soyu meselesi senin için önemli."

Oh. Evet. Evet. Muhtemelen bir noktada ona bundan *bahsetmişimdir*. "Sence ben haksız mıyım? Böyle hissettiğim için?"

Omuz silkiyor. "Nasıl hissediyorsan öyle hissedersin dostum. Bu kadar büyük bir şey söz konusu olduğunda, bu geçerlidir."

Hmm. Benimle tartışacağını düşünmüştüm. Ben de "Sağ ol dostum." dedim. "Haley için sorun olur mu?"

Başımı salladım. "Hayır. Şu anda biraz zorlanıyoruz. Anlaşmamak oldukça büyük bir mesele."

Haley

"Harika bir hayatım var, değil mi?" Fırın tezgahının arkasındaki Hannah'ya soruyorum. Günün geç saatleri, dükkân çoğunlukla sessiz ve asla çocuk sahibi olamayacağım düşüncesiyle kendimi boşlukta hissetmemeye çalışıyorum.

Ellerini pembe önlüğüne silerken, "Elbette biliyorsun," diye beni temin ediyor. Birinin düğün pastası için krema karıştırıyor. "Harika bir koca, harika bir ev, *muhteşem bir kız kardeş*" -durup poz veriyor- "sevdiğin iki şapşal tüy yumağı ve çok güzel bir fırın işletiyorsun."

Ben ve benim gebe kalamayacağımız haberini tüm ailem duymuş olsa da, şimdiye kadar Hannah'ya sadece Ben'in evlat edinmek istemediği kısmını söyledim. "Ve ben çocuksuz da mükemmel bir hayat sürebilirim, değil mi?"

"Doğru," diyor destekleyici bir şekilde. "Sen de benimkini istediğin zaman ödünç alabilirsin." Bir de göz kırpmıyor. Cora şimdi on, Cole ise altı yaşında. İkisine de bayılıyorum ve Cora saçını yapmamdan ve kıyafet seçmesine yardım etmemden hoşlandığı çok eğlenceli bir yaşa geldi. Belki de teyze olmak anne olmaya en çok yaklaştığım andır.

Düşündüğümün aksine, beni bir nevi gömen bir düşünce.

Kapının zili çaldığında Hannah kolumu destekleyici bir şekilde sıkıyor ve on iki yaşındayken inanmamı sağlayacak ama şimdi daha zor olan bir abla edasıyla, "Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyor.

Graham ve annesi tezgâha yaklaşırken başımı kaldırıp bakıyorum. "Hey, siz ikiniz." Gülümsemeye zorluyorum. "Bugün size ne getireyim?"

Graham cam önlü tezgâhı inceliyor ve kalın, ceviz kaplı bir brownie'yi işaret ediyor.

"Mükemmel seçim," diye karşılık veriyorum. Ona ne seçerse seçsin fark etmeyeceğini söylüyorum - yine de tekrar tekrar neye döndüğünü zihnime not ediyorum çünkü çocuğun iyi bir zevki var.

Alışverişi tamamlarken Graham, "Üzgün görünüyorsun Haley. Neyin var?"

Yapıştırılmış gülümsemem buraya kadarmış. "Kötü bir gün geçiriyorum sanırım." derken nefes almakta bile zorlanıyorum. Ama iyi olacağım."

"Umarım daha iyi hissedersin."

"Bu ikimiz için de geçerli," diyor annesi. Onun gözlerine minnettarlıkla bakıyorum, kendi mücadelelerinden bazılarının neler olabileceğini hayal ediyorum ve üzüntüm için kendimi suçlu hissediyorum. *Gerçekten de* harika bir hayatım var. Sadece bir çocuğun da bunun bir parçası olmasını istedim.

Onlar giderken ve bir grup genç kız içeri girerken, kendime rağmen boğazımda bir yumru oluşuyor. Sadece yirmi dokuz yaşında olsam da, asla genç bir kızım olmayacağını bilmenin tuhaf acısını çekiyorum.

Hannah yanıma gelerek, "Neden biraz ara verip dışarı çıkıp hava almıyorsun?" diye soruyor. "Tezgâhı ben hallederim." Kız kardeşim beni okumakta çok iyidir.

Hiçbir şey söylemiyorum, teşekkür bile etmiyorum, sadece gidiyorum, müşterilerin önünde dağılmak istemiyorum. Ön kapıya doğru ilerliyorum.

Kaldırımındaki masanın sandalyelerinden birine rahatça oturuyorum ve başımı ellerimin arasına eğiyorum. Hâlâ halkın içindeyim, ama çok kötü - bu bir teslimiyet anı.

"Haley? Tatlım, neyin var?"

Her yerde tanıyabileceğim bir ses duyduğuma şaşırarak başımı kaldırdığımda, dökümlü lavanta rengi bir üst ve yazlık beyaz kapri pantolon giymiş Nan Teyze'yi görüyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Yanaklarımın gözyaşı lekesi olduğunu biliyorum.

"Sadece bu civardaydım. Neyin var tatlım? Gel benimle yürü."

Nan Teyze her zaman yürümenin somurtmaktan daha iyi olduğunu söyler. Yürüdüğünüzde oturduğunuzdan daha fazla yol aldığınıza inanır - sadece coğrafi olarak değil, zihinsel olarak da-. Ayağa kalkıyorum ve caddeye doğru yürümeye başladığımızda kolunu benimkine doluyor.

"Pekala," diyor DeGregorio'nun önünden geçerken, "seni bu kadar üzen ne?"

"Doktordan aldığımız haberleri biliyorsunuz."

Ciddiyetle başını sallıyor. "Böyle bir haberin ne kadar zor olduğunu bilirim." Gerçekten de biliyor, hayatımdaki herkesten daha iyi biliyor; benim bulunduğum yerde o da bulundu. Bu da onu bu konuda konuşmak için mükemmel kişi yapıyor. "Yani mesele bu mu?"

Her iki tarafı da bakımlı İngiliz Tudor'larıyla kaplı bir yerleşim sokağına döndüğümüzde, ona "Sayılır. Ama aynı zamanda... Ben evlat edinmek istemiyor."

Benim tarafımı tutmasını, bu delilikmiş gibi davranmasını bekliyorum. Ama bunun yerine sadece "Nedenini biliyor musun?" diye soruyor.

"Karmaşık," diyorum. "Bunun çok uzun bir süreç olduğunu ve tıpkı tüp bebekte olduğu gibi başarısızlıkla sonuçlanabilecek çok fazla çemberden geçilmesi gerektiğini düşünüyor. Ama aynı zamanda ailesiyle, büyükbabasıyla, her şeyle ilgili."

"Anlıyorum." Nan Teyze Ben'in geçmişini biliyor.

"Bu onun hakkında anladığım bir şey," diye devam ediyorum, "ama hayatlarımızı yönetmemesi gerektiğini düşünüyorum. Ebeveynlik mutluluğunu başka bir şekilde bulmaya istekli değil - ya onun planladığı şekilde olmalı ya da hiç olmamalı."

Bana ölçülü bir ses tonuyla, "Gebe kalamayan pek çok insan böyle hissediyor" dedi.

Ve daha önce hiç düşünmediğim bir şeyi merak ediyorum. "Hiç evlat edinmeyi düşündünüz mü?" Şu anda bile, yaşlı bir aile üyesinin hayatının önemli ayrıntılarını bilmeden onu ne kadar iyi tanıyabildiğinize şaşıyorum. Bunu ona nasıl hiç sormadım?

Başını iki yana sallıyor. "Karmaşık ve baskı dolu görünüyordu. Philip ve ben yeğenlerimizi daha çok seveceğimize ve bunun yeterli olacağına karar verdik."

Bu duygu kalbimin derinliklerine işliyor. Bir şekilde inanılmaz derecede tatlı ve aynı zamanda dayanılmaz derecede üzücü. "Öyle miydi?" diye soruyorum. "Yeterli mi? Hayır demek istiyorsan sorun değil."

Bana bakıyor ve Nan Teyze gülümsemesini takınıyor. Yüzü bana o kadar yakın ki gözlerini her zamankinden daha net görüyorum - soluk, benekli, sulu bir mavi - ve o anda onun ruhunu gördüğümü hissediyorum. Sadece teyzemi değil, bir kadını. Kalp kırıklıklarını bilen, zor kararlar alan ve bunu bana ya da Hannah'ya göstermeyen bir kadın. "Gerçek şu ki," diyor bana, "elmalarla armutlar gibi. Ama muhtemelen kendi çocuğum olmadığı için seni daha çok sevmişimdir."

Duygusal hissederek dudağımı ısıırıyorum. Yollar ve seçimler hakkında düşünüyorum. Gözümün önünde olmasına rağmen, hiç bilmeden onun kaybindan nasıl yararlandığımı hiç fark etmemiştim. "Eminim bu yüzden seni daha çok sevmişimdir," diyorum, "ve senin sevgini de daha çok hissetmişimdir."

"Gördün mü?" diyor. Sanki ne demek istediğini bilmem gerekiyormuş gibi. Ama Nan Teyze söz konusu olduğunda, ne demek istediğini açıklayana kadar nadiren anlarım. Bazen onun biraz ukala ya da sıradan biri olduğunu düşünme eğiliminde oluyorum; ancak daha sonra onun benim beynimin bulunduğu düzlemden biraz farklı bir düzlemde yer alan derin bir bilgiğe sahip olduğunu hatırlıyorum.

"Neyi gördün?" diye soruyorum. Belki geçmişte bu tür soruları

kuşkuyla, sanki o aptalmış ya da biraz budalaymış gibi sormuş olabilirim
ama şimdi tamamen içtenlikle soruyorum

samimiyetle, ne kaçırdığımı öğrenmeye hevesle.

"Her şey olması gerektiği gibi geliyor," diyor bana. "Hayat karmaşık bir yolculuk olabilir ve biz ölümlüler her zaman tüm neden ve nasılları anlayamayız. Hatta bazen bu bizi kızdırıyor ama her şey olması gerektiği gibi oluyor. Buna güvenmeliyiz."

"Sadece bazen gerçekten *kötü* şeyler olur," diye savunuyorum. "Ben'in ailesinin öldürülmesi gibi."

"Çok acı veren, plana aykırı olan şeyleri kabul etmenin zor olabileceğini biliyorum; bu çok yanlış görünebilir. İnanın bana, Philip Amcanız yaşlanmadan öldüğünde ben de böyle hissetmiştim. Ama bir süre sonra bunun sadece yolculuktaki bir başka viraj olduğunu fark ettim." Hâlâ koluna asılı duran elimi okşuyor ve ekliyor: "Gerçi Ben'in yolu pek çoklarından daha zordu, kabul ediyorum. İşte bu yüzden, ailesini kaybetmeden önce asla yeterince alamadığı sevgi ve neşeyi ona getirdiğiniz için çok şanslı."

Açıkçası ben de hep böyle hissetmişimdir. Ancak, "Şu anda kendimi pek neşeli hissetmiyorum" deme dürtüsüne karşı koyamıyorum. Amacım Ben'in hayatını mutlu etmekse, şu anda işe yaramıyor. Peki benim mutluluğum önemli değil mi? Aslında, çıktığımız dönemde kendi mutluluğumu gözetmemiş olsaydım, koca adam bana ne kadar ihtiyacı olduğunu asla anlayamazdı.

"Her şey sırayla," diyor Nan Teyze. "Hayata olan inancınızı kaybetmeyin. Minnettar olman gereken ne kadar çok şey olduğunu unutma."

"Haklısın, öyle. Kendime bunu hatırlatıp duruyorum."

"Güzel," diyor. "Şimdi, ikincisi, Ben'in ihtiyaçlarına karşı anlayışlı ol. Ve eminim o da sizinkilere anlayış gösterecektir. İkiniz zaman zaman anlaşmazlıklar yaşıyorsunuz ama her zaman çözüm buluyorsunuz."

Bunu tartışmaya başladım. "Ama-"

Ama beni susturmak için boştaki elini kaldırarak şöyle dedi: "Biliyorum, şu anda olası bir çözüm görmüyorsun. Ama sorun değil; çözümler sevgi tohumlarından yeşerebilir."

"Oh," diye mırıldandım, "bunu sevdim." Eskiden bu tür sözleri güzel ama anlamsız bulurdum ama şimdi onun bilgeliğine güveniyor ve onu daha fazla ciddiye alıyorum.

"Üçüncüsü," diye devam ediyor, "mucizelerin her gün gerçekleştiğini unutmayın. Her yerdeler. Aslında şu anda etrafımızda milyonlarca mucize var."

Tamam, mucizelere inanmadığımdan değil ama *ona olan* inancıma rağmen bu güzel iddia bende biraz şüphe uyandırıyor. "Etrafta bu kadar çok mucize varsa, keşke içlerinden biri beni hamile bıraksa."

"Bahsettiğim kişiler," diye yanıtlıyor hiç vakit kaybetmeden, "zaten gözünüzün önünde gördüğünüz diğer şeyleri meydana getirmekle meşguller."

İşte o zaman mucizeler hakkında gerçek anlamda konuştuğunu anlıyorum.

"Gökyüzü mavinin çok güzel bir tonu - bu benim için bir mucize. Yağmur yağdığında, gökyüzünde güzel ışık yayları görüyoruz - yağmur yayları. Eğer bu mucizevi değilse, nedir bilmiyorum. Arabalar, televizyonlar, uçaklar, cep telefonları, bilgisayarlar - bunların her biri, hepimizin alıştığı ve görmeyi, hissetmeyi bıraktığımız vahşi mucizelerdir. Mucizeviliği hissetmeyi bıraktık. İnsanlar aya gidiyor. Mars'a roketler gönderiyoruz. Ve sonra kelebekler, çiçekler ve ağaçlar var-her biri eşsiz ve güzel." Etrafımızda, gerçekten de rengarenk küçük mucizelerle dolu ağaçların ve çiçek tarhlarının bulunduğu evlerle çevrili sokağı işaret ediyor.

"Bedenlerimizin pek çok şeyi kendi kendine iyileştirdiği gerçeği," diye devam ediyor. "Düşünmeden nefes almamız, kalplerimizin aynı şekilde atması. Mucizeler, mucizeler, mucizeler. Tek yapmamız gereken onları görmek, farkında olmak ve her zaman gerçekleştiklerini hatırlamak ve sonra da en çok istediklerimizi elde etmeye açık olmak."

Tamam, vay canına. Biz insanlar mucizeleri hafife almakta ne kadar da *iyiyiz*. Ona karşı yeni bir hayranlık duyuyorum.

Ama aynı zamanda, hala bencilce bir bebek istemeye takılı kaldığımı da inkar edemem. "Peki ya bu hiç olmazsa?"

Kolayca omuz silkiyor. "Bu hala güzel bir dünya ve güzel bir hayat, gökyüzündeki yıldızlardan daha fazla mucizeyle dolu. Ne olursa olsun, sen ve Ben birlikte güzel bir aşka ve harika bir varoluşa sahipsiniz - bunu unutma. İkiniz şimdiden pek çok mucizeye sahipsiniz."

Bunu kabul ediyorum. Tanışmamız bile bir bakıma mucizevi görünüyordu. Her şey, ilişkimizin her yönü, iyisi ve kötüsü, kolayı ve zoru. Belki de ne demek istediğini az da olsa anlamaya başlıyorum. Ayrıca şunu da kabul etmek zorundayım: "Bazı büyük mucizelerimiz öyle ya da böyle doğrudan senin aracılığıyla gerçekleşmiş gibi görünüyor."

Havada küçümseyici bir el sallıyor. "Eğer öyle görünüyorsa, bunun tek nedeni mucizevi olana açık olmamdır."

Beni fırına geri götürüyor, daha fazla bilgelik aktarıyor ve Ben'le iyi olacağımıza dair güvence veriyor. Ve ben buna inanıyorum. İnanıyorum. Ama kalbim hala acıyor.

Hâlâ canım yanıyor ama yine de... Tüm bunların altında kendimi moralli hissediyorum. *İstediğim* gibi onun mucizelerine inanmak için. Henüz tam olarak o noktada olmasam bile.

Fırının pembe-siyah çizgili tentesine ulaştığımızda Nan Teyze bana sıkıca sarılıyor ve "Seni çok seviyorum Haley" diyor.

"Ben de seni seviyorum," diyorum ona.

Ve o uzaklaşırken, bunu yeterince söylemediğimizi fark ettim. Ailem sevgiyle dolu ama bunu söylemekten çok gösteriyoruz. Nan Teyze ve ben bugün bunu söylediğimiz için mutluyum.

Ben

Uzun birkaç gün oldu. Dürüst olmak gerekirse, bazı açılardan uzun bir yıl oldu. Ebeveynliğin her zaman zorluklar içereceğini düşünmüştüm ama bebek *yapma* eyleminin kolay olacağını sanmıştım. Son birkaç gündür, Haley ile buradan nereye gideceğimiz konusunda anlaşılamamak ikimiz için de zor oldu. İşten sonra şehir merkezinden ayrılmadan önce ofisimin yakınındaki bir çiçekçide durup bir buket papatya alıyorum.

Ön kapıdan içeri girdiğimde, köpek her zamanki gibi ayağıma çelme takmak için bağıyor ama benim gözüm sadece çiçekleri görünce yüzü aydınlanan karımda. Sessiz tepkisi, küçük bir fırın poşetini kaldırıp bana yumuşak bir gülümseme vermek oluyor. İçinde ne olduğunu söylemesine gerek yok. Papatyalar ve jöleli çörekler en başından beri bizim sevgi dilimiz oldu.

"Artık kavga etmek istemiyorum bebeğim," diyorum ona ulaşıp buketi uzatırken.

Onları kabul ediyor, yüz ifadesi tatlı ve inkar edilemez derecede yorgun görünüyor. "Ben de öyle."

"Ve seni mutsuz etmek istemiyorum."

"Biliyorum. Ben de seni bu hale getirmek istemiyorum."

"İkimiz de nasıl hissediyorsak öyle hissediyoruz." Papatyalar ve çörekler tezgâhın üzerinde duruyordu, ben de onun elini tuttum ve başparmağımı elinin arkasında gezdirdim. Onu delicesine seviyorum ve sadece diğer tarafa geçmenin bir yolunu bulmak istiyorum. "Bunu nasıl değiştireceğimi, ikimizi de burada nasıl mutlu edeceğimi bilmiyorum. Ve Nan Teyze'nin bile bunu düzeltebileceğini sanmıyorum."

Başını sallıyor. "Bugün onu gördüm ve konuştuk."

Başımı eğiyorum. "Yapmadı, değil mi?" Hem kuşkuyla hem de bir parça umutla soruyorum. "Sihirli bir şekilde düzeltti mi?" Küçük bir parçam çözümü, Nan Teyze'nin bizi cevaba götürmek için söylediği şeyi duymayı bekliyor.

Ama Haley başını sallar. "Hayır. Sanırım sonunda çözemediği tek şeyi bulduk. Yine de bana ne olursa olsun birlikte harika bir hayatımız olacağını hatırlattı."

"Bu harika bir nokta."

Dudağını ısıyor. "Yine de, bunun... yani, büyük bir anlaşmazlık olduğunu hissediyorum. Ne olursa olsun bir bebek istiyorum. Ve sen de

alternatif bir plana kalbinizi açmaktansa çocuksuz kalmayı tercih edin."

Sakince "Beni mantıksız biri gibi gösteriyorsun" derken sinirlenmemeye çalışıyorum.

İçini çeker. "Öyle demek istemedim, söz veriyorum. Kendine göre nedenlerin olduğunu ve duygularının geçerli olduğunu biliyorum. Sadece hayatının ilerleyen dönemlerinde farklı bir seçim yapmış olmayı dileyebileceğinden endişeleniyorum. Ve ben seninle bir aile kurmak istiyorum. Onsuz mutlu olamayacağımızı düşündüğümünden değil ama gerçekten *istiyorum*. Bir yıl önce sen de aynı şeyi hissediyordun."

Boğazımda hafif bir yumru oluşuyor. Ağlayan bir adam değilim, ama lanet olsun- son satırı beni zamanda geriye, hayatın bu kısmının kulağa özgür ve kolay geldiği bir yere fırlattı, sanki tek yapmamız gereken doğum kontrolsüz yatağa atlamaktı ve doğa kendi akışına bırakacaktı. O zamanlar hayat çok daha kaygısızdı. Tamam, belki kimse beni kaygısız biri olarak tanımlamazdı ama şimdikine kıyasla ben *öyleydim*. Şimdi kalbimde bir şeyler katılaştı. Belki de hiç sahip olamayacağımız oğlumuzun yasını tutuyorum.

Derin bir nefes alıyorum, duygularımı bir kenara itmeye çalışıyorum ve durumumu ifade ediyorum. Bunu daha önce de belirtmişim ama bu konuda yaptığımız en sakın konuşma bu, o yüzden belki bu sefer farklı anlar diye tekrar söylemeye değer. "Bir yıl önce bir bebeğimiz olsun istiyordum. Ama eğer bir bebeğimiz olmazsa, bizi hayal kırıklığına uğratacak ya da kalbimizi daha da kıracak bir sistemle uğraşarak kendimizi öldürmemizi istemiyorum. Eğer bir çocuk sahibi olmamız gerekiyorsa, bunu yapacağımızı hissediyorum."

Hemen cevap vermiyor - onun da benimle aynı şeyi yaptığını hissediyorum, nazik kalmaya çalışıyor, bunun tırmanmasına izin vermiyor. İkimiz de çok çabalıyoruz.

Tam o sırada telefonu çalar, ama susturur, mutfak tezgâhına geri koyar, belli ki telefona cevap verecek havada değildir.

Sonunda, "Sanırım kutuyu açmalıyız." dedi.

"Aklımdan geçmediğini sanmayın," diyorum. "Sadece... kutuyu daha önce pek çok kez açmaya başladık, ama bir şey bizi her zaman durdurdu - sonuçta kutuyu açmamıza gerek olmadığı anlamına gelen bir şey."

"Bu yeterince iyi bir sebep değil mi?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

Ne demek istediğini anlıyorum ama... "Sadece içeride her ne varsa bunun düzelmeyeceğini söylüyorum. Sihirli bir çözüm yok. Ve eğer onu açmaya karar verirsek, bu sefer hiçbir şeyin bizi durduracağını sanmıyorum. Yani gerçekten açık olacak. Geri kapatmak yok." Bir yanım kutunun aldığı efsanevi boyutlardan nefret ediyor ama sadece emin olmasını istiyorum.

Yine de oldukça kararlı görünüyor, "Nan Teyze bunun bu kadar uzun süre sakladığımız bir şey olmasını asla istemedi. Bunun hiçbir şeyi düzeltmeyeceğini biliyorum ama eğer o kutunun içinde her ne varsa, bu kadar büyük bir konuda anlaşılmadığımız için kendimizi biraz daha iyi hissetmemizi sağlayacaksa, şimdi tam zamanı."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Tamam. Haklısın."

"Ben bunları suya koyarken sen de alabilir misin?" diye soruyor. Papatyaları işaret ediyor. "Solmalarını istemiyorum."

Solmamızı istemiyorum. Merdivenlerden Nan Teyze'nin düğün hediyesinin bulunduğu boş yatak odası dolabına çıkarken de bunu düşünüyorum. Haley'nin söylediklerinin doğru olduğunu bilerek hediye raftan indiriyorum - Nan Teyze bu kadar beklememizi hiç istememişti. Sonunda kutunun içinde ne olduğunu öğrenmenin zamanı geldi. İşimiz bittiğinde, aramızda hâlâ bu devasa sorunun duracağını bilmek berbat bir şey.

Yine de, elimde hediyeyle merdivenlerden inerken, nihayet içinde ne olduğunu görmek için sabırsızlandığımı inkar edemem. Karımı hâlâ papatyalarla uğraşırken buluyorum; saplarını lavaboda kesiyor, su dolu bir vazoya koyuyor ve biraz kabartıyor.

"Bunu yapmaya hazır mısın?" Gülümseyerek soruyorum. Neredeyse gerçek bir gülümseme. Beklenti yüzünden. Ve Nan Teyze'nin bugün söylediği şey doğru olduğu için - her zaman mutlu olacağız. Tamam, doğru, içimizden biri muhtemelen aynı fikirde olamayacağımız en büyük konuda istediğini elde edemezse bunun nasıl olabileceğini merak ediyorum ama bunu bir kenara itmeye çalışıyorum.

"Evet," diyor ve hediye koyduğum mutfak masasına doğru geldiğinde, aynı savaşı duyguların gözlerine yansıdığını görüyorum.

"Devam et," dedim ona. "Paketi aç."

Önce...

Ben

Iubat ayında soğuk, karla kaplı bir gündü ve Terrence koşmaktan vazgeçti, ben de onun yerine mezarlığa geldim. Sadece kapıdan geçmek bile bana Haley'le burada tanıştığım o ilk çılgın günü hatırlatıyor.

harika bir köpek kovalamacası. Bu anı, Eylül ayında çıkmaya başladığımızdan beri muhtemelen buraya gelmediğimi fark etmemi sağladı, bu yüzden biraz suçlu hissediyorum

-Ama sanırım büyükbabam sevdiğim kızla bu kadar meşgul olmamı isterdi.

Şu anda mükemmel türde bir kar yağışı var - birkaç gün önce sekiz inç yağdı, ancak o zamandan beri güneşli günler geçirdik, yolları temizledik ve kuruttuk. Bu yüzden kış gibi güzel ama etrafta dolaşmak kolay. Kapıların hemen içine park ediyorum, eşofmanlarımın yanına örgü bir şapka takıyorum ve Büyükbaba Ed'in mezarına giden kıvrımlı yol boyunca koşuyorum.

Koşu doğal olarak Haley'nin amcasının mezarının yanından geçiyor ve Nan Teyze'yle birlikte orayı Sevgililer Günü için özenle süslediklerini görüyorum; vazolarda kırmızı ipek güller ve yukarıdaki çıplak ağaç dallarında kırmızı ve pembe fiyonklara birkaç küçük kalp süs eşlik ediyor. Tüm süslemeler karla kaplanmış.

Büyükbabama yaklaşıırken vazosunda kırmızı ipek güller de fark ettim. Ki onları oraya ben koymamıştım. Omzumun üzerinden diğer mezar taşına bakıyorum ve Haley'nin bana söylemeden büyükbabamın mezarına da çiçek koyduğunu fark edince kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Oraya vardığımda duruyorum, ismine ve hayatının izlerini taşıyan tarihlere bakıyorum. Sevdiğiniz kişinin artık burada olmamasının tuhaflığını hissetmeyi hiç bırakıyor musunuz merak ediyorum. Ailemin taşradaki mezarlarını neredeyse hiç ziyaret etmiyorum - bu konuda da kendimi suçlu hissediyorum, ama son düşüncem bunun nedeni: o *boşluk hissini, neden hissini*, biri nasıl bir dakika önce buradayken bir dakika sonra *yok* olabilir hissini tazelemek zorunda kalmak. Nereye gidiyorlar?

"Bir gün Haley'i annemle babamın mezarlarına götürmeliyim," diyorum yüksek sesle. "Benimle gelmekten mutluluk duyacaktır. Vazolar için çiçek bile getirir." Küçük bir kahkahayla bitiriyorum. Sadece kendi kendime konuştuğuma inanmak istiyorum,

Ama nerede durduğuma bakılırsa, hiç mantıklı olmadığını düşündüğüm ama aile geleneğimiz haline gelen o şeyi yaptığımı biliyorum - bir mezarla konuşmak. "Madem burada seninle konuşuyorum, ben de oraya gidip her şeyi anlatabilirim, Değil mi? Haley'nin Aralık ayında bizim hakkımızda söylediği gibi - o ve ben -."

Bunu hatırlamak bir gülümsemeye neden oluyor. "O zamandan beri öyleyim bu arada," diyorum. "Haley çıktığım kız. Keşke onunla tanışabilseydin." Taryn ile bunu hiç düşünmemiştim. "Onu çok seversin. Sana çiçek getiren oydu. O kadar tatlı biri. Ve onun için deli olsam da, ilişkiyi ilerletmek konusunda dizlerimin bağı çözülde." Durdum, göz kırdım, biraz irkildim. Tüm bunların ailemin benim için ölmesi yüzünden olduğunu biliyorum ve irkilmemin nedeni bu kadar... tahmin edilebilir olduğumu kabul etmekten hoşlanmamam.

"Neyse," diye alçak sesle devam ettim, "ben tereddüt ettiğim için o da çekip gitmek üzereydi. Ve bu bana bir ton tuğla gibi çarptı: Neyden kaçıyorum ben? Ona *doğru* koşmam gerekirken. Çünkü o muhtemelen başıma gelen en iyi şeydi. Ben de ona onu sevdiğimi söyledim.

-Çünkü ben biliyorum. Ve o zamandan beri her şey harika. Ailesi harika - keşke sen de onlarla tanışabilsen. Şükran Günü'nü onlarla geçirmeye aldırılmazsın bile." Bir kahkaha ekliyorum ve kısa bir an için sanki gerçekten yanımdaymış gibi hissediyorum.

Bugün buraya neden geldiğimden emin değildim ama belki de büyükbabama Haley'den bahsetmem gerekiyordu. Her ne kadar ölü bir adamın mezarında olduğuna inanmasam da, onu bir yerlerde bulmaya en fazla bu kadar yaklaşabilirim.

Mezarlık boyunca koşmaya devam ediyorum ve güneş püskürürken, aslında soğuğu canlandırıcı ve kar örtüsünü güzel buluyorum. Koşmaya devam ederken telefonumu çıkarıp Haley'e mesaj atıyorum. Ona Sevgililer Günü için özel bir şey planladığımı söylemişim ama şimdi farklı bir fikir oluşturuyorum. O yüzden kararı ona bırakıyorum.

Selam bebeğim! Sevgililer Günü için kendi maceranı kendin seç. 1. Seçenek: Şehir merkezinde adı açıklanmayan ama pahalı bir mekanda şık bir akşam yemeği. Seçenek 2: Kış Eğlence Günü.

Birkaç dakika sonra telefonum çalıyor ve ne seçtiğini bildiğimden oldukça emin olmama rağmen memnuniyetle cevabını kontrol ediyorum.

Kış Eğlencesi Günü'nün nelerden oluştuğunu bilmiyorum ama ben varım!

Tam düşündüğüm gibi. Bir kışlık palto ve şapkayla eğlenmeyi, şarap içip yemek yemeye tercih ederdi. İçimdeki sonradan görme şehir züppesi

Bu kutlu olay için akşam yemeğini seçti - ve iyi kalpli Taryn de yirmi kez akşam yemeğini seçerdi. Ama gerçek ben -gelen ve fetheden ama içinde hâlâ her zaman olduğu kişi olan adam-Haley'nin seçiminden memnun. Kış Eğlence Günü, işte geliyoruz.

Haley

Aşık olmaktan daha iyi bir şey var mı? Tamam, başka şekilde ifade edeyim. Size aşık olan birine aşık olmaktan daha iyi bir şey var mı? Çünkü daha önce de aşık olmuştum ama hiç böyle olmamıştım.

Bir yanım hala şaşkın. Noel Yürüyüşü'nde çözüldüğümde, çılgınca plansız ultimatolar savurduğumda, işlerin istediğim gibi gittiğini görmemiştim. Ama daha sonra Ben bana bunun onu uyandırdığını ve beni incittiğini bilmekten nefret ettiğini söyledi. Manyakça ultimatolar vermeyi asla tavsiye etmem ama sanırım kırk yılda bir *her şey* işe yarıyor. Ortalamalar kanunu. Yüz kız yüz ultimatom verse, doksan dokuzu muhtemelen geri teperdi - ama ben erkeği deliliğin ötesindeki aşkı gören şanslı kişiydim.

Şimdi Sevgililer Günü ve ikimiz de Kış Eğlence Günü için işten izin aldık. Devou Park'taki bando kulübesinin önündeki tepede kızakla kayarak başlıyoruz. Bu ilk sürpriz yere vardığımızda ona "Bu anılarımı canlandırdı," diyorum. "Babam biz küçükken karlı günlerde Hannah'yla beni buraya getirirdi." İkimiz de en son ne zaman kızakla kaymaya gittiğimizi hatırlamasak da, Ben bu vesileyle Terrence'tan iki kızak ödünç aldı ve beni yeniden çocuk gibi hissettiren bir şeyi birlikte yapmak çok eğlenceli.

Daha sonra bizi şehir merkezinin hemen doğusundaki yüksek bir tepede yer alan popüler, tarihi bir mahalle olan Mt. Adams'a götürüyor ve burada şirin, rahat bir restoranda öğle yemeği yiyerek ısınıyoruz. Oradan şehrin en eski parkı olan Eden Park'a ve Ben'in yaz aylarında fiskeyellerle patlayan ancak kışın mükemmel bir buz pateni pisti haline gelen insan yapımı sığ bir su kütlesi olan Mirror Lake yakınlarındaki parklarına gidiyoruz. Patencilerin yanı sıra karda oynayan çocuklar ve köpeklerini gezdiren insanlar da vardır.

Yüz yılı aşkın bir süredir göle bakan büyük, tarihi çardakta buz pateni kiralyoruz. Aynı kızakta olduğu gibi, ikimiz de çocukluğumuzdan beri buz pateni yapmadığımız için ikimiz de oldukça sallantılıyız, ama buzun üzerinde gülerek ilerlerken el ele tutuşuyoruz.

"Hadi Munson," diyor, "bana üçlü aks yap!" Ben de ona, "Baltamın üzerine *düşmezsem* şanslıyım" diyorum. "Evet, ben on yaşındayken bu daha kolay görünüyordu," diye onaylıyor.

"Çocukken nerede kayardınız?"

"Çiftlik evimizin yanındaki gölette," diye gülümseyerek yanıtlıyor. "Ailem bana sekiz yaşındayken Noel'de paten almıştı ve babam bana o kış öğretti." Onu ailesinden bahsederken gördüğüm en mutlu an bu.

Gölün etrafında diğer patencilerle birlikte yol alıyoruz, birçoğu bizim kadar dengesiz, diğerleri ise muhtemelen Olimpiyat tarzı bir iki atlayış *yapabilecek* kadar yumuşak bir şekilde süzülüyorlar. Sonunda ikimiz de biraz daha rahat hareket ediyoruz ve hatta eğlenceli hale geliyor.

Ta ki bir gümbürtüyle dingilimin üzerine düşene kadar. Ben kayarak beni kurtarmaya geliyor. "Bu ona jüriye pahalıya patlayacak," diyor şakacı bir şekilde ve kalkmama yardım etmek için ellerimi tutuyor. "İyi misin?"

"Evet," diye onu temin ederim. "Sadece kendime çok güveniyordum ve yapmamam gereken bir dönüşü denedim."

"Gel, yine el ele tutuşalım," diyor ve eli elimdeyken kendimi daha güvende hissettiğimi inkar edemiyorum.

Buzun üzerinde süzülürken, mecazi anlamda bile olsa elinin elimde olmasına güvenmeye başladığımı fark ediyorum. Artık her zaman "seni seviyorum" diyoruz. Ama geleceğimiz hakkında pek konuşmadık ve şu anda elimi büyük resimde bırakmaya karar vermemesi için dua ediyorum.

Geçenlerde Nan Teyze'ye bazen ona bu kadar aşık olmamın beni korkuttuğunu söyledim. O da, "Aşk her zaman bir risktir. Her zaman. Ama buna değer."

"Aşkın her zaman işe yaradığını mı söylüyorsun?" Ona tam olarak ayak uyduramadığımı hissettiğim anlardan biriydi.

Ama o başını salladı ve "Hayır canım. Risk almazsan aşkı asla tadamazsın diyorum. Ve bu herkes için en büyük utançtır."

Şimdi bunun beni yüreklendirmesine izin veriyorum, bugünün Sevgililer Günü ve Kış Eğlencesi Günü olduğu ve sevdiğim adamla birlikte olduğum gerçeğine odaklanmayı seçiyorum.

Yeterince kaydıktan sonra kar botlarımızı giyiyoruz, patenlerimizi teslim ediyoruz ve bir banka oturup birbirlerine kartopu atan iki küçük çocuğu izliyoruz. Altı ve sekiz yaşlarında görünüyorlar ve bizimkine yakın bir bankta oturan bir kadınla birlikteler, muhtemelen büyükanneleri. Kısa süre sonra içlerinden biri "Hadi kardan adam yapalım" dedi.

Ben dikkatle çocukları izliyor, o kadar ki "Aklında ne var?" diye soruyorum.

"Büyükbabamı düşünüyordum," diyor. "Ölürken bana söylediği bazı şeyler hakkında."

Vay be. Bunda ağır bir şey yok. Bir nefes üfledim. Ama bana içini dökmesine bayılıyorum, o yüzden "Ne dedi?" diye soruyorum.

Ben bir iç çekti. "Ailesini, tek oğlunu kaybettiği için hâlâ üzgündü."

"Baban."

Ben başını sallar. "Onca yıl sonra, sanırım bununla hiç barışmamıştı."

"Bir çocuğu kaybetmekten daha zor bir şey olmadığını söylerler," diye cevap veriyorum. Gerçi Ben'in de bununla barıştığından emin değilim. Bunun için onu suçlayamam ama kalbim denemesine yardım etmek için can atıyor.

"Sanırım bu çok eski moda ama soyunun devam etmesini istediğinden bahsetti," diyor Ben bana. "Babamla gurur duyduğunu ve şimdiye kadar başardıklarım için benimle de gurur duyduğunu ve bir gün bir oğlum olacağını bilmenin huzurunu yaşadığını söyledi. Babası gibi kendisinin de hayatı boyunca çok çalıştığını ve benim başarılı olduğumu görmenin buna değdiğini söyledi. Ve bir gün bir oğlum olduğunda, ona aile hikayelerini anlatmamı ve resimlerini göstermemi istiyor, böylece nereden geldiğini bilecek."

Sessiz kalıp her şeyi içime çekiyorum. Sanırım yaklaşan ölüm, sadece gelecek nesiller aracılığıyla bile olsa bir şekilde var olmaya devam etme özlemi duymanıza neden oluyor. Ve tabii ki o çocukların benim olmasını istemekten göğsüm ağrıyor ama Kış Eğlencesi Günü'nde çaresiz hissetmemek için bunu bastırıyorum. Böylece "Aile fotoğrafları var mı?" sorusuna geri dönüyorum.

Göz ucuyla bakıp başını sallıyor. "Depoda bazı eski fotoğraf albümlerim var."

Biraz dehşete kapılarak usulca nefes alıyorum. "Sanırım büyükbaban onları dışarıda isterdi. Daha erişilebilir."

"Haklısın. Sadece... uzun zamandır onlara bakmamıştım. Anlıyor musun?"

Evet, biliyorum. Anne babasının ölümünü asla atlatamadığının bir kanıtı daha. "Onları bana gösterir misin?" diye sordum. "Aileni görmeyi gerçekten çok isterim."

Hemen cevap vermiyor ama bir süre sonra "Evet, tamam. Aslında..."

"Evet?"

"Benimle birlikte mezarlarına kadar gelmeni istemeyi düşünüyordum, belki sana büyükbabamla yaşadığımız yeri ve evimizi gösterebilirim."

Ondan önce annem ve babamla yaşıyordum. Eğer istersen."

"Elbette isterim. Büyüdüğün yeri görmeyi çok isterim."

"Oh-ve teşekkür ederim. Büyükbaba Ed'in mezarındaki çiçekler için."

Eğildi ve beni öptü.

"Bunun bana öpücük getireceğini bilseydim," diyorum çapkın bir sırıtışla, "sana söyledim."

Gözlerimiz öyle bir kilitleniyor ki elimi bırakacağından daha az endişeleniyorum.

Ancak romantik bakışlarımız küçük çocuklardan birinin diğerine bağırmasıyla kesiliyor. "Doğru yapmıyorsun!"

Diğer çocuk şöyle cevap verir: "Bu çok aptalca! Neden bu kadar zor olmak zorunda?"

İkimiz de bakışlarımızı onlara doğru çeviriyoruz. "Kardan adam sorunları," diye gözlemliyorum sessizce. Son birkaç dakika içinde çok fazla kar taşıdılar ama şu ana kadar bir kardan adamın temeline bile uzaktan yakından benzeyen bir şey yok. "Muhtemelen bu duruma mimari uzmanlığımı katmalıyım," diyor Ben duyurur, sonra ayağa kalkar ve çocuklara yaklaşır. "Hey çocuklar, hayal kırıklığına uğramayın. Kardan adam yapımı biraz pratik gerektirebilir. Yardım ister misiniz?"

Bakışlırlar ve yaşlı olan "Tamam" der.

Sonra Ben büyükannelelerine bir bakış atıyor. "Bu çocuklara birkaç kardan adam tavsiyesi versem sorun olur mu?"

Kadın gülümseyerek teşekkür eder. "Kesinlikle. Birbirlerini öldürmeden önce." Ben'in çocuklara karşı ne kadar sevimli olduğu bir kez daha dikkatimi çekiyor ve iki küçük çocuğa kardan adam yapmalarında yardım edişini izlemeye bayılıyorum. Elbette, işi çoğunlukla Ben yapıyor, ama onları kardan adam yaptıklarına ikna edecek kadar kurnaz. bunu gerçekleştirenler.

"Bu kafa için iyi bir boyut gibi görünüyor mu?" Ben küçük çocuğa, yerde bir araya getirdiği kar topunu göstererek soruyor.

Çocuk, "Biraz daha büyük." dedi.

Ben geri çekilir, kartopunu inceler. "Haklısın. İyi karar. Gel de üzerine biraz daha kar koymama yardım et." İki çocuk da Ben'in onlara öğrettiği bir tekniği kullanarak bunu yapıyor. Sonunda küçük olana şöyle der: "Seni kaldıracam, sen de yerine koyacaksın, tamam mı? Dikkatli ol yoksa yepyeni bir kafa yapmak zorunda kalacağız."

Baş yerleştirildikten sonra kollar ve yüz için uygun sopa ve taşlar aranmaya başlanır.

"Hey, bakın ne buldum!" diyor büyük çocuk. Uzun zaman önce birinin kaybettiği ya da terk ettiği yırtık pırtık eski yeşil bir kışlık atkıyı sürükleyerek aramasından geri dönüyor. "Mükemmel!" Ben ilan eder. "Ne harika bir keşif! İyi iş, dostum!"

Başyapıt tamamlandığında, çocukların büyükannesi bir fotoğraf istiyor, ben de bir tane çekiyorum. Sosyal medyada başlığıyla birlikte paylaşıyorum: *BenjaminPage ve arkadaşları Eden Park'ta mükemmel bir kardan adam inşa ediyor. Mimarlık diploması gerçekten işe yarıyor!*

Çocuklarla vedalaştığımızda donmak üzereydik - öğleden sonra geç olmuştu ve güneş batmaya başlamıştı. Arabaya ulaştığımızda ona "Kış Eğlencesi Günümüzü çok sevdim," diyorum.

"Bu iyi çünkü henüz işimiz bitmedi."

Arabanın tavanından kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Hayır mı?" "Bin," diye yanıtlıyor.

Isıtıcıyı sonuna kadar açıyor ve her zaman ziyaret etmek istediğim ama hiç ziyaret etmediğim son moda küçük bir bar olan Blind Lemon'ın dışındaki dik bir sokağa park ettiğimizde bizi yine oldukça kızartıyor. Ben'in şehrimizi yeni gözlerle görmemi sağladığını inkar edemem.

Bara girmek için dar taş duvarlar arasında yer alan dar, düzensiz, mağara benzeri basamaklardan inmek gerekiyor, ta ki birden fazla ateş çukurunun bulunduğu açık bir verandaya açılana kadar. Işıklarla donatılmış ve iki tarafı eski tuğlalarla örülmüş bu alan, şehrin kalbinde saklı bir vaha gibi. Taş ocağın yanındaki bir kafe masasına oturduğumuzda bir gitarist Beatles'ın "In My Life" şarkısını söylüyor.

Ben daha önce hiç içmediğim sıcak brendi Alexanders'ı öneriyor ama çikolatalı karışım çok lezzetli. El ele tutuşup otururken, ateşin ve içeceklerin sıcaklığını içimize çekerken, müzik dinlerken, olmayı tercih edeceğim başka bir yer düşünmüyorum.

Bir saat sonra hava kararıyor ve Ben eğilerek, "Sevgililer Günü için planladığım bir durak daha var" diyor.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum çünkü cidden bunun olduğunu sanıyordum. Dürüst olmak gerekirse, biraz yorgunum - aksiyon dolu bir gezi oldu ve yarın kızak ve paten kaymaktan ağrımını bekliyorum. "Nereye?" diye sordum.

"Immaculata Kilisesi'nin arkasındaki tepeye hiç gittiniz mi?"

"Merdivenler Kilisesi dedikleri o mu?"

Başını sallıyor. Her Paskalya'da sadık cemaat üyeleri kiliseye dik bir yokuştan çıkan düzinelerce basamağın her birinde durup dua ediyor ve bu her zaman yerel haberlere konu oluyor. "Nehrin karşısından görebileceğiniz büyük taş kilise."

"Ohhh," diyorum, tam olarak hangisini kastettiğini biliyor ve aynı anda hem cahil hem de aydınlanmış hissediyorum. Kendi şehrimi çok iyi tanımadığımın bir örneği daha. Şehre hakim yüksek bir tepede görkemli bir fener gibi duruyor.

Arabaya döndüğümüzde dar sokaklarda dönüşler yapıyoruz ve çok geçmeden Ben park ederken tepemizde yükselen büyük taş kiliseyi buluyoruz. Ancak manzaranın ne kadar çarpıcı olduğunu ancak tepeye ulaştığımızda fark ediyorum. "Vay canına," diyorum. Cincinnati şehir merkezini doğudan gördüğümde, ufuk çizgisi tamamen yeniden düzenlenmiş oluyor. Manzara aynı zamanda aşağıdaki kıvrımlı Ohio Nehri'nin ve diğer taraftaki nehir kıyısı topluluklarının nefes kesici bir görüntüsünü sunuyor.

"Bütün bu yerleri nereden biliyorsun?" Ben soruyorum. "Onları nasıl buldun?"

Omuz silkiyor. "Terrence ve ben üniversitedeyken arabayla çok dolaştık. Şehri öğrenmek istedim."

"Bu beni şaşırtmamalı," diyorum ona. "Ona karşı büyük bir sevginiz var. Bunu hafife aldığım için kendimi kötü hissediyorum."

Bana sırtıyor. "Seni taşraya götürdüğümde, muhtemelen her ahırdan, inekten ve her zaman *kanıksadığım* yamaçtan etkileneceksin. Bizim için yeni olan şeylerden her zaman etkileniriz."

Bunu anlıyorum, gözlerimiz birleşiyor. Ve cevap verirken kelimelerimi dikkatle ölçüyorum: "Bazen yeni olanın etkisi geçmez." Çünkü Ben'in yeniliğinin bana asla eski gelmeye başlayacağını sanmıyorum.

Diyor ki, "Hayır, bazen öyle olmuyor. Bu en iyi yeni türdür."

Sanırım neden bahsettiğimi çok iyi anlıyor ve aynı fikirde olduğumuzu söylüyor, ama soğuğa rağmen yanaklarımı ısıtan bir kızarıklık yüzünden hâlâ utangaç hissediyorum ve güzel manzaraya yeniden odaklanıyorum. "Bu, şehri yepyeni bir şekilde görmemi sağlıyor," diyorum ona. Aynı binaların hepsi orada, ama bu açıdan hepsi farklı yerlerde. "Bildiğimi sandığım bir şeyi alıp yeniden düzenliyor."

"Belki de bu yüzden sana göstermek istedim," diyor. "Çünkü *sen* her şeyi yepyeni bir şekilde görmemi sağladı."

O zaman dönüp ona bakıyorum ve onu tek dizinin üstünde buluyorum. Elinde açık bir yüzük kutusu tutuyor, içindeki elmas sokak lambalarının altında parlıyor.

Nefesim kesildi, kalbim şok ve sevincin derin bir karışımıyla şişti. Bir dakikadan daha kısa bir süre önce hala onun da benim için aynı şeyleri hissedip hissetmediğini sorguluyordum.

benim onun için yaptığım gibi. Ve şimdi beklediğim mucize gerçekten gerçekleşiyor! Çünkü aşk bir *mucizedir*.

"İçimde bir şeyleri değiştirdin, Haley. Beni daha iyi bir adam yaptın. Benden şüphe etmene neden olduğum zamanlar olduğunu biliyorum, ihtiyacın olan adam olma yeteneğimden şüphe ettiğim zamanlar. Ama artık şüphe yok. Ne olursa olsun birbirimizi mutlu edebileceğimizi biliyorum. Ve bu asla eskimeyecek yeni bir şey. Benimle evlenir misin?"

"Evet!" Çekinmeden söylüyorum. "Evet, evet, evet!"

Düğün Kutusuna Geri Dön

Haley

I Kendimi bir zamanlar Ben ile paylaştığım başka bir kutuyu düşünürken buluyorum - nişan yüzüğümün bulunduğu bir kutu. Evlenme teklif ettiği gün, kendi çocuğunu taşıyan bir çocuğa sahip olmanın onun için önemli olduğunu açıkça belirtmişti.

Büyükbabamın genleri. Giderek daha fazla fark ediyorum ki, bizim için önemli olan şeyler konusunda birbirimize karşı her zaman nettik, ama belki de her zaman *duymamak* kolaydı. Nan Teyze'nin bilgeliği aklıma geliyor: Aşk insanı kör eder. Belki bazen sağır da yapar.

Ancak her ne olursa olsun, bu büyük anlaşmazlık devam ediyor. Bu konuda nasıl hissettiği konusunda uyarılmış olsam bile, bir çift oturup bebek sahibi olamayacaklarını düşünmez ya da böyle bir durumda ne yapacaklarına karar vermez. *O noktaya gelene kadar bu konuda aynı fikirde olmadığınızı anlamazsınız.*

Yani bu sefer kutuyu gerçekten açıyoruz. Onunla bakışıyoruz ve saygılı bir şekilde, son kaçırdığımızdan sonra geri çektiğimiz dantel kurdeleyi çekiyorum - tam o sırada telefonum çalıyor.

Bu, on dakika içinde susturmak zorunda kaldığım üçüncü arama. Tekrar yapmak için telefonu elime aldığım da, ekrana bir bakış annemin aradığını gösteriyor. Genelde daha sabırlıdır.

Ve zamanlaması ne kadar kötü olursa olsun, bir şey cevap vermemi sağlıyor. "Anne?" Sabırsızlıkla kendim söylüyorum. "Ne oldu? Neden bu kadar çok arıyorsun?"

"Tatlım, oturuyor musun?" Sesi gergin. Ve kalbimi soğuk bir korku dolduruyor.

"Evet. Sorun nedir?"

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Tatlım, Nan Teyzen öldü."

Üç Ay Sonra

Haley

A Büyükbabam her zaman mezarlıkların hikayelerle dolu olduğunu söylerdi. Bu, onun dilinden melodik bir şekilde dökülen ve benim hiç dikkat etmediğim, kulağa hayali gelen yorumlardan biriydi. Ama şimdi

değişti. Şimdi hikayeleri görüyorum.

Eylül ayı, kayıp ve yasla geçen uzun ve sıcak bir yazın ardından daha yumuşak bir hava ve değişen renkler getirdi ve bugün, teyzem ve amcamın mezarlarını sonbahar için süsledikten sonra, mezarlıkta yürürken buradaki herkesin bir hikayesi olduğunu hatırlıyorum.

Bana göre en hüzünlü hikâyeler çocuk bölümünde yer alıyor. Ebeveynlerin çocuklarını oyuncak ayı şeklindeki mezar taşlarıyla, Winnie-the-Pooh gravürleriyle, balonlarla, kuzularla ya da tavşanlarla nasıl anmaya çalıştıklarını görüyorum; bir tanesinde göletin yanında olta tutan küçük bir çocuğun resmi özenle oyulmuş. İnsanlar oyuncak hayvanlar, parlak renkli fırıldaklar, Mylar balonlar bırakıyor.

Kalbim onlar için kırılıyor ve kalbimin bu özel hikayelerde sadece bir yere kadar dolaşmasına izin verebilirim. Belki de hiçbir zaman kendi çocuğum olmayacağını bilmek biraz daha fazla acı veriyor. Belki de bunun yerine kendimi o acıyı tatmaktan korunmuş, güvende hissetmem gerekiyor ama öyle değil.

Çocuk bölümünün ötesine geçtiğimde, her bir mezar taşı bana ipuçları veriyor - sadece bir isim taşıyanlar bile. Yine de çoğu daha fazlasını söylüyor: *Sevgili Koca ve Baba. Kız kardeş. Oğul. Eş. Arkadaş.*

Bazıları, onurlandırdığı kişi hakkında size biraz bilgi veren gravürler içeriyor: bir haç, bir çiçek, bir ahır, bir köpek, bir kitap. Hatta bugünlerde bazılarında gerçek resimler bile var; Hawaii mayoları takmış bir çiftin fotoğrafının yer aldığı bir tanesinin yanından geçiyorum, belli ki çok sevdikleri bir tatile çıkmışlar. Pitoresk bir gölün yakınında genç bir adamın mezarını buluyorum, taş işaret, oğullarının sevgi dolu ve nazik olarak hatırlanması için açıkça çaresiz olan kederli ebeveynlerin sözleriyle dolu. Siyah mermerin üzerine onun birden fazla resmi yerleştirilmiş. Nasıl öldüğünü merak ediyorum.

Bu her zaman hikayenin eksik kısmıdır ama anlıyorum. İnsanların nasıl öldükleriyle değil, nasıl yaşadıklarıyla hatırlanmalarını istiyoruz.

Birbirine bağlanan, kıvrılan yollarda ilerleyip sonunda Nan Teyze ve Philip Amca'nın evine geri döndüğümde, onlarınki hâlâ buradaki en süslü yer. Mezara bırakılan her çiçek ya da süslemenin de bir hikâyesi var. Her zaman yoğun bir şekilde süslenmiş mezarların, orada gömülü olan kişiden ziyade süslemeyi yapan kişi hakkında daha fazla şey söylediğini düşünmüş olsam da, şimdi bunu biraz daha farklı görüyorum. Onları onurlandırmak için elimizden geleni yapıyoruz çünkü onlar anılmaya değerdi ve unutulmalarını istemiyoruz. Şimdi, her dolu vazoda sevgiyi görüyorum.

Philip Amca öldüğünde çok üzülmüştüm ve Nan Teyze için kalbim kırılmıştı. Ama şimdi kendim için üzülüyorum. Ve annem için. Ve Hannah için. Ve Nan Teyze'nin dünyaya ne kadar parlak bir ışık saçtığını bilen herkes için. Ölüm benim için inanılmaz derecede büyük bir gizem haline geldi - son birkaç aydır tüm bunların ne anlama geldiğini ve bir insanın enerjisinin artık bedeninin içinde olmadığına nereye gittiğini düşünmek için hayatımda hiç olmadığı kadar çok zaman harcadım.

Mezarları süslemek de artık tek başıma benim görevim. Annem, Nan Teyze artık bu işte bana eşlik edemeyeceği için onun yardımını isteyip istemediğimi sordu. Ben de teklif etti. Belki bir gün onları da kabul ederim. Ama bu benim Nan Teyze'yle yaptığım bir şeydi, sadece o ve ben için. Şimdi *hala Nan Teyze'yle* benim işim.

Annemin bana öldüğünü söylediği o garip ve sarsıcı telefon konuşmasını hatırlayarak mezarın önündeki çimlere uzandım. Hiçbir anlamı yoktu, hem de hiç.

"Bu olamaz," dedim anneme. "Onu daha birkaç saat önce gördüm." Annemin yanılıyor olabileceğine gerçekten inanıyordum ve bunun doğru olmasını o kadar çok istiyordum ki.

Sözlerimin annemi şaşırttığını söyleyebilirim. Sanırım biri bu konuda tartışmadan bu haberi vermek yeterince zordu. Ya da belki bir anlığına da olsa onu bunun olmadığına inandırmıştım. Yine de, "Ani oldu. Bir anevrizma."

"Ama yani..."

"Remke'de bayıldı." Yerel bir süpermarket.

Aklımdan en tuhaf sorular geçiyordu. Arabasında ne vardı? O akşam yemek için şarküteriden tencere böreği mi almıştı? Canının istemediği durumlarda sık sık marketten tencere böreği ya da kızarmış tavuk alırdı.

Yemek pişiriyor ve eve döndüğünde hâlâ sıcak olsunlar diye market alışverişini akşam yemeği saatine denk getiriyordu.

Şimdi hâlâ merak ediyorum. Arabada ne vardı? O gece asla yemek yiyemeyeceğine dair bir fikri var mıydı? Mutlu, üzgün, yorgun ya da başka bir şey hissediyor muydu? O gün bana sımsıkı sarılırken üzerinde gördüğüm lavanta rengi üstünü hâlâ giydiği kesin.

Tanrım, o sarılma için çok mutluyum. O "Seni seviyorum "lar için.

Hatırladıkça yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Ölüm çok garip. Tekrar tekrar düşünüyorum: *O tam buradaydı. Her zamanki gibi canlı ve hayat dolu.*

Ve şimdi -bir şekilde- orada. Mezar taşının ve dibine yerleştirdiğim balkabağı ve su kabaklarının altında.

Ama ağlamamı istemeyeceğini biliyorum, bu yüzden gözyaşlarımı silmeye ve kendimi toparlamaya çalışıyorum ve onun hala bir şekilde benimle olduğuna ve bu güzel sonbahar gününün tadını çıkardığına inanıyorum.

Ölen sevdiğimden, ruhen hala benimle olduğunu bilmem için belirli bir işaret istemem gerektiğini söyleyen bir kitap okudum ve bu kulağa çılgınca gelse de, kendiliğinden şu anda bunu yapmaya karar verdim.

Mezar taşına bakarak şöyle diyorum: "Nan Teyze, hayatımda ne zaman büyük bir şey olsa, ya doğru yolda olduğuma dair bana güvence veriyorsun ya da sensiz bulabileceğimden emin olmadığım cevaplara beni yönlendiriyorsun. Gelecekte başka büyük şeylerle uğraşırken, doğru yolda olduğumu bilmem için bana bir işaret gönderebilir misin?" Kitapta, sadece bir kardinal ya da yusufçuk sineği değil, sevdiğiniz kişiden geldiğinden emin olacağınız belirli bir şey yapmanız gerektiği yazıyordu. Ben de bir an *onun neleri sevdiğini* ve *benim* neleri sevdiğimi düşündüm ve "Lütfen bana... mor kediler gönderin" dedim. O moru severdi, ben de kedileri severim. Ve kedilerin mor renkte olmadığı bir dünyada tam olarak ne istediğimi bile bilmiyorum, ama gördüğümde kesinlikle bileceğimi anladım.

Eğer çalışıyorsa. Eğer herhangi bir yerdeyse.

Eğer öyleyse, muhtemelen mor kedi istediğim için gülüyordur, öbür dünya gerçekten böyle tuhaf bir isteği iletmesine izin verecek şekilde işliyor olsun ya da olmasın.

Büyükbabam Ed'in mezarına doğru hafif yokuştan yukarı bakarken kendimi, Ben'e köpekle ilgili sahte bir soru sormak için beni tepeye tırmandırdığı o çılgın günü düşünürken buluyorum ve biraz gülüyorum. Birçok açıdan çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Bazı açılardan ise dün gibi.

Ben ve benim ne yapmamız gerektiğini tüm kalbimle biliyorum.

Ben

Adirondack sandalyelerden birinde oturmuş şehre bakıyorum. Talcrita Kulesi çelik kirişlerle tam yüksekliğine ulaştı ve şimdi geriye kalan tek şey onu bitirmek: içi ve dışı. Ona her baktığımda bir iz bıraktığımı biliyorum. Sanırım çoğumuzun yapmak istediği de bu, her ne kadar izler sayısız şekilde ölçülebilse de.

Ama eskiden olduğu gibi içten içe mutlu hissettiğimi söyleyemem. Daphne bahçede koşturuyor, düşen yaprakları kovalıyor, Emma arkamdaki pencere pervazına kıvrılmış durumda ve tatlı karım yakında mezarlıktan eve dönecek, Nan Teyze'yi beklenmedik bir şekilde kaybettiğimizden beri oraya daha da çok gidiyor.

Kahretsin, bunun olacağını tahmin etmemiştim. Kimse göremedi.

Ve Haley için endişeleniyorum. Eskiden gittiği her yere güneş ışığı götürürdü, güneş ışığı *olurdu*. Ama şimdi onu ölümün pençesinde kıvrılırken görüyorum. İyi bildiğim bir durum ama ona nasıl koçluk yapacağımı bilemediğim bir durum çünkü ben bu konuda hiç becerikli olamadım.

Nan Teyze'nin vefatı beni de etkiledi. O kadar uzun süre hayatımda değildi ama onu çok severdim. Beni ve Haley'i bir araya getirdi. Ve bize pek çok şekilde yardım etti.

Bazen onunla yaşadığım küçük anları hatırlıyorum. Düğün günümüzde bize gizemli düğün hediyesini gururla vermesi gibi. Ya da Haley ile ikinci buluşmamı düzenlemek için çantasını kaldırıma döktüğü zaman - Haley bana söyleyene kadar onun olduğunu anlamadığıma hala inanamıyorum.

Haley'nin hayatının onsuz daha boş hissettiğini biliyorum, benimki de öyle. Sanırım ölümle aramızdan ayrılan her insan gerçekten de bir boşluk bırakıyor, tıpkı "It's a Wonderful Life" filminde Melek Clarence'ın George'a açıkladığı gibi. Nan Teyze'nin boşluğunu hissediyorum. Ve onu neyin doldurabileceğini merak ediyorum.

Bu kavram üzerine düşünürken Haley'nin hayatımdaki *büyük* bir boşluğu doldurduğunu fark ettim. İnkâr ediyordum ama şimdi anlıyorum ki belki de insanları kaybettiğimizde, yenilerini eklediğimizde her şey dengeleniyor. Haley evlilik yemininde onunla birbirimizi dengelediğimizi söylemişti - belki de *hepimiz birbirimize* farklı derecelerde denge sağlıyoruzdur.

Evlat edinme konusuna gelince, Nan Teyze öldüğünde bu konuyu rafa kaldırdık. Aniden planlanacak bir cenaze töreni, verilecek aile desteği,

boğuşulacak duygular vardı.

ile. Hepimiz Nan Teyze'nin eşyalarını teker teker elden geçiriyorduk, bu yorucu bir işti. Bu yüzden hayatımızda olan diğer büyük şeyi bir kenara bırakmak akıllıca göründü. Yine de Haley'nin aklında olduğunu biliyorum. Nasıl *olmasın ki*?

Bu konudaki düşüncelerim değişmedi ve kendimi bir pislik gibi hissetmeye devam ediyorum. Şu anda bu konuda konuşmamak kolay, ama hala orada, yüzeyin hemen altında. Ta ki... Ne zaman bilmiyorum. Haley kayıplarla uğraşırken bu konuyu açmak istemiyorum. Ama aynı zamanda, sırf aynı şeyi istemiyoruz diye karım için önemli olan şeyleri görmezden geliyormuşum gibi her şeyi olurla bırakan bir adam olmaktan da hoşlanmıyorum.

Nan Teyze burada olsaydı, muhtemelen ona bu noktada ne yapacağımı sorardım.

Ama Nan Teyze burada olsaydı, tartışmayı en baştan ertelemeydik. Ve düşün kutusunu açardık.

Arka kapının sesini duyduğumda Haley'i görmek için başımı kaldırıyorum. "Selam bebeğim," diyorum yumuşak bir gülümsemeyle.

El sallayarak karşılık veriyor ve bana doğru ilerliyor. Daphne onu karşılamak için koşuyor ve onu sevmek için eğiliyor, "Evet, merhaba, ben de seni özledim. Her zaman böyle bir enerji topusun." Yanımdaki sandalyeye kayarak bana şakacı bir sırıtiş fırlatıyor. "Kedi çok daha kolay."

Son zamanlarda onu iyi bir ruh halinde görmeye alışık değilim, bu beni güldürüyor. "Ama köpek seni sevdiğini belli eder." Bunu bazen hâlâ yaparız; birbirimizi kızdırmak için kedilerin köpeklere karşı erdemleri hakkında şakalaşırız. "Gülümsediğini görmek güzel," diye ekliyorum.

Buna doğrudan yanıt vermek yerine, hoş bir şekilde "Kutuyu açmak istiyorum" der.

Biraz daha dik oturdum, fırlatıldım. "Ha?" Falsolu bir top hakkında konuşun. "Hiçbir şey hakkında kavga etmiyoruz bile."

"Mesele de bu zaten," diyor muzaffer bir parmağını kaldırarak. "Defalarca Nan Teyze'nin hediyesini neredeyse açıyoruz ama bir şey bizi *hep* durduruyor. Bir anlaşmazlık yüzünden *asla* açamayacağımızı düşünmeye başladım."

"Bu doğru olabilir," diye kabul ediyorum.

"Ve bu onu onurlandırmak için güzel bir yol olur. Sonunda bize ne vermek istediğini görebiliriz. Bu kadar basit."

Mantıklı olduğunu inkar edemem. Ve kulağa... iyileştirici geliyor. "Tamam," diyorum başımı sallayarak. "Bakalım Nan Teyze bize ne vermiş, bir görelim."

"Ondan son bir hediye."

Düğün Kutusunu Açmak

Haley

I Krem rengi kağıdı yırtıp atmak neredeyse gerçeküstü bir his. Mutfak masasında oturuyoruz, ben bir tarafta, Ben diğer tarafta. Daphne ve Emma garip bir şekilde yakınlarda hazır olda oturmuş, törenleri izliyorlardı.

sanki o anın ciddiyetini hissedebiliyorlarmış gibi. Bu kutuyu açmaya başladığımdan beri ilk kez kendimi sakin, emin ve huzurlu hissediyorum. Sanki Nan Teyze odada bizimle birlikteymiş gibi.

Kağıdı yavaşça yırtıyorum, böylece her uzun yırtılışı duyabiliyorsunuz, gözlerim ara sıra Ben'inkilerle buluşuyor. Geri kalan zamanda, önümüzde açılan kutuya bakıyoruz. Kendi kalp atışlarımı duyabiliyorum.

Kağıt düştüğünde ve parmaklarım kapağın her iki yanında kıvrıldığında, "Hazır mısın?" diye soruyorum.

Sadece başını sallıyor.

Ve bu... kutsal hissettiriyor. Sanki Kutsal Kase'nin kapağını açıyormuşuz gibi.

Nan Teyze'nin Kutsal Kasesi.

İçinde: Zarflar. Etrafa saçılmış.

Sanırım şaşırmadım -kutu hiçbir zaman ağır olmadı- ama ikimizin de beklediği gibi büyük bir açılış olmadı.

"Hmm..." Ben mırıldanıyor.

"Nasıl...?" Kararsızca başlıyorum, hepsine bakıyorum - çoğunlukla farklı şekillerde düz beyaz zarflar, birkaç tane de renkli zarf var.

Ben, "Sadece içine gömül, sanırım," diyor.

Biz de öyle yaparız. "İlk ben gideceğim." Üstteki beyaz zarfı çekip çıkarıyorum ve derin bir nefes alarak işaret parmağımı kapağında gezdirip açıyorum. Kalbim resmen göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

İçine uzanıp, popüler bir pizza zinciri için 20 dolarlık bir hediye kartı çıkardım.

Onu tutuyorum ve ikimiz de gülüyoruz. Hem de kahkahalarla. Sandalyemde arkama yaslanıyorum, aylardır gülmediğim kadar çok gülüyorum. "Aman Tanrım," diye kahkahalarım arasında ciyaklıyorum.

"Hediye kartları!" Ben diyor ki. "Bunca zaman kutuyu açmak için bekledik ve içinden bir sürü hediye kartı çıktı!"

"Eh," diyorum, hâlâ eğlenerek, "sanırım bir süre bedava yiyeceğiz."

Tam o sırada aynı zarfın içinde başka bir şey görüyorum ve çekip çıkarıyorum. El yazısıyla yazılmış bir not bulmak için küçük bir kâğıt parçasını *açıyorum: Kendinize bir pizza ısmarlayın! Her dilimde birbiriniz hakkında sevdiğiniz bir şeyi paylaşın.*

Ben'e gösteriyorum ve birbirimize gülümsüyoruz. "Sanırım *sadece* hediye kartları değil," diyor. İkimizin de aynı şeyi düşündüğünü biliyorum: Tatlı Nan Teyze. Bir sürü hediye kartı kimsenin evlilik sorunlarını çözmez ama takdir egzersiziyle birlikte gelen bir pizzanın kesinlikle zararı olmaz.

Bu kadar birikimden sonra hayal kırıklığına uğramak kolay olurdu - kendi yarattığımız birikimi de ekleyebilirim - ve yine de ne bekliyorduk? Indiana Jones'un Ahit Sandığı'nı açtığı zamanki gibi dünyanın sorununa mucizevi, parlak bir çözüm mü? Bu hediye her yönüyle klasik Nan Teyze hediyesi, o yüzden olduğu gibi tadını çıkarmaktan memnuniyet duyacağız.

Zarfları sırayla açıyoruz.

Çift masajı için bir hediye kartı bulduk ve üzerinde şöyle bir not vardı: *Tüm gerginliklerinizi bırakın ve zamanı birbirinizi ne kadar sevdiğinizi hatırlamak için kullanın.*

En sevdiğimiz acı biber salonu için bir tane alıyoruz: *Sıcak ve baharatlı bir yemeğin sevginizi yeniden alevlendirmesine izin verin.*

DeGregorio's için bir tane daha keşfediyoruz: *En sevdiğiniz restoranı ziyaret etmek güzel anıları geri getirecek ve aynı zamanda yenilerini yaratacaktır!*

Sinema için hediye kartları açıyoruz: *Bir romantik komedi ya da iyi hissettiren bir film için iyi! Aranızda her ne sorun varsa, bırakın gitsin ve onun yerine biraz gülün!*

Ve devam ediyor - fast food'dan ayakkabı mağazasına kadar her şey için hediye kartları. *(Yeni bir çift tenis ayakkabısı size hayat boyunca yan yana yürümeyi seçtiğinizi hatırlatsın).*

"Bunlar bizi bir süre meşgul edecek," diyor Ben gülümseyerek. "Ve çok eğlenceli olacak." Ben de gülümsüyorum, Nan Teyze'nin cömertliğini hissediyorum. etrafımızdaki sevgi.

"Bu aslında harika bir hediye," diye kabul ediyor. Ben de bunu tartışamam. Bu kadar uzun süre beklememiş ya da bu kadar büyütmemiş olsaydık, bunu *harika* bir hediye olarak görebilirdik - yaratıcı, düşünceli ve aynı zamanda pratik.

Sonra Ben kutudan başka bir şey çıkarır, birbirine zımbalanmış bir grup küçük kâğıt. En üsttekinde kırmızı kalplerin etrafına kırmızı keçeli kalemle yazılmış sözcükler var: *Aşk Kuponları*. İkimiz de gülüyoruz.

"Vay canına, bize kupon defteri yapmış," diyor ve pembe renkte süslenmiş ikinci bir defter çıkarıyor. "Her birimiz için bir tane."

İçinde, birbirimize hediye edebileceğimiz eski moda el yapımı kuponlar var: *Bu kupon bir sırt masajı için. Bu kupon bir öpücük için. Bu kupon, sahibine filmi seçme hakkı verir.* Ve böyle devam eder. Ben kendi kuponunu karıştırırken arkaya yakın bir tanesinde durdu ve güldü.

"Ne?" Ben soruyorum.

Bana göstermek için uzattı. *Bir jöleli çörek için yeterli.* "Sanırım ona jöleli çörek olayımızdan bahsetmişsin."

Dudaklarımı büzerek düşünüyorum. "Söylediğimden emin değilim. Yani, bundan *kimseye* bahsettiğimi hatırlamıyorum."

Bununla ilgili bir şey, kendi kitabıma daha yakından bakmaya karar vermemi sağladı. Sonuncusunda şöyle yazıyor: *Bir buket papatya için iyi.* Ona göstermek için kaldırıyorum.

"Şey," diyor, "onlar senin en sevdiğin çiçek. Muhtemelen bunu biliyordu."

Yine de kendimi Nan Teyze'yle aramızda geçen her konuşmayı, her küçük şeyi düşünmeye çalışırken buluyorum. "Belki," diyorum. "Yine de, gerçekten, bu konuştuğum bir şey değil, insanların benim hakkımda bildiği bir şey değil." Omuz silkiyorum. "Yine de bildiğini düşünmek mantıksız değil sanırım. Jöleli çörek olayı ise... daha şaşırtıcı."

Başını sallıyor, şaşkın görünüyor. "Nereden bilebilirdi ki?" "Blissful'da satılık bir ev olduğunu nereden bilebilirdi ki?

Lane mi? Bildiği her şeyi nereden biliyordu?"

Elbette bu sorunun cevabı olmadığı için Ben sadece küçük, şaşkın bir iç çeker ve dikkatini kutuya geri verir. "Tamam, en altta bir zarf daha var ve bu büyük bir şey."

Altıya dokuz santimlik bir zarf çıkarmasını izliyorum. Birlikte, üzerinde yazan oldukça uzun notu okuduk:

İçinde her biriniz için bir mektup var. Bunları özel olarak okuyacak ve mektubunuzun içeriğini asla birbirinizle paylaşmayacaksınız. Bunlar, evliliğin iniş ve çıkışlarını atlatmanıza yardımcı olmak için sana, Haley'e ve sana, Ben'e yazılmış özel, kişisel düşüncelerim ve tavsiyelerimdir.

"Bu biraz berbat bir durum," diyor Ben.

Şaşkınlıkla irkildim. "Ne demek istiyorsun? Bence son derece gizemli."

Kaşlarını kaldırıyor. "Dürüst olmak gerekirse, bu kutu söz konusu olduğunda bir ömür boyu yetecek kadar gizem yaşadım. Daha fazla sır beklemiyordum. Özellikle de seninle benim aramda."

Yine de omuz silkiyorum. "Bunu bir sır olarak düşünme. Sanki ikimiz de onunla özel bir konuşma yapıyormuşuz gibi. Düşündüğü şeyler özellikle sende yankı bulacak ve hissettiği şeyler bende daha çok yankı bulacak. Ve gerçekten *de* ne söylediklerini birbirimize *asla* söylememeliyiz."

Başını şüpheci bir şekilde eğiyor. "Önemli bir şey olmasa bile mi?"

"Ne yazarsa yazsın," diye ısrar ediyorum. "Çünkü *onun* için önemliydi." Ne demek istediğimi anlayarak başını sallıyor. "Tamam, anlaştık."

Ben, manila zarfı açıp içinden iki küçük zarf çıkarıyor; biri soluk yeşil renkte ve dışında kendi adı yazılı, diğeri ise bana gönderilmiş pembe bir zarf. Benimkini uzatıyor ve soruyor: "Hemen şimdi burada mı okuyalım? Yoksa daha sonra, baş başa mı?"

"Tam burada, hemen şimdi," diyorum. "Sadece dikizlemek yok."

Kocam bir kez daha başını salladı ve ikimiz de zarflarımızı açtık.

Sonra dünyam benimkinin içinde bulduğum şeyle daralıyor: üst kısmında bir sıra narin çiçek bulunan eski moda çizgili kırtasiye kağıtları, geri kalan alan Nan Teyze'nin tanıdık el yazısıyla dolu. Her *nasılsa* onun yazısını görmek beni içine çekiyor, sanki hala bizimleymiş, sanki daha dün yazmış gibi hissettiriyor.

Kutudaki diğer her şeyin üzerinde de el yazısı vardı, ancak ölümünden bu yana pek çok şeyde olduğu gibi, ondan gelen bütün bir mektubun, kalbinin böylesine büyük bir parçasının ellerimde olması, defalarca yaşadığım o duyguyla birlikte, muazzam bir kaybı ve onunla güzel bir bağı aynı anda hissetmemi sağlıyor: *O tam buradaydı.*

Derin bir nefes alıyorum ve okumaya başlıyorum.

Sevgili Haley,

Ben'de hayatınızın aşkını bulduğunuz için çok mutluyum - o tam da hak ettiğiniz türden özel bir adam. Aşkınızın sonsuza dek süreceğini tüm kalbimle biliyorum.

Ama eğer bunu okuyorsanız, evliliğin bazen engebeli bir yol olduğunu keşfetmişsiniz demektir. İki kalp, ne kadar iç içe geçmiş olursa olsun, zaman zaman çözülmesi gereken bir düğüm haline gelebilir. Belki de aşkla sarmalanmaya izin vermenin riski budur - bazı düğümler kaçınılmaz bir sonuçtur, ancak risk almamak için çok fazla ödülle birlikte gelirler.

Şimdi sizden evliliğinizde kızgın, üzgün ya da hayal kırıklığına uğramış olabileceğiniz her şeyi alıp birkaç dakikalığına bir kenara bırakmanızı rica ediyorum. Bunun yerine kalbinizi Ben hakkında sevdiğiniz pek çok harika şeyi düşünerek doldurun. Ona olan sevginizi zihninizde kutlayın.

Bunu yaptın mı? Güzel. Şimdi, şu anki anlaşmazlığınıza geri dönün. Kutuyu ve bu mektubu açmanıza neden olan her neyse. Muhtemelen o şey hakkında güçlü hisleriniz var.

Ama şimdi size başka bir görev veriyorum. Kendinizi Ben'in yerine koyun. Dur ve kendine sor: Neden o benden farklı hissediyor? İçinde buna neden olan ne? Onun tarafını görebiliyor musunuz? Kalbinde ne olduğunu hissedebiliyor musunuz?

Ve şimdi, sevgili yeğenim, bir şey daha istiyorum: Bu kez, Ben'in kalbindekini onurlandıracak kadar hissedebilmenin, kendi isteklerinden vazgeçebilmenin, daha büyük insan olmanın, partneriyle bağlantı kurmak için kendi kalbinden veren kişi olmanın bir yolu varsa, bunu yap.

Önerdiğim şeyin kolay olmadığını biliyorum ve belki de yapamayacağınızı göreceksiniz, ama eğer yapabiliyorsanız, bu kocanıza verebileceğiniz en saf sevgi eylemi olacaktır. Bu ona onu ne kadar sevdiğinizi ve evliliğinize ne kadar inandığınızı gösterecektir. Bir şeylerden vazgeçmek zorunda kalsanız bile, bu sevginin, neşenin ve mucizelerin içeri girip ikinizi de kuşatmasının yolunu açacaktır. Söz veriyorum.

*Tüm
sevgimle,
Nan
Teyze*

Ben

Sevgili Ben,

Hayatının aşkını Haley'de bulduğun için çok mutluyum; o tam da senin hak ettiğin türden özel bir kadın. Aşkınızın sonsuza dek süreceğini tüm kalbimle biliyorum.

Ama eğer bunu okuyorsanız, evliliğin bazen engebeli bir yol olduğunu keşfetmişsiniz demektir. İki kalp, ne kadar iç içe geçmiş olursa olsun, zaman zaman çözülmesi gereken bir düğüm haline gelebilir. Belki de aşkla sarmalanmaya izin vermenin riski budur - bazı düğümler kaçınılmaz bir sonuçtur, ancak risk almamak için çok fazla ödülle birlikte gelirler.

Şimdi sizden evliliğinizde kızgın, üzgün ya da hayal kırıklığına uğramış olabileceğiniz her şeyi alıp birkaç dakikalığına bir kenara bırakmanızı rica ediyorum. Bunun yerine kalbinizi Haley hakkında sevdiğiniz pek çok harika şeyi düşünerek doldurun. Ona olan sevginizi zihninizde kutlayın.

Bunu yaptın mı? Güzel. Şimdi, şu anki anlaşmazlığınıza geri dönün. Kutuyu ve bu mektubu açmanıza neden olan her neyse. Muhtemelen o şey hakkında güçlü hisleriniz var.

Ama şimdi size başka bir görev veriyorum. Kendinizi Haley'nin yerine koyun. Dur ve kendine sor: Neden o benden farklı hissediyor? İçinde buna neden olan ne? Onun tarafını görebiliyor musunuz? Kalbinde ne olduğunu hissedebiliyor musunuz?

Ve şimdi, sevgili yeğenim, senden bir şey daha istiyorum: Bu kez, Haley'nin kalbindekini onurlandıracak kadar hissedebilmenin, kendi isteklerinden vazgeçebilmenin, daha büyük insan olabilmenin, partneriyle bağ kurmak için kendi kalbinden vazgeçebilmenin bir yolu varsa, bunu yap.

Önerdiğim şeyin kolay olmadığını biliyorum ve belki de yapamayacağınızı göreceksiniz, ama eğer yapabiliyorsanız, bu karınıza verebileceğiniz en saf sevgi eylemi olacaktır. Bu ona onu ne kadar sevdiğinizi ve evliliğinize ne kadar inandığınızı gösterecektir. Bir şeylerden vazgeçmek zorunda kalsanız bile, bu sevginin, neşenin ve mucizelerin içeri girip ikinizi de kuşatmasının yolunu açacaktır. Söz veriyorum.

*Tüm
sevgimle,
Nan
Teyze*

Oturup mektuba bakıyorum, hatta birkaç kez baştan sona okuyorum. Haley masanın tam karşısında kendi mektubuyla oturuyor ve ben onunkinde ne yazdığını öğrenmek için meraktan yanıp tutuşacağımı düşünürken, onun yerine kendimi tamamen Nan Teyze'nin *bana gönderdiği* mesaja kaptırıyorum.

Ne istediğime kendimi o kadar kaptırdığım doğru ki, belki de Haley'nin bir şeyi *neden* istediğini veya ona sahip olmamanın mutluluğunu nasıl etkileyebileceğini gerçekten düşünmüyorum. Belki de bunu hepimiz yapıyoruz. Belki de kişisel ağaçlarımız için evlilik ormanını görmek zorlaşıyor.

Ve Nan Teyze'nin benden istediği şeyi yaptığımda -durup dünyayı eşimin tatlı, sevgi dolu gözlerinden gördüğümde- onun ne istediğini ve neden istediğini hissetmeye başlıyorum.

İçimin derinliklerinde hissediyorum.

Ondan saklayamayacağımı bilmemi sağlayan bir şekilde.

Bencil, düşüncesiz ve umursamaz davrandığım, karımın kalbiyle ilgilenmeyi unutacak kadar kendi sorunlarıma daldığım gerçeği yüzüme bir ton tuğla gibi çarptı.

Hâlâ elimde tuttuğum mektuptan başımı kaldırıp masanın karşısındaki bakışlarıyla buluşuyorum. Aşık olduğum kızı görüyorum, büyüdüğü kadını görüyorum. Düşüncesizliğini, mizahını, hassasiyetlerini, nezaketini, tüm kalbini görüyorum.

İkimiz de aynı anda konuşuyoruz. Tam ben "Evlat edinebiliriz" diye ağzımdan kaçırırken, o "Mutlu olmak için çocuk sahibi olmak zorunda değiliz" diyor.

Haley ve Ben'in Beşinci Yıl Dönümü

Haley

I Kalbime karşı hiçbir zaman temkinli olmadım. Bir kalbin pek çok şekilde kırılabileceği bir dünyada, belki de bu düpedüz umursamazlık gibi görünüyor ve yine de kalbim, sanırım, sonsuz bir iyimser olarak kalıyor.

Bir zamanlar iyi niyetlere inanarak kalbime işkence ettim. tanıştığım her erkekten. Şimdi, hamilelik testi istifçisi haline gelerek kalbime işkence ediyorum. Doktorun söylediklerine rağmen. İhtimalleri bilmeme rağmen. Çünkü ne zaman reglim biraz gecikse merak ediyorum ve bu da beni test yaptırmaya heveslendiriyor. Bu yüzden eczane rafında gördüğümde bir ya da iki tane alma eğilimindeyim. Ne olur ne olmaz. Şu anda muhtemelen on ya da on iki tane koleksiyonum var.

Vücudumun değiştiğini ve eskisi kadar düzenli olmadığını kabullenmem gerektiğini düşünürsünüz. Kendime işkence etmeyi bırakacağımı düşünürdünüz, çünkü eğer hamile kalırsam, daha fazla ipucu beklersem, örneğin iki günden fazla gecikmiş olmak gibi, eninde sonunda bunu anlayabilirim, ki bu genellikle küçük beyaz bir çubuk çıkarıp üzerine işediğim zamandır.

Ama sanırım bu sadece o heyecanlı umut ve beklenti anı, belki, sadece belki, bir şekilde gerçekleşeceğine dair süregelen inanç. Elbette, sınava girerken bile bu heyecan kasvet ve umutsuzlukla birleşiyor, ama... işte ben de bu noktadayım.

Bugün beşinci evlilik yıldönümümüz. Ve teknik olarak dün adet görmem gerekiyordu. Kontrol etmek için yeterince iyi bir neden gibi görünüyor. Özellikle de ailem bu akşam bizim için evlerinde bir kutlama yapacakken. Kutuyu açıp işi bitirirken, bu gece büyük bir duyuru yapmayı hayal ediyorum. *Tahmin edin ne oldu millet? Biz hamileyiz! Doktor olamayacağımızı söylemesine rağmen! Bu bir yıldönümü mucizesi!*

Cidden, eğer hamileysem, partiye kadar kendimi tutabilir miyim? Tam üç saat var! Eğer o çubuk maviye dönerse, ilgili tüm tarafları ve muhtemelen yerel haberleri arıyor olacağım. Ama vay canına, bu gece için nasıl bir kutlama olurdu! Ve Ben çok ama çok mutlu olurdu! Hayal ederek neşeyle iç çekiyorum.

Sonra çubuğa baktım. Olumsuz.

Kederli bir nefes üflüyorum, bu fantezi için kendime kızıyorum. Sanırım bu çaresizlik seviyesi -yersiz gebelik testinden sonra gebelik testi, sadece onu ne kadar çok istediğimi gösteriyor.

Ben'in bunu yaptığımdan haberi yok. Saklamıyorum, tüm hamilelik testi koleksiyonum banyo lavabosunun benim tarafımda duruyor. Ama sanırım erkekler kadınların banyo ürünleri konusunda pek dikkatli değiller. Ve onu gerçekçi olmayan hayallerimin içine çekmek için bir neden göremiyorum. Bir ilişkide kandırılmış bir kişi yeter de artar bile.

Tam çubuğu çöp sepetine atarken telefonum çaldı. Arayan Sienna'ydı. "Selam," diye cevap veriyorum büyük salona doğru ilerlerken.

"Mutlu yıldönümleri!" diye bağılıyor neşeyle, ben kediyle birlikte kanepeye uzanırken.

"Teşekkürler," diyorum ve rahatlatmak için Emma'nın kürkünü okşamak üzere uzanıyorum. "Bu gece geliyor musun?"

"Elbette, sadece biraz zamanım vardı ve bir süredir sohbet etmediğimizi fark ettim. Ama neden sesin üzgün geliyor?"

Lanet olası anlayışlı en iyi arkadaş. Sienna'ya ya da kimseye testlerden bahsetmedim. Belki de söylemeliyim ama bu beni gerçeğı kabul etmek istemeyen bir deli gibi göstermez mi? O yüzden *kısmen* dürüst oldum. "Tamam, beni hamile kalamadığım için üzgün hissederken yakaladın."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Burnumu sokmak istemem ama... Nan Teyze'nin hediyesini açtıktan sonra Ben'in geçen sonbaharda evlat edinmene yeşil ışık yaktığını sanıyordum" dedi.

Açıklamaya çalışmadan önce yorgun bir şekilde derin bir nefes alıyorum. "O yaptı. Ama ikimiz de birbirimize teslim olduğumuzda, bu büyük bir muamma yarattı. *Benim teklifimi ortadan kaldırmadan onun teklifini onurlandıramam, ya da tam tersi.*"

"Vay canına," diyor Sienna. "Çok 'Magi'nin Hediyesi'. Sayılır."

"Yani o an ne kadar güzel ve yüreklendirici olsa da," diye devam ediyorum, "sonuçta bizi başladığımız yerde aynı çıkmazda bıraktı - sadece çok daha sevgi dolu bir şekilde. Bu güzel bir şey, beni yanlış anlamayın. Ama aslında hiçbir yere varmadı. Sanırım Nan Teyze ikimizin de bu kadar makul olması konusunda pazarlık yapmadı. Ya da... böyle yapacağımızı biliyordu ama bunun birbirimize iyi davranmamızı sağlayacağını ve sonra işlerin kendiliğinden yoluna gireceğini düşündü."

"Ondan sonra işleri nasıl bıraktınız?"

Söylemek üzere olduğum şeyin ironisi karşısında iç çekiyorum. "Aslında bu konuda birkaç kez tartıştık - başladığımızın tam tersi şekilde. Ben evlat edinme konusuna bakmamızda ısrar ederken ben de bakmamamız konusunda ısrar ediyordum." Koltuğa biraz daha

gömölüyorum.

Cidden, bu zihinsel olarak çok yorucu oldu. "Sonunda, bu konuyu bir süreliğine akışına bırakmaya ve bir şekilde bir cevaba ulaşım ulaşmayacağını görmeye karar verdik."

"Korkarım bu sizin için iyi bir şans değil," diye belirtiyor. "Sonsuza dek yüzmesine izin verebilirsin ve evlat edinemezsin. Yerinizde olsam, işin Magi'nin Hediyesi boyutunu bir kenara bırakır ve onun teklifini kabul ederdim. Eğer dürüstçe yaptıysa, bunu umursamayacaktır."

"Hannah da aynı şeyi söyledi," diyorum ona. Sonra durup kalbimi yokluyorum. Bugünlerde çok arıyorum ama sonunda hep aynı yere varıyorum. "Ama yapamam. Benim teklifim de dürüstçe yapıldı ve onunkini kabul edersem benimkinin geçerliliği azalır."

"Tek söyleyebileceğim, sen iyi bir eşsin. Senin konumundaki çoğu kadın bu teklifi anında kabul ederdi. Yıldönümünüzde üzgün olduğunuz için de üzgünüm."

"Hemen şimdi kendime geleceğim," diye ilan ediyorum. "Ne de olsa bu akşam bir parti veriyoruz. Ve tıpkı tatillerde olduğu gibi, Nan Teyze orada olmayacak ve hepimiz onu özleyeceğiz ve telafi etmeye çalışacağız, bu yüzden en iyi, en mutlu yüzümü takınmam gerekiyor. Ve unutmamalıyım ki harika bir hayatım var. Ve eğer anne olmak istemiyorsam... Nan Teyze teyze olmaktan çok keyif alıyordu, ben de alabilirim."

Ailemin arka bahçesindeki çardakta salkım salkım çiçekler açmış, düğün günümüzü anımsatıyor. En yakın arkadaşlarımız ve ailemizden oluşan küçük bir toplantı olmasına rağmen annem verandayı çok güzel dekore etmiş. Neşelenmekten kendimi alamıyorum.

Yaz toplantılarının çoğuna artık *evimizde ev sahipliği yapıyoruz* - manzara asla eskimiyor - ama kızlık evime geri dönmek bana hayatta ne kadar ilerlediğimi hatırlatıyor. Beş yıl sonra evlendiğimiz yeri tekrar ziyaret etmek, Ben ve benim bir çift olarak ne kadar ilerlediğimizi de hissettiriyor. Bebek meselesi bir yana, harika bir ev inşa ettik, fırın gelişiyor ve Ben'in kariyeri hızla ilerliyor, her gece eve döndüğümüzde kürklü bebeklerimiz var ve hala birbirimizi deli gibi seviyoruz.

Çardaktan baktığımda en çok değer verdiğimiz insanları görüyorum. Babam ve Dan ızgaranın başında, babam on iki yaşındayken ona verdiğim aptal *Kiss the Cook* önlüğünü giymiş. Annem, Hannah ve Olivia diğer yiyecekleri bir masanın üzerine diziıyorlar.

uzun masa. Terrence, Cole ve kendi küçük çocuğu Wyatt ile gölün kenarında oynarken Sienna da tahmin edilebileceği gibi fotoğraf çekiyor. Ergenliğe bir adım kala Cora, diğer taraftaki Puff'a bakarak arka cama vuruyor.

"N'aber Bayan Page?" Ben'in kolları arkamdan beni sarıyor ve nefesi kulağımı ısıtıyor.

Ellerini kendi ellerimle kapatıyorum ve ona "Şanslı bir kadın olduğumu düşünüyordum" diyorum.

"Komik, ben de tam şanslı bir adam olduğumu düşünüyordum," diyor yumuşak bir kahkaha atarak. "Pişman değil misin?" diye soruyorum.

"Benimle evlendiğin için mi? Bir zamanlar
"Bağlılık konusunda garip bir durum."

"Ama hatırlarsan bunu çabuk atlattım. Başından beri senin doğru kız olduğunu biliyordum, sadece... biraz olgunlaşmamış bir inkâr içindeydim."

Başımı sallıyorum ve daha ciddi oluyorum. "Bağlılık konusunda tuhaf olduğunu söylememeliydim. Kendince sebeplerin vardı."

Bana sevgiyle bakıyor. "Sebepleri olsun olmasın, sensiz çok daha az mutlu bir adam olurum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Çünkü biliyorum. Ve beni öpmek için eğildiğinde, bu bana aramızdaki büyüü hatırlatıyor. Tıpkı Nan Teyze'nin mektubunun bana hatırlattığı gibi. Aramıza girme tehdidinde bulunabilecek şeylerden çok daha fazlasıyız.

Terrence yüksek sesle, "Aman Tanrım, bu ikisinin yeni evli olduğunu sanırsın," diyerek dikkatleri üzerimize çekiyor.

Ben kızarıyorum ve herkes kıkırdıyor.

Babam yemeğin hazır olduğunu duyurdu ve ekledi, "Gelin ve sıcakken alın!" Böylece hepimiz lila ve beyaz düğün renklerimizle güzelce hazırlanmış masaya doğru ilerledik. Oturduğumuzda, Ben kutlama için annem ve babama teşekkür ediyor ve ben de ona bir aile vermiş olmanın sevincini yaşıyorum.

Babam kadehini kaldırıyor ve "Ben ve Haley'e ve sonsuzluklarının ilk beş yılına!" diyor.

Herkes kadeh kaldırır, bardaklar tokuşturulur ve insanlar "Duyduk duymadık demeyin" der.

Yudumlar alındıktan sonra babamın bardağı tekrar havaya kaldırılır. "Ve bugün burada bizimle olmayan Nan'e." Gideli bir yıl oldu.

Hannah "Ama parti verdiğimiz için mutlu olurdu ve ruhen bizimle birlikte" diyene kadar hepimiz sessiz kaldık.

Yemek yemeye başladığımızda, belki de bu bir yılın sonunda onun yokluğuna alışacağımı, bunu kabulleneceğimi düşünüyorum. Ama öte

yandan, belki de onu hissetmeyi ya da özlemeyi *asla* bırakmak istemiyorum.

Lezzetli bir yemeğin tadını çıkarırken -kızarmış patates ve mısır koçanıyla birlikte pırzola ve tavuk- burada çocuğu olmayan tek çift olduğumuzun inkar edilemez bir şekilde farkındayım. Olivia'nın yürümeye başlayan Wyatt'a yemek yedirmek için çabalamasını ve bu yüzden kendisinin pek bir şey yiyememesini izlerken bile kıskançlık krizleri geçiriyorum. Ama aynı zamanda, eğer hayatımız buysa, bununla başa çıkabilirim. Eğer tatil fotoğraflarında çocuklarına uygun kıyafetler giydirmek yerine evcil hayvanlarını Noel Baba şapkası takmaya zorlayan kişi olursam şimdiden herkesten özür dilemem gerekecek.

Annem ayağa kalkmış, etrafta dolaşıp kadehleri dolduruyor. "Kırmızı mıydı, beyaz mıydı Hannah?" diye soruyor kız kardeşime.

"Bu gece benim için yok," diyor Hannah.

Annem gibi ben de şu ana kadar Hannah'nın sadece su içtiğini fark etmemiştim. "Neden ve ne zamandan beri?" diye sordum. Kız kardeşimin şarabı sevdiği bir sır değil.

Omuz silkiyor. "Sadece azaltıyorum." Bu doğru gelmiyor.

İşte o zaman Dan nefesinin altından, "Tatlım, söyle onlara," der. "Hayır," diye fısıldar kararlılıkla.

Dan saçmalıyormuş gibi gözlerini deviriyor ve "Bu kadar büyütecek ne var?" diyor. Hannah hâlâ alçak sesle konuşuyor. "Bu Haley ve Ben'in gecesi."

"Bize ne söyleyeceksin?" Babam konuşmaya geç dahil olarak soruyor. Tüm gözler kız kardeşim ve kocasının üzerinde olmasına rağmen kimse cevap vermiyor.

Kadın hoşnutsuz, adam ise utangaç görünüyor.

"Eee?" Annem diyor ki. "Büyük sır nedir?"

Sonunda Dan, "Bugün bazı haberlerimiz var. Bir bebeğimiz daha olacak."

Avlunun tuğlalarına batıyorum.

Masadaki diğer herkes uygun şeyler söylüyor ve annemle babamın - anlaşılır bir şekilde- heyecanlı oldukları açık. Bir torun daha. Yaşasın. Öte yandan ben tek kelime bile edemiyorum çünkü kendimi bir çiçeğin kapanması gibi hissediyorum. Kız kardeşim için mutluyum, gerçekten. Sadece şu an biraz kırgınım.

Yanımda Ben de tebrik edenlerin arasında ama onunki daha garip ve acılı. Bu ikimizi de öldürüyor ve bu konuda kendimizi aptal gibi hissediyoruz. Yere, kucağımdaki pastel peçeteye bakıyorum ve ağlamamaya çalışırken gözlerim ağrıyor. Kız kardeşinin iyi haberine

ağlamak en kötüsüdür.

İşte o zaman annem soruyor, "Haley, tatlım, iyi misin?"

Lanet olsun. Kafamı bile kaldıramıyorum. Sonunda sandalyemi geri itip "Affedersiniz." dedim.

İşte o zaman Dan, sonunda anlıyor. Buradaki herkes çocuk sahibi olamayacağımızı biliyor. "Tanrım, özür dilerim. Düşünemedim bile."

"Sorun değil," diye mırıldanıyorum, ergenlik utancından kaçan bir genç gibi eve doğru ilerlerken.

Ben beni takip ediyor. Ve bunun için onu seviyorum. Çünkü bazı konularda aynı fikirde olmayabiliriz ama birbirimiz hakkında bildiğimiz tek şey, birlikte bir bebek yapmayı ne kadar çok istediğimiz.

İçeri girip insanlardan uzaklaştığımızda, "Bebeğim, sorun yok," diyor.

Ve sonunda gözyaşlarımın düşmesine izin vermek için güvendeyim. Onları siliyorum, burnumu çekiyorum, evin içinde gerçek bir varış noktası olmadan ilerliyorum, ta ki ön fuayeye varana kadar, masanın üzerindeki mendillere uzanıyorum, şu anda sadece kocam ve ben olduğumuz için minnettarım. "Biliyorum," diye hüngür hüngür ağlıyorum. "Ben sadece..."

"Bebeğim," dedi bana, "evlat edinebiliriz. Gerçekten."

Oh, benim tatlı Ben'im, acımı hissediyor ve acı çektiğimi görmekten nefret ediyor. Ama daha güçlü olmalıyım. Üç dakika önce çocuk sahibi olmamayı sorun etmiyordum. Hannah'nın haberi beni hiç beklemediğim bir anda şaşırttı. O yüzden başımı salladım. "Çok tatlısın tatlım ama gerçekten istediğin bu değil."

"Ne *istiyorsan onu* istiyorum."

Bu gerçekten sevgi dolu bir duygu ama dürüst olmak gerekirse, tüm durum imkansız gibi görünmeye başladı. Duygusal olarak ve diğer her açıdan da karmaşık. Ben de tekrar başımı salladım. "Ya sürecin kabus gibi olduğu konusunda haklıysan ve ya tüm kalbimizi buna verirsek ve yine de asla gerçekleşmezse?" Bunca zaman sonra birden kalbimi koruma içgüdüsü gelişti. Gözlerimi çaresizlik içinde kapatıyorum. "Ben, ne yapacağımı bilmiyorum."

Ben

Haley'i kollarıma aldım, onu rahatlatmak için çaresizce çabaladım. Bu habere kadar çok güzel bir partiydi. Ve tabii ki Hannah ve Dan için mutluyuz. Onların çocuklarını seviyoruz ve bu yeni çocuğu da seveceğiz. Bu şartlar altında sadece acı veriyor.

Haley artık benim ailem, hayatımın temel taşı. Son birkaç yılda bazı zorluklar yaşasam da: Nan Teyze'yi kaybetmek ve bebekle ilgili hayal kırıklığı ya da eksikliği. Evlat edinebileceğimizi söylediğimde ciddiydim. Bunu *her* söylediğimde ciddiyim. Ama ona her şeyden çok istediği şeyi vermeye çalıştığımda beni geri çeviriyor. Onu burada nasıl mutlu edeceğimi bilmiyorum. Ve şu anda tek yapabildiğim ona sarılmak.

Kapı çaldığında ikimiz de irkiliyoruz ve sonra karanlık bir dans pistinde öpüşürken yakalanmış çocuklar gibi ayrılıyoruz. "Bu kim olabilir?" diye mırıldandı.

Henüz cevap vermedim, gözlerini kurulayıp sundress'inin eteğini aşağı doğru bastırarak beklenmedik ziyaretçi için kendini toparlamasını bekliyorum.

Kapıyı açtığımda Papaz Tom diğer tarafta duruyordu. "Haley, Ben!" diye selamlıyor bizi, bizi gördüğüne çok sevindiği belli.

"Merhaba Tom," diyorum.

Tüm çabalarına rağmen, Haley'nin her zamanki neşeli halinden uzak olduğunu hemen fark eder. "Kötü bir zamanda mı geldim?" diye sorar, endişeli görünerek.

"Hayır," diye ısrar ediyor, son bir damla gözyaşını da burnundan çekiyor.

"Sorun yok."

"Emin misin? Çünkü ben gidebilirim." Omzunun üzerinden işaret etti. Ailenin geri kalanıyla birlikte Papaz Tom'un da kendini garip hissetmesine neden olduk.

Ama Haley ısrar ediyor. "Hayır, gerçekten. Ben iyiyim. Seni görmek güzel. Lütfen içeri gel."

Papaz Tom antreden içeri girerken hâlâ kararsız görünüyor ve şöyle diyor: "Arabanızı garaj yolunda görünce buraya geldim. Burada olmanız büyük şans çünkü ben de tam sizi aramak üzereydim."

Bu bir sürpriz oldu. Tom düğünümüzü yönetti ve yan komşumuz olduğu için tüm aile onunla arkadaşız, ancak düğün gününden bu yana ara sıra yaptığımız kısa konuşmalar dışında onunla hiç konuşmadık

Köpeği ya da hava durumu hakkında. Haley'nin yüz ifadesi onun da benim kadar şaşkın olduğunu gösteriyor.

"Oturabilir miyiz?" Tom sorar.

"Elbette," diyorum, endişeyle üçümüzü oturma odasına götürürken. Bu gece yeterince sürpriz yaşadık zaten. Hepimiz oturur oturmaz, "Ne var ne yok?" diye soruyorum.

Ama tereddüt ediyor - hassas bir konu olduğunu düşündüren bir şekilde. Çıkar ağzındaki baklayı *Tom, diye bağırarak* istiyorum ama dilimi tutuyorum.

Sonunda, "Haley, annen senin ve Ben'in gebe kalamadığınız gerçeğini benimle paylaştı," diye söze başladı.

Vay canına. Gerçekten mi? *Bu* gece daha fazlası var mı?

Haley sadece başını sallıyor. Düşünüyorum da, eğer bize danışmanlık yapmak için geldiyse, bunu kapatmam gerekebilir. Terapiye karşı değilim ama şimdi zamanı olmayabilir.

Bunun yerine, "Bir bebek var" diyerek bizi şoke etti.

"Ne?" Haley mırıldanıyor, şaşkınlığı benimkiyle aynı.

"Bir bebek tanıyorum," diyor, "iyi bir eve ihtiyacı var."

İkimiz de cevap vermiyoruz. Sanırım ikimiz de uyuşmuşuz. Ya da korkuyoruz. Ya da başka herhangi bir şey.

Tom devam ediyor. "Bebek altı haftalık ve ailesi geçen hafta bir trafik kazasında öldü. Bebeğin annesi Kore'den gelmiş ve ailesi yokmuş. Babası Amerikalıydı ve onun ailesi de benim cemaatimden. Başlangıçta erkek bebeği alıp büyütmeyi düşünüyorlardı ama anne tekerlekli sandalyede ve anlaşılır bir şekilde bunun onlar için çok fazla olduğuna karar verdiler.

"Bana danışmanlık ve tavsiye için geldiler. Özel bir evlat edinmeyle ilgileniyorlar ve sürecin kontrolü kendilerinde olursa, yani evlat edinecek ebeveynlerle tanışabilir ve bebeğin iyi bir eve gideceğinden emin olurlarsa kararları konusunda kendilerini çok daha iyi hissedecekler. Aklıma hemen siz ikiniz geldiniz.

"Elbette bir ev araştırması yapılacak, bu da bir masraf ve yasal ücretler olacak, ancak ev araştırması sonuçlandıktan sonra bebek sizin olacak. Bu arada adı Jackson."

Sonra Tom doğrudan bana baktı. "Ben, Nina'dan evlat edinme konusunda çekincelerin olduğunu anlıyorum, bu yüzden bu istenmeyen bir teklifse ya da herhangi bir şekilde çizgiyi aşıyorsa, özür dilerim. Ama dediğim gibi, bu tatlı çocukla tanıştığımda seni düşünmeden edemedim. Ve-"

"Onu alacağız," diyerek sözünü kestim. "Elbette, onu alacağız."

Çünkü "araba kazasında öldü" sözlerini duyduğum anda dünyam değişti. Bu bebek, bu çocuk... benim. Tam olarak değil, kesinlikle. Ama... başka ne yapabilirdim ki? Başka ne *yapabilirdim*? Kim bu çocuğı benim anlayacağım gibi anlayabilir ki? Hayatında neyin eksik olduğunu ya da soracağı soruları, merak edeceği şeyleri başka kim bilecek? Muhtemelen onu evlat edinmekten mutluluk duyacak milyonlarca insan olsa da, bildiklerim ve yaşadıklarımın onun sahip olabileceğı en iyi ebeveyn benim. Dünyada yalnız hissetmesini, bir şeylerin eksik olduğunu düşünmesini ya da büyük, sevgi dolu bir ailenin mutluluğunu yaşayamamasını bir an bile riske atamam.

Haley bana, "Emin misin, Ben? Gerçekten mi?"

Tekrar tekrar başımı salladığımı hissediyorum. "Kesinlikle. Yüzde yüz."

Tom rahat bir nefes alıyor ve geldiğinden beri ilk kez gülümsüyor. "Jackson'ın büyükanne ve büyükbabasına ne kadar harika bir çift olduğunuzu söylediğimde bana ulaştıkları için çok heyecanlandılar. İşleri yoluna koymak için sabırsızlanıyorlar. İkiniz de eminseniz, onlarla -ve Jackson'la- hemen şimdi tanışabiliriz."

Haley

B ve ben arka kapıdan ailemin avlusuna fırladık. Daha tek kelime edemedi hepse bana kırılğan bir çiçekmişim gibi bakmaya başladılar -tamam, haklılar, çünkü bazen öyleyim- ve Dan ayağa kalktı, bana doğru geliyordu. "Haley, çok özür dilerim. Tam bir aptalım." "Sorun değil," diyorum ona. "Ama şimdi gitmeliyiz."

"Hayır, değil," diye ısrar ediyor.

Annem de diyor ki, "Lütfen gitme. Bu senin partin, senin yıldönümün!"

İkisi de bana sarılmak için hamle yapıyor, bu çok tatlı ama şu anda bunun için zamanım yok. Dan'e "Gerçekten sorun yok, söz veriyorum" diyorum.

"Ciddiydi," diyor Ben arkamdan. "Aslında her şey harika." Sesinde köpüren heyecanı neredeyse duyabiliyorum. Ve *bunu istediği için bir kez daha şoka giriyorum!*

"O zaman neden gidiyorsun?" Babam soruyor, o da şimdi ayağa kalkmış.

Hannah, "Ben de üzgünüm," diye araya giriyor ve aceleyle ayrılışımız yüzünden hepsinin tepkili olduğu anlaşılıyor.

"Özür dilemenizi gerektirecek bir şey yok," diyorum ona, "ama hepinizin bir dakikalığına sessiz olup beni dinlemenizi istiyorum. Az önce mucizevi bir şey oldu."

Hep birlikte, gözleri faltaşı gibi açılmış ve ağızları açık kalmıştır. "Ne?" Annem soruyor.

"Tom ön kapıya geldi," diyor Ben onlara.

"Ne için?" Babam soruyor.

"Bizim için bir bebeği var," diyorum onlara. Kelimeler bana garip geliyor, yumuşak, gerçeküstü. Bunu yüksek sesle söylemek beni daha derin bir şok durumuna sokuyor.

"Ne?"

"Bebek mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

Ben devralıyor. "Kiliseden birinin aniden ailesini kaybeden bir bebeği var ve bir eve ihtiyacı var."

"Ve bu da sizsiniz çocuklar," diyor Hannah, gözleri sıcak, parlak ve neşe dolu.

Başımı sallıyorum ve sonunda gülümsememe izin veriyorum. "Buna inanamıyorum." Başımı sallıyorum. "Yani, birdenbire ortaya çıktı."

"Bu inanılmaz!" Annem ellerini birbirine kenetleyerek söylüyor. Sonra bana tekrar sarılmak için geliyor ve bu sefer ona izin veriyorum.

"Mesele şu ki," diye devam ediyor Ben, "bebek ve büyükannesi ve büyükbabasıyla tanışacağız, tıpkı şimdi olduğu gibi. Bu yüzden gitmeliyiz."

"Aman Tanrım," diyor annem.

"Vay canına," diye mırıldandığını duyuyorum Terrence'ın, belli ki herkes gibi afallamış. Belki de Ben'in onu bu kadar iyi tanıdığı için bu kadar istekli olması beni *daha da şaşırttı*. Ve bu ikimizi de ilgilendiriyor ama bu konuda tartışmıyorum. Sanırım kalbim nedenini anlıyor - bebeğin ailesini kaybetme şekli. Ama kafam şaşkınlık, beklenti ve milyonlarca başka şeyle dolu olduğu için şu anda bunu dikkatle düşünemiyorum.

"Peki, gidin!" Hannah bizi uzaklaştırıyor. "Ama beni sonra arayın." "Ben de!" Annem diyor ki.

"Ben uç," Sienna'dan geliyor.

Terrence ekliyor, "Dostum, sonra bana haber ver, tamam mı?"

Sonra tekrar içeri girdik, çantamı kaptım ve Tom'un bizi götürmek için beklediği ön kapıdan aceleyle çıktık.

Ben onun yanındaki ön koltuğa kayıyorum, Ben de arkaya atlıyor. Duygular içimde kaynıyor ve kendimi taşmak üzere olan bir volkan gibi hissediyorum.

"Hazır mısınız?" Tom papaz edasıyla gülümser.

"Kesinlikle," diyor Ben.

Tom arabayı caddeye doğru sürmeye başladığında ona döndüm ve patladım. "Tom, dürüst olmalıyım, burada çıldırmaya başlıyorum."

"Bu anlaşılabilir bir durum, Haley-az önce çok büyük ve beklenmedik bir haber aldın. Biraz derin nefes al."

Onun için söylemesi kolay. Kalbim göğsümde bir davul gibi çarpıyor - bunun gerçekleşiyor olması beni şaşkına çeviriyor ve kendimi bunalmış hissetmeye başlıyorum. Yani, on dakika önce çocuksuzduk ve zihinsel olarak bir ömür boyu öyle kalmaya hazırlanıyorduk. Şimdi bir arabanın içinde bebeğimizle tanışmaya mı gidiyoruz? *Bebeğimizle* mi? Bizim bebeğimiz. Bebeğimiz.

"Ya bizi sevmezlerse?" Ben kusarım. "Ya bekledikleri ya da umdukları gibi değilsek? Bu gece evlat edinen ebeveyn olarak mülakata alınacağımı bilseydim böyle dekolte bir elbise giymezdim."

Yanımdaki Tom, sanki burada keyifli bir gezintiye çıkmışız ve ben de şirin bir espri yapmışım gibi iyi huylu bir şekilde gülüyor. İkisi de gerçeklerden daha uzak olamazdı. "Sorun yok, Haley. Çok hoş görünüyorsun, tatlı ve güzel. Ve hiçbir uyarı almadığını biliyorlar. Sen dışarıdayken aradığımda onlara bunu hatırlattım. Ne kadar şaşırdığını anlıyorlar."

Koltuğun üzerinden Ben omzumu sıkarak, "Her şey yolunda bebeğim. Gerçekten sorun yok. Seni sevecekler. Beni de sevecekler. Nasıl sevmezler ki?"

Yine de Tom'a, "Kendimi çok hazırlıksız hissediyorum. Benim *gibi* birini yapmak için. Hiçbir uyarı olmadan aniden bir bebek sahibi olduğum için. Hiç bebek malzememiz yok. Nasıl anne olacağımı bilmiyorum."

Ama iyi kalpli Papaz Tom'u kızdırmak mümkün değil. Gülümsemeye ve bana güven vermeye devam ediyor: "Endişelenecek bir şey yok, söz veriyorum. Ken ve Jean iyi insanlardır ve sende de aynısını hemen görecektir. Ve unutma, evlat edinme gerçekleşmeden önce ev araştırmasının tamamlanması gerekiyor. İşleri yoluna koymak için biraz zamanın olacak."

Başımı sallıyorum, endişemden kurtulmaya çalışıyorum. Yine de işe yaramıyor. Çünkü olayların bu şekilde gelişmesi beni ne kadar heyecanlandırırsa da, içimi yüzlerce beklenmedik korku kaplıyor. Ya bu bebekle tanışırsam ve onunla bir bağ hissetmezsem? Bebek mağazasına gidip içimize en çok sineni seçecek halimiz yok. Sanırım bu herkes için geçerli -kimse bebeğini *seçemiyor*- ama ilk kez evlat edinme dünyasında, bebeğiyle tanışıp da, daha iyi bir ifade bulamazsam, onunla uyuşmadığını hisseden biri var mı diye merak ediyorum. Ya Ken ve Jean bizimle ilgili bir şeyi beğenmezlerse? Ya *bizimle* bir bağ hissetmezlerse? Ya bu bebek bir şekilde bizden hoşlanmıyorsa? Ya içgüdüsel olarak bizim sahte olduğumuzu, gerçek anne ve babası olmadığımızı biliyorsa ve bizi bir şekilde reddediyorsa?

Hepsi nispeten aptalca sorular, ama araba sürerken aklım orada.

On dakikadan kısa bir süre sonra, küçük, orta yüzyıldan kalma evlerden oluşan bir topluluğa giriyoruz. Burası sakın bir mahalle, ancak evler birbirine yakın ve bazıları bakıma muhtaç.

Kısa süre sonra Tom, soluk sarı dış cephe kaplaması, sarkık metal tentesi ve eskiden ön basamakların olduğu yerde tekerlekli sandalye rampası olan küçük bir evin çatlak araba yoluna girer.

Üçümüz ön verandaya doğru ilerlerken kendimi garipliğin elli tonunda hissediyorum. Sanki dekolte askılı elbisemle bebek alışverişine çıkmışım gibi. Neden bir kazak getirmedim ki? Ben bunu hissetmiş olmalı çünkü elini

uzatıp

Elimi güven verici bir şekilde sıkıyor. "Mutlu ol," diye fısıldıyor bana. "Bunun olması gerekiyordu."

Keşke ben de bu kadar emin olsaydım. Şüpheler beslemekten nefret ediyorum. Keşke kafamı toparlayacak, bu insanlara ne söyleyeceğimi düşünecek zamanım olsaydı.

Bir dakika sonra, zayıf, kır saçlı bir adam bizi içeri almak için eski bir paravan kapıyı açık tutuyor. Oturma odası karanlık; koyu renk duvar kâğıdı, koyu renk halı, mekân için fazla büyük olan koyu renk mobilyalar. "Ken, Jean"-Tom uzanmış bir sandalyede oturan yaşlı bir kadını işaret ediyor-
"bunlar Ben ve Haley, size bahsetmiştim."

Elini bana uzatırken Jean'in gülümsemesi sevgi dolu bir büyükanneninki gibi tatlı ve sıcak. İçimden gelen dürtüye uyarak bir adım öne çıkıyorum ve elini tutuyorum. "Sizinle tanışmak çok güzel. Tom'un söylediği kadar güzelsin."

"Çok nazıksınız," dedim ona. "Oğlunuz ve karısı için de çok üzgünüz."

Jean sadece başını sallıyor, tek kelime etmiyor. Anlıyorum, acısı taze ve oğlu bir yetişkin olsa da, mezarlıktaki tüm çocukların ebeveynlerini düşünüyorum ve onun düşünülemez bir şeyle uğraştığını biliyorum. Bu da elini sıkıp diğer elimle kapatmama neden oluyor. Onu hemen sevdim ve hayatındaki yanlış şeyleri düzeltebilmeyi diledim.

Bir bebeğin yumuşak ağlaması konuşmamızı bölmeden önce sadece birkaç hoşbeş daha ediyoruz ve bebeğin tüm zaman boyunca bizimle birlikte odada olduğunu fark ediyorum. Köşede küçük bir beşik duruyordu ama içinde sadece battaniyeler gördüm, bebeği değil. Hepimiz o yöne bakarken Ken, "Jackson uykusundan uyanıyor olmalı" diyor.

Ken ve Jean'le konuşurken gümbür gümbür atan kalbim sakinleşmeye başladıysa da, şimdi kulaklarımda daha da güçlenmiş bir şekilde geri döndü. Hissettiğim her şey yüzümden okunuyor olmalı çünkü Jean bana "Devam et. Git ve merhaba de."

Ben'le bakışlarımızı değiş tokuş ediyoruz ve o da elini sırtımın alt kısmına koyarak bana yol gösteriyor. Bir mil gibi gelen birkaç adım atarak yavaşça yolumuza devam ediyoruz.

Ken, beşiğin yanındaki lambayı göstererek, "Şunu aç da gör," diye talimat verdi.

Ben uzanıp bir düğmeye tıklıyor ve aşağıdaki beşik aydınlanıyor.

İçeride, tatlı görünümlü bir bebek sessizce bana bakıyor. Siyah saçları, koyu renk gözleri ve yumuşak, pudramsı bebek kokusunu içime çekerken ondan yayılan belli bir nezaket var. Ve sonra kalbim Grinch'inki gibi kabarıyor.

Üç beden büyüdü ve etrafındaki küçük kutuyu kırdı - göğsümde genişliyor, neredeyse duyularımı bastırıyor.

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefesi dışarı üflüyorum. Belki de çok uzun zamandır öyle ya da böyle tutuyordum, çünkü aniden sanki yeniden nefes alabiliyorum, aniden sanki hayat yeniden anlam kazanıyor, aniden sanki etrafımda bir amaç, umut ve sevgi varmış gibi hissediyorum.

İşaret parmağımı bebeğin küçük eline doğru uzatıyorum, sanırım bir dileğin parçası olarak yapılmış bir hareket, ama minik parmaklarını çok daha büyük olan parmaklarımın etrafına doladığında hala şaşkınım. Nefesim kesiliyor ve Ben yumuşak bir iç çekiyor.

İşte o zaman bebeğin sarılı olduğu küçük sarı battaniyenin üzerinde mor kedi yüzleri olduğunu fark ediyorum. Boştaki elimle ağzımı kapatıp tepkimi bastırmaya çalışıyorum. Ama kalbim yine kulaklarımda çarpmaya başlıyor, ama bu sefer iyi bir şekilde. Mükemmel bir şekilde.

Kocama nazıkçe fısıldadım, "Bu bizim bebeğimiz."

Evlat edinme işlemi tamamlandığında ve Ben'le birlikte Jackson Edward Page'i eve getirdiğimizde güneşli bir Ekim günüydü. Jackson'ın ilk adını sevdiğimiz ve zaten onun bir parçası gibi hissettirdiği için koruduk, ancak Ben'in büyükbabasını onurlandırmak için göbek adını değiştirdik. Ken ve Jean kaybettiğimiz birini onurlandırdığımızı düşündüler. Önümüzdeki hafta arkadaşlarımız ve ailemiz için bir hoş geldin partisi düzenleyeceğiz ama bu gece sadece biz varız.

Son birkaç ay tam bir kasırga gibiydi - evi hazırlamak, ev araştırmasını geçmek ve Jackson'ın oğlumuz olmasına kadar günleri saymak. Ve şimdi o gün geldi, kalbim yerinden fırlayacak gibi. Hâlâ nasıl anne olacağımdan emin değilim ama bana yol gösterecek Hannah ve annem var ve Jackson'ı Ken ve Jean'in evinde mümkün olduğunca sık ziyaret ettim, yani şimdiden onunla bol bol kucağıma aldım, besledim ve oynadım.

Şimdi arka bahçedeyiz, büyük bir günün ardından limonata içerek dinleniyoruz ve Jackson'ı tüylü köpek kardeşiyle tanıştırıyoruz. Daphne'nin başını kaldırıp el tipi taşıyıcıdaki yeni geleni tatlı tatlı koklamasını izlerken böyle nazik evcil hayvanlara sahip olduğum için minnettarım. Çoğu zaman hevesli ve oyuncu bir köpek olsa da, daha nazik olma zamanının geldiğini hissediyor ve

ihtiyatlı. İçeride, Emma da inceledi ve kokladı ve bunun ailemize yeni bir üye olduğunu anlamış görünüyordu - Ben bunu söylediğimde açıkça deli olduğumu düşünse bile.

Ben bebeğe bakmadan duramıyor, ben de duramıyorum. Komik, genelde şehir silüetine odaklanırdı ama sanırım sonunda onun dikkatini çekebilecek bir şey bulduk.

Ya da... belki de ikisini birleştirecek, çünkü limonatamdan bir yudum alırken Ben'in bebeği kucağına alıp küçük yüzünü şehir manzarasına doğru çevirmesini izliyorum. "Şu binayı görüyor musun?" diyor Jackson'a. "Şu karanlık, camdan, kıvrımlı olanı?" Talcrita Kulesi nihayet tamamlandı ve birkaç ay önce kurumsal kiracılara açıldı. "Onu babam tasarladı. Ve hayatın boyunca bu binayı duymaktan asla vazgeçmeyeceksin."

Gülüyorum ve o anda ona yeniden aşık oluyorum - ama bu sefer ona bir baba olarak aşık oluyorum. Ve Jackson'a da şimdiden aşığım. Elbette, bir parçam önümde zorluklar olduğunu biliyor: değiştirilecek bebek bezleri, atlatılması gereken hastalıklar ve milyonlarca başka engel. Ama şu anda o kadar mutluluk doluyum ki her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. Sanırım nasıl anne olunacağını öğrenmeye başladım. Ve bir yandan Nan Teyze'nin yeni oğlumuzla tanışmak için burada olmamasına üzülürken, bir yandan da onun burada olduğunu biliyorum. Bunu kanıtlamak için mor kedi suratlı bir battaniyem var.

"Hemen döneceğim," diyorum Ben'e. "Çok hızlı limonata içtim." O kadar mutluyum ki neredeyse dans ederek eve giriyordum - nefesimin altında rastgele *La Cucaracha*'nın melodisini söyleyerek, "Bir bebeğimiz var ve ben

bir anne. Küçük tatlı bir oğlumuz var!"

Mutfağımızın duvarında asılı takvimin önünden geçerken gözlerim bugünün tarihine takılıyor, üzerinde büyük kırmızı bir keçeli kalemle yazılmış: *Bebek Günü!*, ve adetimi bir ya da iki gün geciktirdiğimi fark ediyorum. Gerçek şu ki, artık her ay gecikiyorum. Ama yine de alışkanlıktan gebelik testi yaptırıyorum, çünkü asla bilemezsiniz.

Ben de neşeyle "Ne olacak ki" diye mırıldanıyorum ve tuvalete gitmeden önce bir test alıyorum. Hamilelik meselesinin artık pek bir önemi yok ama yine de kullanabilirim.

Bir dakika sonra, çubuk maviye döner.

Olamaz tabii ki. Çubuk asla maviye dönmez.

Çünkü hamile kalamam. Değil mi?

Hatta gördüğümü sandığım şeyi gerçekten gördüğümden emin olmak için birkaç kez göz kırpmıyorum. Sadece bakıyorum, durumu anlamaya çalışıyorum.

Sonra da bu saçmalığı sona erdireceğinden emin olduğum bir test daha yapmak için biraz daha işeyip işeyemeyeceğimi merak ediyorum. Daha önce hiç pozitif çıkmamıştı ama eminim ki reçetesiz satılan testler her zaman yüzde yüz doğru sonuç vermeyebilir.

Ben de biraz su içtim, bütün bir şişe. Sonra lavabonun altından başka bir test aldım ve onu kullandım.

Bir dakika sonra bu da maviye döndü. Ve kalbim tekrar hızlı atmaya başladı. Ne hissettiğimden bile emin değilim, büyük bir şok.

En son bebeğimin olacağını öğrendiğim zamanki gibi.

Bu yeni bilgiyle ne yapacağımdan emin değilim. Çünkü... iki test. İki test yanlış olamaz, değil mi? İşte o zaman gerçekler yüzüme çarpıyor ve "Oha" diye mırıldanıyorum.

Sonra iki testimi alıp dışarı çıkıyorum ve Ben ile Jackson'ın hâlâ manzarayı seyrederek birbirlerine bağlandıkları yere gidiyorum. Ve dedim ki, "Ben?"

Gülümseyerek bana döndü. "Evet?"

Testleri uzattım. "Sanırım hamileyim."

Gözleri irileşiyor, sopalara bakıyor ve sonra yüzüme doğru yükseliyor. Bir dakika boyunca öylece donup kaldık. Sonra ikimiz de kahkahayı patlattık.

Ben ve Haley'nin Altı Yıllık Yıldönümü

Ben

"Y "Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın," diyor Nina onu kapıya kadar geçirirken. "Herhangi bir şeye."

"Teşekkür ederim ve biliyorsun ki yapacağız." Onu yanağından öperim

Ön verandaya çıkmadan hemen önce.

Jackson geldiğinden beri onu günün ve gecenin her saatinde kaç kez aradığımız bir sır değil. Ve şimdi de bir başka mutlu sürprizin ardından yerleşmemize yardımcı oldu. Birkaç saat önce yepyeni kız bebeğimizle hastaneden eve döndük. Özellikle ilk çocuğumuz zaten kendisine verilmiş bir isimle geldiği için birçok isim üzerinde gidip geldik ve dışarıdan müdahale istemediğimiz için tartışmalarımızı gizli tuttuk. Dün gece geç saatlerde Jillian Nanette'de karar kıldık, tabii ki göbek adı Nan Teyze'nin adı olacaktı.

Hayat komik olabiliyor. Bir gün hiç bebeğiniz olmuyor ve bir yıldan kısa bir süre sonra aniden iki bebeğiniz oluyor! Haley hamileliği boyunca bu konuda her zamanki gibi çıldırdı ama Jackson için harika bir anne oldu ve yeni küçük sevinç yumağımız için de harika bir anne olacak. Kader, Ed Dede'nin soyunda olmasını istediği küçük oğlanı yaratmamış olsa da, eminim ki o hala hepimize gülümsüyordur.

Haley yorgun ama onun dışında iyi hissediyor. Nina ve Paul, mükemmel küçük yenidoğanımızla evde geçireceğimiz ilk gece için Jackson'a bakmayı teklif etseler de, ne olursa olsun ikisini de idare etmeye hazır olduğumuza karar verdik. Haley, "Buna alıssak iyi olur," dedi. İkimiz de öngörülebilir gelecekte epeyce zorlanacağımızı biliyoruz ama bu konuda daha mutlu olamazdık.

Nina arabayla uzaklaşırken, elimi saçlarımda gezdiriyorum, kendimi yorgun hissediyorum.

-Ama tatmin oldum. Muhteşem eşim ve şimdi de çocuklarımla paylaştığım güzel evin fuayesinde sessizce duruyorum, uzaktaki uzun arka pencerelerden ufuk çizgisi görünüyor. On yaşında yetim kalmış zavallı bir çocuk için hiç de fena değil.

Büyükbabam Ed'in kulübesinde köpek beslerken -hatta UC'de diplomamı almakla meşgulken bile- hayatın bu kadar harika olacağını hayal bile edemezdim. Ve şimdi, bunun farkına varmak bana Nan Teyze'nin düğün hediyesini düşündürüyor. Çünkü onu *hiç* açmamış olsaydık bile

Hayatımdaki iyi şeyler o kutunun içerdiği aynı temel mesajdan geliyordu: Sevgiyi vermekle ilgiliydi. Bir zamanlar bundan korkuyordum ve şimdi her yerde karşıma çıkıyor.

Mutlu bir iç çekişle tekrar içeri girdiğimde Haley'i kanepede, başını arkaya yaslamış, benim hissettiğim gibi bakarken buluyorum: yorgun ama iyi. "Burada her şey nasıl?" diye sordum.

"Bebeklerin ikisi de uyuyor!" diye fısıldıyor heyecanla.

"Güzel," diyorum küçük bir yumruk darbesiyle. Jackson kendi odasında -yeni gelen çocuk için çocuk odasını boşaltmak üzere yeni taşınmış- ve kızımız odanın karşısındaki beşikte.

Haley küçük bir pastanın durduğu mutfak tezgâhına doğru bakıyor. Bugün yıldönümümüz olduğu için Hannah bize sürpriz yapıp pastayı fırından almıştı; eve geldiğimizde onu orada bulmuştuk. "Pasta yemek ister misin?" Haley öneriyor.

"Cazip bir fikir," diyorum, "ama muhtemelen akşam yemeği için pastadan daha iyi bir şeye ihtiyacınız var."

"Akşam yemeği için pastadan daha iyi bir şey *yoktur*."

Sessiz bir kahkaha attık ve ben önerdim, "Neden düğün kutusuna dalmıyoruz? Muhtemelen orada bir ya da iki pizzamız kalmıştır ve tatlı olarak pasta ile birlikte teslim edebiliriz."

"Yeterince makul," diyor. "Gidip bakacağım."

O yokken, nihayet Terrence'a mesaj atmak için bir dakikam oldu. Ona sağlıklı bir kızımız olduğunu zaten bildirmiştim, ama bu benim bir resim göndermek için ilk fırsatımdı. Fotoğrafi ekliyorum, sonra yazıyorum: *Jillian Nanette Page ile tanışın.*

7,5 pound ve 19,7 inç! Gururla Gönder'e bastım.

Bir dakika sonra cevap veriyor ve ben de övgü ve iltifat bekleyerek telefonumu elime alıyorum ama bir de ne göreyim: *Dalga mı geçiyorsun, kardeşim? Jack ve Jill. Düğünde sadece şaka yapıyordum, biliyor musun?*

Oh. Aman Tanrım.

Ne yaptık biz?

"Haley!" Sesleniyorum. Bebekleri uyandırsam bile umurumda değil.

"Haley, bir sorunumuz var!"

Elinde Nan Teyze'nin hediye kutusu, telaşlı ve endişeli bir ifadeyle aceleyle odaya geri döner. "Ne oldu? Neyin var?"

"Çocuklarımıza Jack ve Jill isimlerini verdik."

Haley

"Tamam, bu korkunç" diyorum. Çünkü cidden, bu nasıl aklımıza gelmedi?

Nasıl olduğunu *biliyorum*. Jillian dün bu isimde bir hemşireyle tanışıp hoşuma gidene kadar aklımda bile yoktu. Sanırım yorgunluk beni ele geçirdi ve iki ile ikiyi bir araya getirmemi engelledi. *Ben'in* bahanesinin ne olduğundan emin değilim ama sakinliğimi koruyorum. Anne olmak bana daha az tepkisel ve daha istikrarlı olmayı öğretti, en azından *bazı* açılardan. Bu yüzden sakince, "Hayır, onlara Jackson ve Jillian isimlerini verdik ve asla başka bir şey demeyeceğiz. Asla."

Umarım işe yarar ve Okul Aile Birliği'nin alay konusu olmayız. Ve iki ismi de seviyorum. Ayrıca aynı harfli aile geleneğimize de uygunlar, ki sanırım Ben'i atlattım.

"Jackson ve Jillian," diyor, belli ki bedenini deniyor. Sonra da iyi huylu bir şekilde gülüyor. "Bunu gerçekten beğenmem delilik mi?"

Gülümseyerek elini tutuyorum ve onu üzerinde *Mutlu Yıllar, Ben ve Haley* yazan pastaya götürüyorum. Bir bıçak alıp iki küçük dilim kesiyorum. "Birkaç dakika içinde pizza sipariş edebiliriz ama şimdilik mutlu yıldönümleri Bay Page." Pastadan küçük bir dilim alıp ağzına götürüyorum ve tıpkı düğün günümüzde olduğu gibi ona yediriyorum.

"Yıldönümünüz kutlu olsun Bayan Page" diyerek bana da bir lokma kek yediriyor.

Sonra tatlı, şekerli bir öpücük paylaşıyoruz.

Hava kararıyor ve içerideki tüm ışıklar kapalı, bu yüzden gölgelerde durup pasta yiyor ve öpüşüyoruz. Uzaktaki şehir ışıkları, buraya gelmek için kat ettiğimiz her yolu hatırlamamı sağlayan bir an için mükemmel bir fon oluşturuyor. Kayalık olanlar, pürüzsüz olanlar ve küçük, dar Blissful Lane, hepsi zamanın bu mükemmel noktasına götürdü.

Ama sonra pratiklik devreye giriyor -Ben bir pizza hediye kartı arıyor ve ben dikkatimi soluk pembe bir battaniyeye sarılmış yeni kızımıza veriyorum.

"Tek üzüntüm," diyorum Ben'e usulca, "Nan Teyze'nin bebeğimizle tanışmak için burada olmaması." Yani, kalbimin derinliklerinde onun burada olduğunu biliyorum. Biliyorum çünkü

Jackson'ın bebek battaniyesindeki mor kediler. Ancak o kader gününden bu yana hayat çok yoğun geçti - evlat edinme hazırlıkları, anne olmak, ilk hamileliğimi yaşamak ve tüm bunlar olurken bir yandan da fırın işletmek. Çok şey oldu ve belki de o zamandan beri onu hala yanımızda hissedip hissetmediğime o kadar odaklanmadım.

Kapı çaldığında ikimiz de irkildik. "Bu kim olabilir?" Ben soruyor.

"Belki annem bir şey unutmuştur," diyorum. Bu gece başka birinin aramadan geleceğini sanmıyorum. Jackson eve döndüğünde olduğu gibi, bu hafta sonu da bir bebek tanışma toplantısı düzenliyoruz.

Birlikte kapıya yöneldik ve Ben kapıyı açtı. Kimse yoktu.

Ama uzaktan beyaz, plakasız bir teslimat kamyonetinin ayrıldığını ve çoktan Blissful Lane'e doğru yola çıktığını görüyoruz. "Bu çok garip," diyor.

İşte o zaman gözlerimiz verandaya kayıyor ve içinde büyük bir hediye sepeti görüyoruz:

Bir buket papatya.

Bir kutu çörek ve ilk bakışta jöleli olduklarından eminim. Ve doldurulmuş mor bir kedi.

Sepetin sapına bağlı bir sürü mor balon var.

Ben ve ben birbirimize bakıyoruz, ağzımız açık. O başını sallıyor. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Ama ben sadece gülüyorum ve ona "Evet" diyorum. Sonra verandaya ve ön bahçeye çıkıyorum, ağaçların arasından gece gökyüzünde parıldamaya başlayan yıldızlara bakıyorum ve "Nan Teyze, dünyanın en güzel hediyelerini veriyorsun!" diyorum.

Ayrıca Toni Blake tarafından

Yaz Adası üçlemesi

Kalan Kişi Veren
Kalp Sakladığımız
Aşk

Gül Kardeşler Üçlemesi

Fırça Darbeleri
Ökseotu Kalp İpleri

Mercan Koyu Üçlemesi

Tek İstedğim Beni
Sevmen Eğer
Cesaretin Varsa Beni
Sonuna Kadar Götür

Kader Serisi Bir

Pervasız Yaz Sugar
Creek
Whisper Falls
Holly Lane
Willow Springs
Half Moon Hill
Destiny'de Noel
Destiny'ye Dönüş

Bağımsız

Romanlar En

Çılgın Düşler Kızıl
Günlük
Gizli Bir Sevgiliye
Mektuplar Bu Gece Beni
Ayartın Süpürün Gitsin

The Mandy Project

Kusursuz Hata Hafta

Sonu Karısı

Büyüleyici Saat

Komşu Adam

Külkedisi Şeması

Yazar Hakkında

Toni Blake'in yazma aşkı beşinci sınıfta bir kompozisyon yarışmasını kazanmasıyla başladı. Kısa bir süre sonra, on dokuz defter sayfası uzunluğundaki ilk romanını kaleme aldı. O zamandan beri Toni, yirmi beşten fazla çağdaş aşk romanının RITA™ adayı yazarı oldu, kitapları Ulusal Okuyucuların Seçimi Ödülü ve Bookseller's Best Ödülü'nü aldı ve eserleri *Cosmo*'da yayınlandı. Orta Batı'da yaşayan Toni seyahat etmekten, el işi yapmaktan ve açık havada vakit geçirmekten hoşlanıyor.

www.toniblake.com

